ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணேநம:.

திருத்துருத்தி, இந்திரபீடம்

கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதீனம்

ஈசூர். சச்சிதாநந்தசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சர்வமதசித்தாந்தவிளக்க வினாவிடை.

இது

ஷை சுவாமிகளின்

தருமபரிபாலன சபையாரால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[இரண்டாவது பதிப்பு.]

1913.

விலை அணா 14.

[Copyright Registered.]

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:.

சாற்றுக்கவிகள்.

வியாசர்பாடியில் ஞானசூரியராகவிளங்கும்

இராமாநுஜயதீஸ்வரர்

இயற்றிய

சுலோகம்.

[illegible]
[illegible] ‖
[illegible]
[illegible] ‖
[illegible]
[illegible] ‖

திருமூலர் மரபு

சதாசிவப்பிரமயோகியின் மாணாக்கர்

தே. சுப்பராயமுதலியாரியற்றிய

நேரிசையாசிரியப்பா.

அறம்பொரு ளினப மழியா வீடெனத்
திறம்பட நிற்குஞ் செயிர்தீர் நெறியைக்
கனவினுங் காணாக் கடைப்படு முயிர்கள்
மனமொழி மெய்கள் மாறிநின் றதலின்
பொய்மெய் மெய்பொய் புரளத் தியக்கும்
மைய லெய்தின மாற்றலுந் தக்கோர்
சொற்றிறங் கேட்டலுந் துணிபு கோடலும்
இற்றதென் றோர்தலு மெவனோ வுயிர்க்கு—ஆதலின்,
வேத மாதி யுரைக்குமுக் காண்டம்
ஓதியும் விடய முறுதிய தாகத்

கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்
றுண்டழி மயலை யுணர்த்த வேண்டிப்
பன்னெறி யாகப் பற்பல சமயருந்
தன்னிலை சற்றுந் தாமுண ராமல்
வாளா கூறி மலைந்தனர் தம்முள்
மாளா வழக்கை மாற்றித் தெளிபவர்
சென்று சென்றுந் திரும்பினர் மருண்டு
நன்றுணர்ந் தோமென் நண்ணுஞ் செருக்கால்
நானெனுஞ் சொற்பொரு ளுடா ததனால்
பல்லூழி காலம் படித்து மென்பயன்
தொல்லை மயலைத் தொலைத்திடு மளவும்
என்பது கண்டிங் கிசைத்தன னிந்நூல்
மன்பதைக் கிரங்கி மாசறு நன்னூல்
எல்லாம் விரைவி லியைய வுணர்ந்து
நல்லா தார நாட்டமு முணர்ந்திங்
குச்சி கண்ட வுணர்வோன்
சச்சிதா னந்தத் தனிப்பெய ரோனே. (க)

சேலம்ஜில்லா-வக்கீல்

அத்துவிதானுபவியாகிய

அப்பாசாமிபிள்ளையவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சருவபரி பாகிகளு மத்துவிதந் தனையுணர்ந்து தரணி தன்னிற்
சருவவிளக் கமதாகிக் காதலா மலகம்போற் றனைத்தேர் தற்கே [ன்
சருவமத சித்தாந்தந் தனைவிளக்க வினுவிடையாய்த் தமிழிற் செய்தா
சருவபரி பூரணனுஞ் சச்சிதா னந்தகுரு ஸ்வாமி தானே.

திரிவிதகாண் டப்பொருளு மதைவிளக்கு நூல்களையுந் தெளியத் தேர்
பிரிவுபடச் சருவமத சித்தாந்த மினையவெனப் பிரித்து யாரு [ந்து
மருமையுட னெளிதி லுணர்ந் தத்துவிதந் தனைப்பெறவே யருள்புரிந்
குருபாரு மருளிறைவன் சச்சிதா னந்தகுரு கோமான் றானே. [தான்

புலவர் திருவல்லிக்கேணி

வெங்கடாசலபிள்ளையவர்க ளியற்றிய

கட்டளைக்கலித்துறை.

நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந் தானென்று நாடறியார்க்
கன்றென்று மாமென்று மாகாபலவென்று மாகு மென்றும்
என்ற வழக்கறுத் தாளவின் னூலை யிசைத்தனன்காண்
நன்றுரு வாஞ்சச்சி தானந்த னென்றுயர் நாமத்தனே.

நேரிசைவெண்பா.

பல்லுடல் வேடப் பகுதி சுயவடிவ
மல்லவெனக் காட்டவிந்நூ லாக்கினான் - தொல்லைமயல்
போக்குசச்சி தானந்தப் புண்ணியனல் லோர்க்குறுதி
யாக்குதலே நோன்பென் றவன். (உ)

வீரசைவர் - திருமழிசை

குமரகுருஐயரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆயநெறி யுணராவெம் மதத்தவரு மேற்றுத்தம் மாண வாதி, வீயநெறி யாக்கருதச் சர்வமத சித்தாந்த விளக்க மென்னத், தூய நெறி விஞ்விடையாற் சோதனையா திகட்கியையத் தொகுத்துச்சொற் றான், காயநெறி யறிவீரூர்ச் சச்சிதா நந்தனெனுங் கலைவல் லோனே.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணேநம:

சர்வமதசித்தாந்தவிளக்க வினாவிடையின்

அதிகார அட்டவணை.

அதிகாரம்.		பக்கம்.
	முகவுரை...	க
1.	தத்துவமசிவாக்கியார்த்தம்	உ
2.	நாஸ்திகவாதம்	௩
3.	ஆஸ்திக்வாதம்	ச0
4.	ஆஸ்திகநாஸ்திகமின்றியமையாமை	ருச
5.	அவாந்தரவாதம்	கூ௩
6.	துவிதவாதம்	கூகூ
7.	விசிட்டாத்துவிதம்	கூஎ
8.	போலிவேதாந்திவாதம்	ககக
9.	காலவாதிமதம்	கஉ௩
10.	சூனியவாதிமதம்	கஉஅ
11.	மூடவாதிமதம்	க௩உ
12.	சாத்தேயமதம்	க௩அ
13.	பிரபலசுருதி யற்பசுருதியி னிலைமை	கச௩
14.	அத்துவிதம்	கசஎ
15.	அவசரநிலை	கருக
16.	ஞாயவாதியபிப்பிராயவிளக்கம்	ககூச
17.	சுவாநுபூதிவிநோதவிளக்கம்	ககூக

ஓம்.

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ.

சர்வமதசித்தாந்த விளக்க வினாவிடை.

முகவுரை.

நேரிசை வெண்பா.

அறிவொன்றே கெட்டி யயலனைத்தும் போலே
யறிவை நியதிசெய்த லாமோ - பிறிதுண்டோ
வுண்டேல் வெளியளத்த லொக்குமே யாமுய்யப்
பண்டிதர்காள் கேண்மின் பரிந்து.

இந்நூற்குரை காணப்புகுவா ரெவ்வெவ்வகைப்பாடை யிலக்கியங்களு மவ்வவற்றிற்கு வழுவுறாது சான்றோ ரமைத்த வெழுத்துச் சொற் பொருண்முதலிய விலக்கணங்களும் பஞ்சபூதமுதலிய பௌதிகங்களு மிவைபோல்பவைகளுமாகிய சடபதார்த்தங்களு மிவற்றையே போகமென நுகர்தற்பாலவாகிய சித்துப்பதார்த்தங்களு மினையவெனத்தெரிவிப்பான் வேண்டி யிவற்றைத்திருக்குத்திருசியமென விரண்டு பாகுபாடாக்கி யநிர்த சட துக்க விலக்கணமு மவற்றிற்கியைந்த விலக்கியமுந்திருசியமெனவும், சத்துச்சித்தானந்த விலக்கணமு மவற்றிற்கியைந்த விலக்கியமுந் திருக்கெனவு மமைத்தலின், பாடையின் பூரணவாதரவும், வஸ்துசோதனை ஞாயம் பொருத்த முரணுறாதமைந்த தர்க்கவாதரவு மிலரே லவர்க்கிந் நூல் பயன்படா தென்க.

—*—

தத்துவமசிவாக்கியார்த்தம்

(துவிதம்.)

ததிவா - துவம், தத்துவம்.
தத் - பரம், இவா - போல,
துவம் - நீ, அசி - ஆனாய்.

(கருத்து.)

பரத்தைப்போல் நீயானாய்.

(உதாரணம்.)

மதிமுகம், பவளவாய், என்பவற்றில் போலவென்னும் உவமையுருபு தொக்குநின்றாற்போலும்.

(விசிட்டாத்துவிதம்.)

தத்துவமசி.

விசிட்ட - கூடியிருக்கிற, அத்துவிதம்.
தஸ்யபாவா - தத்வம். தஸ்யா-பரத்தின்,
பாவா - தர்மமாக, அசி - ஆனாய்.

(கருத்து.)

பரவஸ்துவின் தர்மமாக ஆனாய்.

(உதாரணம்.)

பிராமணத்துவம், சூத்திரத்துவம்,
சந்நியாசத்துவம் என்பவற்றில் துவமென்பது
தர்மத்தை விளக்கிநின்றாற்போலும்.

(அத்துவிதம்.)

தத்துவமசி.

தத்-துவம்-அசி எனப்பிரித்து நேரேயேனும், துவம்-தத்-அசி எனமாற்றியேனுங்கொள்ளினும் பதப்பொருள், அது நீயானாயெனவும், நீயதுவானாயெனவு மமையும்; அமையவே, அதுவேநீ நீயேயது வெனத் தேற்றப்பொருள் கோடற்குத் தொக்கு நின்றது ஏகாரமெனப்பெறும்.

(உதாரணம்.)

வேடதாரியொருவன் தான்கொண்ட வேடமாகிய பிராமணத்துவமும், வெட்டியாரத்துவமும், அவனையன்றி வேறில்லாமையால், அவ்வேடங்காரணமாகப் பிராமணன்வெட்டியா னென்புழிப் பிராமணனே வெட்டியான், வெட்டியானே பிராமணனெனப்பொருள் படுதற்குத் தேற்றேகாரந் தொக்கு நின்றாற்போலும்.

இதுபற்றி இனியிம்மூன்று பட்சமாகிய துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம், அத்துவிதங்களைக்குறித்து வந்த அவசரார்த்த வினாவிடை நூல் ஒன்று சொல்லப்புகுதும்.

ஓம்
பரப்பிரஹ்மணேநமஃ.

சர்வமதசித்தாந்த விளக்க வினாவிடை.

சோரூபவணக்கம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சிதம்பர மன்றிப் பதிபசு பாசஞ் சிறிதுமில்லை
சிதம்பர மாக முடிவதென் றாய்தலிற் றேர்ந்தவர்க்குச்
சிதம்பர மன்றி யிடமே தெமக்குள சிந்தனைக்குச்
சிதம்பர மேபர தெய்வந் துணையெனத் தேர்ந்தனமே.

குருவணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

ஆய்தலிற் றேர்ந்த தறிவன்றோ நீயதுகா
ணாய்விடம் வேறன் றனைத்திலன் - மாய்வில்
பிறைசையரு ணாசலப்பேர்ப் பெம்மான் குரவ
னறைமலர்த்தா ளென்மகுட நாடு

க - வது—நாஸ்திகவாதம்.

உரியநிலைமை.

சோதனை.

ஞாயவாதி வினா:—ஞாயவாதி நாஸ்திகனைநோக்கி ஐயா! இவ்வுலகவாழ்வு எவ்வுயிர்க்கும் நிலையாததென்னை?

நாஸ்திகன் விடை:—அதற்கு நாஸ்திகன் சுபாவமென்றனன்.

ஞா-வினா:—அச்சுபாவம் உயிர்களுக்கோ? உலகத்திற்கோ?

நா-விடை:—என்றும் நிலையாதலா லுலகிற்கன் றெனவுணர்க.

ஞா-வினா:—ஆனால் உயிர்களுக்கெனலாமா?

நா-விடை:—தாமே நிலையற்றனவாதலின் தமக்குலகவாழ்வும் நிலையாகுமா ஆகாதென்க.

ஞா-வினா:—தாமே நிலையற்றனவென்ற தென்னை?

நா-விடை:—நான்குபூதத்தம்சசையோகத்தெழுச்சியே தேகமாதலானும், அச்சையோகத்தில் மஞ்சளுஞ் சுண்ணாம்புங் கலப்

புற்ற வவசரத்தில் சிவப்பென்னு மொருதர்மம்அவாந்தரமாயெழுந் தாற்போற் சைதன்யமென்னு மோரறிவு எழுந்தது அது வுயிராத லானும், அவ்வுயிருண்மையானு லன்றோ நிலையெனப்படும் எனவ றிக.

ஞா-வினா:—உயிரெனப்படுவ துணர்வென்றனை? ஒக்கும். மூன்றவஸ்தையிற் சாக்கிராவஸ்தைமாத்திரங் கொஞ்சம் விசாரிப் பம். எங்ஙன முன்கருத்து?

நா-விடை:—அங்ஙனமாகுக.

ஞா-வினா:—தேகாதிப்பிரபஞ்ச மெதற்குக்காணப்படுகின்றது. தனக்குத்தானேயெனின், அஃதறியுமா? அறிவுக்கெனின், உடலுக் கன்னியமாகவேண்டும். அங்ஙனமில்லாமைப்பா லிவ்வையந்தவிர்க்க வேண்டும்?

நா-விடை:—அன்னியமாகாவிடினு முடலளவாகின் றுடலையு மதற்குப் புறம்பாகிய பிரபஞ்சத்தையு மறியுமென வறிக.

ஞா-வினா:—அவ்வறிவுபிரபஞ்சப்பொருளோ? அன்னியப்பொ ருளோ? பிரபஞ்சப்பொருளெனின், அறியாதிருக்கவேண்டும். அன் னியப்பொருளெனின் அவாந்தரப் பொருளென்று திருக்கவேண் டும். எங்ஙனமெனின், நான்குபூதத்தி லொவ்வொரு பூதமும் பல வல்ல. இங்ஙனமிருக்க; இந்நான்குபூதத்தம்ச சையோக பதார்த்த மாகிய தேகம் பற்பல பேதமாகத்தோன்றி நின்றழிந்து மீண்டும் அந்தந்தப்பூதமாய் விடுமென்பீர். அப்போது நான்குபூதமுந் தனித் தனி யுபாதானமாகவும் அதிஷ்டானமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் அக ண்டமாகவும் நித்தியமாகவும் ஏகமாகவும். இருக்கின்றனவெனத் தானே பொருள் படுகின்றதன்றோ? அதுபோலத், தனித்தனியாய்த் தேகங்கடோறு நானென்னு மறிவு பற்பலவாயிருக்கக் காண்கின்ற னமே;நானென்னு மொவ்வோரறிவுங் கற்பிதமென்னி னொவ்வொரு தேகமும் நான்குபூதத்தையன்றிக்கற்பிதமென்று திருக்கவேண்டும். அங்ஙன மில்லையெனி னிங்ஙன மில்லையெனலாகாதோ? ஆதலாற் றனித்தனி தேகங்களுக்காதார மிருக்குமாறுபோன்று, தனித்தனி யறிவுக்கு மாதாரமிருக்கவேண்டுமெனச் சொல்லவேண்டுமோ? இங் ஙனமிருக்க, அறிவை யவாந்தரப்பொரு ளென்னலாமோ?

நா-விடை:—ஆதாரமிருந்தால் தெரியாதா? இவையெல்லாஞ் சொற்சாதுரியமே யல்லாமல் பயனின்றென வறிக.

ஞா-வி:—நீர் கற்பத்திலாவது வெளிப்பட்ட விடத்திலாவது சைதன்னிய மென்னுந் தர்மம் அவாந்தரப் பொருளானதைக் கண்டதில்லையே? நீர் சொல்வதுமாத்திரஞ் சொற்சாதுரிய மன்றோ?

நா-விடை:—ஒன்றுந் தோன்றவொட்டா தடக்கிவிட்டனையே. நீ யார்?

ஞா-வி:—நீதான்.

நா-விடை:—அஃதெங்ஙனம்?

ஞா-வி:—நானெனப்பட்டதும், நீயெனப்பட்டதுங் கண்ட பேதத்தால் வேறெனப்படுவதன்றிச் சிற்சடத்தாலொன்றன்றோ?

நா-விடை:—அதுதானெப்படி?

ஞா-வி:—இவ்விரு தேகமும் பூதகாரியமாதலானும் இவ்விரு சைதன்யமும் அவாந்தரப்பொருளென்கையானு மொன்றெனக் கூறலாகாதோ?

நா-விடை:—நம்மிருவருக்கும் பிறப்பிறப்புக்காலமும், சுகபேதமும், கரணபேதமும், யோசனைபேதமும் வேறுபடுவதா லெங்ஙனமேகமாவம்?

ஞா-வி:—அதுபற்றிப்பேசப்புகில்விரியும். ஆயினும், சிற்றலை பேரலைகளாற் சலம் பெரிதுசிறிதாயிற்றோ? அதுநிற்க; சடமாகிய சகத்தைப்போல் சித்தாகிய சைதன்யமு மிப்போது ஒரு முதலன்றோ?

நா-விடை:—எல்லாத்தேகங்களுக்கும் நான்குபூதமுமுதலானாற்போல, நானென்னுமெல்லாச் சைதன்யங்கட்கும் ஏகத்துவமான சைதன்யமொன்றுண்டாய் முதலாகவேண்டியதுஞாயமே. அங்ஙனமிருந்தாற் காணப்படாதா?

ஞா-வி:—அதற்கு முன்னமே யுத்தரஞ்சொல்லிவிட்டனன். அதுநிற்க, அகம்புறத்திறகாணப்படுவன வனைத்தும் திருசியமெனவும், அவற்றை யாங்காங்கு நின்றறிவது யாதோ அது திருக்கெனவுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு மேற்கப்படுவதன்றோ?

நா-விடை:—அவசியமையமின்றியேற்கப்படுவதேயெனவறிக.

ஞா-வி:—தனித்தனி யறிவுந் தம்மா லறியப்படுவனவற்றிற்குத்தாந்திருக்கெனப்படுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, தத்தமக்கினையந்த

தேகந் தாமெனப்படுமா? படுதலினிது பிராந்தியன்றோ? இது திருக்குவுக்கு வருவானேன்?

நா-விடை:—அது சுபாவம்.

ஞா-வினு:—இது திருக்குவிற்கோ, திருசியமான தேகத்திற்கோ என்னுமையம் வேண்டுவதின்று. அறிவது திருக்காதலினதற்கே சுபாவமெனினிப்படியேவருந்தேகத்தையெல்லாநானென்னல் சுபாவமாகவேண்டும்; அப்போது முன்னும் பின்னும் பிறவி யுண்டென வருமன்றோ?

நா-விடை:—அஃதெங்ஙன மேற்கப்படும்?

ஞா-வினு:—சுபாவமென்றதொழிக. ஒழியாதாயின், அக்கினியானது அடுத்தவற்றையெல்லாந் தகனமாக்குவதுபோல, அறிவும் அடுத்தவுடலையெல்லா நானென்னல் சுபாவமாகவேண்டும். சுபாவச் சொல்லைவிடில் யாமும் முன்பின் சனனமுண்டெனலை விட்டுவிடுதும். இதற்குத்தரம் யாது?

நா-விடை:—தேகத்தை நானென்னும் பிராந்தி புத்திவிகற்பத்தாலெனி னெதுமுதற்கொண்டென வரும்; இதுமுதற்கொண்டெனினிப்போதாவது வருதற்கேதென்னை யெனவரும்; அறியாமையாலெனி னிதையே யடிக்கடி சொல்வானேனெனவரும்; பழக்கத்தாலெனின், எந்தச் சன்மத்துப் பழக்கமெனவரும். இதனால் முன்பின் சன்ம முண்டெனத் தானேயமைதலி னிதற் கென்செய்வேன்.

ஞா-வினு:—அறிதலினு லறிவு தேகாதிப்ரபஞ்சமாகாது, அப்போது அறிவு வேறு தேகம் வேறென்றுயிற்று. தேகமுருப்படுதற் கியைந்தவினைமுதல் தேகமெனின், அது அசார்த்தத்துவமு மசேதனத்துவமுமாமே; அறிவெனி னங்ஙன மனுபவ மிருக்கவேண்டுமே; சுபாவமெனி னலையாதிகள்போற் சன்மமளவின்றெனவருமே; இங்ஙனம் வராம லியற்றுதற்கர்த்தா இதுவென வுணர்த்தவேண்டும்?

நா-விடை:—வேறே கர்த்தாவேண்டற்பாலதெனின், அஃதியாது? எத்தகையது? எங்குளது? நிற்கவிடமேது? என்றிவைபோன்ற அரிய கேள்விகளெல்லாம் வருமே; ஆதலாற் கர்த்தா இல்லை, அனைத்துஞ் சுபாவமென்றனம். இதுவே யெமது துணிபெனவுணர்க.

ஞா-வினு:—உயிருமில்லையென்றது வஸ்து சோதனையிலின்னதெனக் கணிக்கப்படாமைபற்றித்தானே? அல்லது அடத்தினுலோ?

கல்வித் திறத்தினாலோ? சபதத்தினாலோ? யாதோ நமது கருத்து?

நா-விடை:—அதுகேட்பானேன்? கண்டனரார்? உண்டெனக் களித்துழல்பவரும்போலுங் கபோதிகளன்றோ? வாய்ச்சொல்லாலென்னபயன்?

ஞா-வினா:—அடிக்கடி யெங்கே யுத்திக்கு ஒன்றுந் தோன்றாமற்போகின்றதோ, அங்கங்கேயெல்லாஞ் சுபாவமென்றுவது இருந்தால் காணப்படாதாவென்றுவது சொல்லுவது கல்வித்திறத்தின் முறையோ; நாஸ்திகசாம்பிரதாயக்கட்டுப்பாடோ; நன்று நன்று; நுமது விவேகமிருந்தவாறென்னே; ஞாயமார்க்கங் கேட்டறியீர்போலும்; இதுநிற்க; உயிர்களுக்குக் கர்த்தத்துவசாதனக்கருவியாயும், போக்தத்துவசாதனக்கருவியாயும் நின்றுள்ள இச் சகமானது சத்தோ; அசத்தோ? சதசத்தோ? முன் பிதனைத் தெரிவிக்கவேண்டும்?

நா-விடை:—தொன்றுதொட்டனுபவத்துக் கிசைபந்திருத்தலிற் சத்தேயெனவறிக.

ஞா-வினா:—சத்தாறைற் பிறிதொருகருவியினாலேனும்,சோதனையினாலேனும், நாசமின்றி யிருக்கவேண்டும். அங்ஙன மொன்றைக் காட்டும்?

நா-விடை:—புறம்பினும் அகத்தினும் புலப்படுவன யாவுமெனவறிக.

ஞா-வினா:—புறம்பிற் புலப்படுபவைகளிலொன்றுகேட்குதும், கடபடமென்னுமிருத்து மண்ணையன்றிக் கடமும், நூலையன்றிப் படமு மிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லையே ?

நா-விடை:—இவைபோல்வனவனைத்து மிடையிலொருவராலாக்கப்படுபவையன்றோ? பஞ்சையும் மண்ணையும் பற்றி விசாரிக்குதும்; இவ்விரண்டுஞ் சுயம்பெனவறிக.

ஞா-வினா:—கடபடமென்னும் விகாரத்தைப் பற்றியன்றோ இவை சுயம்பெனப்பட்டன. சுயம்பாயின், மண்ணென்பது; சிறிது பெரிது உருட்சி தட்டை வட்டம் சதுரம் கனம் நாற்கோணம் முக்கோணம் இருகோணம் ஐவண்ணம் மட்டம் நீட்சி இவை முதலியவற்றி லொன்றை யிதுவெனச்சொல்லின், வடிவு அளவு நிறம் என்னுங்குணமாம். குணியைக்கேட்டாற் குணத்தைச் சொல்லலாமா?

நா-விடை:—அருவமன்றே, உருவமாக் காணுகின்றதே அது தான்.

ஞா-வி:—உருவம் அருவம் ரூபாரூபம் சித்து சடம் முதலிய யாவுங் குணமன்றோ? குணியாது?

நா-விடை:—உருவமாகத் தோன்றுகின்றதே அதுதான்.

ஞா-வி:—அணுக்குழூச்சையோகத்தை யன்றி அங்ஙனந் தோற்று முருவத்திற்குப் பொருள் வேறுண்டோ?

நா-விடை:—இல்லை யெனவறிக.

ஞா-வி:—காரணமுங் குணமுங் காரியமெனப்படுமோ? இம் மூன்றிற்கும் பெயர் வெவ்வேறன்றோ? காரியப்பொருளைக் கேட் டாற்குணத்தையாவது காரணத்தையாவது குறிக்கலாமா? இதுவினா விடைக்குரிய இலக்கணமா? அல்லவே. நீர்பாஷை வல்லவரன்றோ? இனியாவது மிசிரிம்பிக்காமல் இதுபோல எந்தக்காரியப்பொருளை யாவது காட்டவேண்டும்?

நா-விடை:—இன்ன இலக்கணத்தோடு பரிசோதிக்கப்புகின், எதுவும் பொருளல்லாமற்போகுமே; சர்வமுஞ் சூனியமாக்கத்தக்க வித்தையாகக் காணுகின்றதே; இது தோலிருக்கச் சுளை விழுங்கி போலாகும்; இதுபோதும்; இனியாவது விடைபெறுக(என்றனன்).

ஞா-வி:—நல்லது சரணஞ் சரணம். உம்மைவிட நாஸ்திக வல்லவர் யாரிருக்கின்றனர்? இன்னொரு சந்தேகமுண்டு, அஃதியா தெனின், சகத்தையு மொருங்கே கூட்டித் திரிபுதார்த்தமும் நாஸ் திகமென்னலாகாதா? (என்பது).

நா-விடை:—அனுபவத்திற்கும், யுத்திக்கும் இயைந்திருப்ப தற்கு யாவருஞ் சாட்சியாதலி னெங்ஙனங் கூறப்படும்?

ஞா-வி:—கருங்குதிரை வெள்ளைப் பசு வென்றது; வெளிமுக நாட்டத்தினரல்லாதா ரருமை. அவருக்குடன்பாடாகுமா? அவரல் லாதார் பலராயினு மூடரன்றோ? அவர் சாட்சியா லென்ன மகிமை?

நா-விடை:—ஆஸ்திகருஞ் சகத்தை யுண்மையெனக் கொண்ட ன்றோ கடவுளிருப்புக் கூறவந்தது; அவர் புராணம், ஆகமம், இதி காசம், வேதம், அடியார் சரித்திரம் முதலிய வனைத்தும் பொய்யெ னப்படுமே? இது முறையோ?

ஞா-வி:—"பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்ணியரென்று புராணங்கூப்பிடுமாஞல்,மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ? எனவும்" "பங்க யாசனன் முதற் பல முனிவரும் பாருள பெரியோருங், கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்ஞல்" எனவுஞ்சான்ருேர் இங்ஙன மனுபவ மிருத்தலிற் கூறிஞர். இது முறையே யென்றதற் கையமென்னை ?

நா-விடை:—பிரத்தியக்ஷவிரோதிகளென்னு முலகவழக்கமொழிக்கு நீரேயுதாரணமாகக்கண்டனம், உங்களைப்போல முழுப்புரட்டரைக்கண்டதில்லை, நீர் விடைபெற்றுக்கொள்ளும் (என்றனன்).

ஞா-வி:—கல்வி ஞானபண்டிதத் திறமையிருந்தும் பாமரரைப்போல் மொழியலாமா ?

நா-விடை:—உமது சோதனைகாரணமாகக் காணில், உலகமித்தையாகுதலுண்மையே, எமக்குண்மையாகக் காணப்படுவானேன் !

ஞா-வி:—பழுதையுந்தறியு மிரவிற் பாம்பாகவும் கள்ளஞகவுந் தோற்றுகின்றமையிஞற் பாம்புங் கள்ளனு முண்மைப் பொருளாகுமா ?

நா-விடை:—ஆராய்ச்சிக்களவின்ருே உலக மெய்யெனல் தவிர்தற்கு (என்றனன்).

ஞா-வி:—மெய்யெனத் தோற்றுமளவும் விடாச்சோதனை தவிரப்படுமோ?

நா-விடை:—கணமேனும் விடாமல் சோதனையி னின்ருல், அருந்தல் பொருந்தல் சுவையிழக்கவேண்டிவருகின்றதே,உனதுறவு போதும், சரணஞ்சரணம் நட (என்றனன்).

ஞா-வி:—ஐயா! தீனிக்கும் யோனிக்குங் காத்து இதுவரையுங் கண்ட பலனென்னை ?

நா-விடை:—பசி காமங்களா லுண்டாம் வதை தவிர்ந்து நிற்றலே பலனென வறிக.

ஞா-வி:—கற்றுணர்தலிலும்,மனிதஞகப்பிறந்தபிறப்பிலும், என்னசிறப்பு ?

நா-விடை:—பாகங்களோ டுண்ணுதலும், லீலாமுறைப்படியாலிங்கனஞ்செய்தலுமே சிறப்பெனவுணர்க.

ஞா-வி:—இங்ஙனஞ் சுகித்தற்குப் பொருள் காரணமாதலாலும், அப்பொருள் தேடுமிடத்துங் காக்குமிடத்துஞ் செலவுசெய்யு

2

மிடத்தும் இடையூறே விளையுமாதலானும், மனைவி புத்திரர் தன் கருத்திற்கியைந்தொழுகுவ தரிதாதல்பற்றியுண்டா மாறாக்கவலையே சுகமாதலானும், இவ்வளவு கவலை யில்லாவிடத்துந் தன்தேகம் யாது காரணத்தினாலோ அருந்தல் பொருந்தலுக் கபாத்திரமானதைக் கண்டுகண்டுபடு மனக்கொதிப்பினானும், சத்துரு கள்ளர் பங்காளிகள் முதலியோர் செய்யுந் துன்பத்தைப்பற்றிவரு மலைச்சலினானும், அவயவக்குறைவுபற்றியும் இந்திரிய அந்தக்கரணங்களின் பழுதுபற்றியும் தேகம் நீங்குவதைப்பற்றியும் முண்டாந்திகிலினானும், மாறாது சுகிக்கவேண்டுமென்னுந் தாற்பரியத்திற்கானியேவருதலானும், துன்பமயமன்றி யின்ப மணுவளவேனுங் கண்டிலம். இங்ஙன மில்லாம லிவ்வுலகசுக நுகர்வா ரில்லவேயில்லை. இதுதானா சுகமெனப்பட்டது? ஈதென்ன விவேகம்?

நா-விடை:—இஃதுலகசுபாவம், இதைப்பற்றிப் பேசுவதிலென்னலாபம்.

ஞா-வினு:—எவ்வெப்பொருளெவ்வெவ்வண்ணமோ அவ்வவ்வண்ணமாக அறிபவர்க்கன்றோ, உலகஞ்சுகவடிவாக் காண்டல், மற்றையர்க்குக்காணுமா?

நா-விடை:—அஃதெங்ஙனம்?

ஞா-வினு:—"விருப்பு வெறுப்புருவாம் விடயத்தோ டிருக்குமயற்சகமெ்ன்ப தனுபவ மன்றோ" என்னும் இதனையுணர்ந்த நுண்ணிய வுணர்வுளோர் விருப்பு வெறுப்புருவாதற் கேதென்னையென வஸ்து பரிசோதனை பண்ணுவாரன்றோ, பண்ணுங்கா லொவ்வொன்றுஞ் சுயம்பெனப்படாமற் போவதைக்கண்டு "இறப்பிலா விந்த மோக மிறையுமீட் டெண்ண மின்றி மறப்பதே நல்லதென்று" கூறிய சான்றோர் வசனத்தை முன்னி யந்நிலையி னிற்பா ரன்றோ, அவர்களுக் குலகந் தோற்றன்மாத்திரமன்றி யுண்மையாகுமா? இங்ஙனமிருக்க, இஃதுலக சுபாவ மென்னலாமா?

நா-விடை:—சுபாவமெனக் கூறும் வசனங்கள் உமக்குச் சத்துரு போலிருப்பானேன், அவற்றை மறுப்பானேன், இஃதடமோ?

ஞா-வினு:—மெய்யே அல்லாததைச் சொல்லலாமா? எங்ஙனமெனின், விகாரவடிவை யதார்த்தமாகக் கோடலும், விகாரத்தை விகாரமாகக்கோடலு நமது முயற்சியாதல்பற்றி முன்னர் விருப்பு வெறுப்பும், பின்னரவற்றின் நாசமுமுண்டாகின்றன. இங்ஙனமிருக்கச் சுபாவ மென்னலாமா?

நா-விடை:—நாஸ்தி நபாதி யென்னு மிரண்டுத்தியால் ஆன்மா, பரம், கதி முதலியவை இல்லவேயில்லையென் றெவ்விடத்தும் வென்றுவரு மெமதுவெற்றிக்கொடியைத் தறித்தெறிதற்கெவராலு முடியாமற் போயிற்று. அற்பப் பிராணியாகிய நீயா தறித்தெறியப் புகுந்தனை? பளா நன்று நன்று, இந்த விபரீத யுக்தியெல்லாந் தள்ளுபோ (வென்றுறுத்தினன்).

ஞா-வினா:—ஆஸ்திக நாட்டு முறைதெரியாதவர்போல் நாஸ்திக நாட்டுமுறை தெரியாது கோபித்தலிற் பயனென்னை?

நா-விடை:—எம்மிலு நீவல்லையோ? ஈதென்ன மடமை?

ஞா-வினா:—உமதிடத்தில் மடமையெனச் சோதனையால் யாங் குறிப்பித்தாற்போற் குறிப்பிக்க வகையறியாது, எமதிடத்தி லுள்ளது மடமையெனச் சொல்லலாமா?

நா-விடை:—போமவென்றாலும் போகவில்லை, இதுபற்றியாவது போவையென்று கூறினனென வறிக.

ஞா-வினா:—இனியாவது ஆஸ்திகத்தைக்கொள்ளுதற்குத்தடையென்னை?

நா-விடை:—என்னிட்டம்.

ஞா-வினா:—கல்விஞானத் தேர்ச்சிக் கிதுதானோ அடையாளம்? விவேகிகளுக்கிஃதடுக்குமோ?

நா-விடை:—பரவஸ்துவான திருந்தாற் காணப்படாதா? காணப்படாததா லெங்ஙனமுண்டெனலும், அதை வந்தித்தலும் (என றனன்).

ஞா-வினா:—இல்லாதவுலகை யுண்டென்றாற்போல் உள்ள பரத்தை யில்லையென்றது, உமது பரம்பரை மகிமையெனக் கொள்ளலாகாதோ?

நா-விடை:—இல்லாத வுலகை யில்லையெனக்காட்டியவாறுபோன்று, உள்ளபரத்தை யுள்ளதென யாமேற்கச்சொல்லின் ஏற்குதும்.

ஞா-வினா:—ஒவ்வொரு தேகமும் ஏகபூதத்தை யன்றி யின்றாதல்போல, ஒவ்வோரறிவு மேகமசையன்யதைையன்றி யின்றாகவேண்டுமென்றோ, தனித்தனியென்றது வியட்டியும், ஏமமென்றது சமட்டியுமாம். தெங்கு கமுகு என்றது வியட்டியும், தோப்பு என்றது

சமட்டியுமென வுதாரணமாகக்கொண்டு அறிவையெல்லா நோக்கு மிடத் தேகமெனற்பாலதன்றே, இந்த ஏகசைதன்னிய மில்லையெனப்படின் தனித்தனி வியஷ்டி சைதன்ய மில்லையெனக் கூறவேண்டும். இல்லையெனக் கூறில் சுகதுக்க நுகர்த லிப்போதறிவன்றி எதுவெனவரும், விடைவேறின்றுதலால் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டிவரும், வியட்டியை யொத்துக்கொள்ளில் சமட்டி சைதன்யமுண்டெனற்குத் தடையுண்டோ, இல்லையாதலி னதுவே பரமெனவறிக. இதற்குத் தடைவேறுண்டோ ?

நா-விடை:—ஞாயத்தால் யுத்திக்கியைந்துநிற்றலின் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதற் கையமின்று; ஆயினும் பிரத்தியக்ஷமில்லாததா லொருவாறு தடையுண்டென வறிக.

ஞா-வினு:—பொறி கரணஞ் சீவன் அப்பிரத்தியக்ஷ மன்றே? அவற்றை யுண்டெனக் கொள்ளுவானேன் ?

நா-விடை:—அவற்றின் சேட்டையாகிய வுணர்தலைப்பற்றியென்க.

ஞா-வினு:—சிருட்டி முதலிய பஞ்சகிருத்திய முண்டாயிருப்பதைப்பற்றி வினைமுதலாகிய கடவுளுண்டெனக் கொள்ளலாகாதோ?

நா-விடை:—கொள்ளலாம். சத்தமுதலிய ஐந்துவிடயங்களையுங் கண் முதலியவைகளிருந்தறிகின்றதைப் பிரத்தியட்சமாக அறிகின்றனம், அதுபோல் கடவுளிருந்து படைப்பாதிகள் செய்யினும், அவரப்பிரத்தியட்சமாதலைப்பற்றி யெங்ஙன மேற்ப மென வறிக.

ஞா-வினு:—நல்லது பொறிகரணங்களிலொன்றாகிய கண்ணைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரிப்பம். கண்ணென்ப துருவப்பொருளோ ? அருவப்பொருளோ? உருவப்பொருளெனின், முட்டைபோற் காண்பது மாம்சநரம்பாதிவஸ்துக்களன்றே, அஃதறியுமா? கறுப்பு வெள்ளையெனின், குணமாயிற்றே, அஃதறியுமா? பாவைபோல் காணப்படுகின்றதே அதுதானெனின், அது போலிவடிவாதலினறியுமா? அதிலொரு தெரிவிருந்தறிகின்றதெனின், உருவமா? அருவமா? அருவமெனின், சித்தோ? சடமோ? சித்தெனின் காட்டுக. காட்டப்படாதெனி னெங்ஙன முண்டெனக் கொண்டனையோ, அதுபோலக் கடவுளு முண்டென்று கொள்ளற்குத் தடை யாது ?

நா-விடை:—பொறிகரணமென்னுந்தெரிவு இன்ன நிலையினதெனத்தெரியாது. அவயவத்தையும் நெஞ்சினையும் பொருளெனக்கொ

ண்டுநின்றவென்னை அல்லவல்லவென நியதிகளைந்து அவாங்மனோ கோசரமாக்கினை; இதுபோல, உருவெனக்காட்டி அல்ல அல்ல வென்று அவாங்மனோகோசர மாக்குதற்கோ பரவஸ்து வுண்டென் றனை (என்றனன்).

ஞா-வினு:—இது நிற்க; கொலை,களவு,பொய், வஞ்சித்தல்,பிறர் மனையைத் தன்வயப்படுதல் முதலிய கொடிய துர்ச்செயல்கள் ஏற் கத்தக்கனவோ, தள்ளத்தக்கனவோ? ஏற்கத்தக்கன வெனின், பிற னொருவ னிக்கொடிய தீச்செயல்களை உன்பாலஞ்சாதுசெய்யினேற் பையோ, அதுபோலப் பிறர்பானீயஞ்சாது செய்யினேற்பரோ? தள்ளத்தக்கன வெனின், இவற்றைச் செய்பி னரச னாக்ஞையால் தண்டனை நேரிடுமன்றோ? அரசனுக்குத் தெரியாவிடி லெங்ஙன நேரிடுமெனின், அக்குற்ற நிவிர்த்திக்கிடமின்றே; இடமாவதொன் று வேண்டுவதின்றெனின், இதுமுறையோ, முறையாயின் விதி விலக்கேன்? வேண்டாதாயின், இம்மையில் தானே அரசனால் தண் டனையடைந் தவதிப்படுகின்றதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கின் றனமே; இம்மையில் கரந்து தீச்செயல் செய்பவர்க்கு மறுமையில் உண்மையாகத் தண்டனை கிடைக்குமென் றெண்ணலாகாதா?

நா-விடை:—மறுமை யுண்டானா லன்றோ, அங்ஙன மெண்ண லாமெனவறிக.

ஞா-வினு:—ஆயின், இம்மை வருவதற் கேதென்னை?

நா-விடை:—இதுவுங் கேள்வியாமா?

ஞா-வினு:—இதுவு முத்தரவாமா?

நா-விடை:—இம்மையைப்பற்றி உம்மையு மறுமையு மேற்க வேண்டி வருகின்றதே, என் செய்வேன் (என்றனன்).

ஞா-வினு:—ஏற்காம லிருப்பதற் கேதுண்டானாற் சொல்ல வேண்டும்?

நா-விடை:—முன்சனன மின்னதென வொருவர்க்குந்தெரியாத தென்னை!

ஞா-வினு:—நானெனப்படு மறிவெல்லா மெங்கெந்தவுடல் தத் தமக்குவாய்த்ததோ அந்தந்த வுடலளவாச் சராசரமெனப்பட்டுழல வதுமன்றி அதனதன் மயமானதை யந்தந்த வுயிரும் நனவிலுங் கனவிலுங் காண்பதற்கு நாமே சாட்சியா யனுதினமு மிருக்கின்றன மன்றோ, இஃதன்றியும், எங்கெந்த வுயிராகிய அறிவும் தத்தமக்கு வாய்த்த வந்தந்த வுடலுக்குப்பின் அதனதன்மயமானதோ அத தற்கு முன்னோ? முன்னெனின், நாம் கண்டறியாத பொருள்களு

மிடங்களு மயமானலன்றே, அவை நமது நனவிலுங் கனவிலுங் காணப்படும். அதுபோலத் தத்தமக்குரிய வுடல் வாய்ப்பதற்குமுன் அந்தந்த மயமாகுமா, அவை நனவிலுங் கனவிலுங் காணப்படுமா? வாய்த்ததற்குப் பின்னெனின், வந்த வுடல்மயமாய் நானெனப் பிரத்தியட்சத்திற்குத் திடமுறுந்தோறும் நனவினுங் கனவிலு மவ்வுடலே நானெனக் காணப்படுகின்றது. இந்தவுடல் வந்தபோது, இந்த ஆகாரமாகவே அந்தவுடனீங்கியபோது அந்த ஆகாரமும் நீங்கிற்று; இஃது ஒன்றிலொன் றபாவமானதன்றே? இதனையாவது கற்றிலையோ? கேட்டிலையோ? கண்டிலையோ? இங்ஙனமிருக்க, ஒன்றிலொன் றெங்ஙனங் காணப்படும்?

நா-விடை:—இந்த அறிவே முன் தேகாகாரமாகின்றதனாற் கணநேரமாவது மின்மினிபோலக் காணப்படவேண்டுமே யன்று?

ஞா-வினா:—சாக்கிரந்தோறுங் கணநேரமாவது இவ்வுடலாகாரந் தவிரக்கண்டாலன்றே, அவ்வுடலாகாரஞ் சனித்தவ்வுடல் காணும். இவ்வுடலாகாரந்தவிர்ந்த அசதியிலிவ்வுடலோ டிவ்வுலகமே தோற்றவில்லை, அவ்வுடலு மவ்வுலகமு மெங்ஙனந் தோற்றும், அது கேள்வியன்று; அதுநிற்க, பிரத்தியக்ஷமில்லாத வியஷ்டி சைதன்யத்தை அவாந்தரப்பொருளென்றுகவாவ துண்டெனக்கைக்கொண்டு, உலகமாளுத வீறுன செயல்களும், கொலைகளவாதி தீச்செயல்களும், கொலை களவாதிகளுக்குடன்படாத நற்செய்கைகளுஞ் சிவச்செயலெனத் தேர்ந்து துட்டநிக்கிரகஞ் சிட்ட பரிபாலனஞ் செய்ய விதிநிஷேத சட்டங்களை யுண்டாக்கிய நீர் தனு கரண புவன போகங்கள் சிவச்செயலன்றுதலி னிச்செய்கைக்கு வினைமுதல் வேறொருவன் வேண்டுமே; அவனைப் பரவஸ்துவெனக் கைக்கொள்ளுது மெனின், காணப்படாமையாலுண்டெனக்கொள்ளே மெனலாமா? இஃதென்ன மதி?

நா-விடை:—என் செய்வன், என் மனஞ் சம்மதிக்க வில்லையே (என்றனன்).

ஞா-வினா:—சம்மதியாததற் கேது மூடமென்னலாகாதா?

நா-விடை:—பிரத்தியக்ஷமானல் மூட மென்னப்படாதெனவறிக.

ஞா-வினா:—சிவனைக் கண்டனையா? பரத்தைக்காண; உன்னை நீ கண்டபின் கேள்.

நா-விடை:—என்னை நான் காணுத அவ்வளவு மூடனே?

ஞா-வினா:—எதனை நீயெனக் காண்கின்றனை ?

நா-விடை:—இத்தூலவளவை.

ஞா-வினா:—இத்தூலமுதித்தது இவ்வளவாக வல்லவே? பின் எவ்வளவோ ?

நா-விடை:—அவ்வள வவ்வளவாக (என்றனன்).

ஞா-வினா:—கருவிலுட லுருப்படுதற்குமுன் நீ யெவ்வளவோ?

நா-விடை:—நா னிருந்தா லன்றோ அளவு சொல்லுவன்.

ஞா-வினா:—தேக முன்னு லறியப்பட்டதன்றோ, நீயாகுமா ?

நா-விடை:—தேகமல்லாமல் வேறே கண்டிலன்.

ஞா-வினா:—நினைவிலுங் கனவிலுந் தேகம் வரவில்லையே, தேக வடிவமாக அங்கே நீ காணப்பட்டுப் பலகிருத்தியமுஞ் செய்கின்றனையே, அங்கே நீயார் ?

நா-விடை:—ஆம். இத்தேகமல்ல,வேறொன்றுளதாகத்தோற்றுகின்றது. அஃதின்னபொருளெனக் கணிக்கறியேன். அதுவே நனவிலுங் கனவிலும் பொருளிடங்காலமாகவும், நான் நீ அவனவளது வாகவும் நின்றிச்சா ஞானக்கிரியைகளியற்றுகின்றது, ஆதலி னில்லையென்றுஞ் சொல்லவறியேன் (என்றனன்).

ஞா-வினா:—யான் நித்தியவுபவாசி யெனப்படுவோ னொருவன் தேகம் பருத்திருப்பதா லிரவிற் கரந்துண்கின்றானெனத் திடமாகக் கொள்ளுமாறுபோன்று, விடய நுகர்ச்சியும், அதில் விருப்பு வெறுப்பும், அதனு லின்பதுன்பமும், யுக்தாயுக்தவுணர்ச்சியும், கல்வி யாராய்ச்சியும், அவாவை யகற்றற்கியைந்த நெறியும், கர்த்திருத்வபோக்திருத்துவ விளைவகலாமையும், உன்னுமிடத் தொருபுருடனிருக்கின்றானெனத் திடங்கொள்ளலாகாதா?

நா-விடை:—இதுபோ லருத்தாபத்தியாற் பரமு முண்டெனக் கொள்ளுதும் (என்றனன்).

ஞா-வினா:—இஃதன்றியும், நானென்றளவும் பிரவிர்த்தியேனும், நிவிர்த்தியேனும் நிகழும். நிகழ்தலைப்பற்றி அந்தந்த நிலைக்குத்தக்க தனு கரண புவன போகங்களைத் தந்து அகற்றுதற்குக் கர்த்தா வேண்டுமாதலின், அக்கர்த்தாவே பரமுமெனக் கோடற் கின்னுமையமுளதோ ?

நா-விடை:—சீவச்செய லன்றாதலின் பரத்தினதாகத் தனுகரணுதிகளைப்பற்றியும், நான்குபூதங்களும் அண்டாண்ட சராசரங்களு

மாகிய இவற்றைப்பற்றியு மேற்கவேண்டும். கூடாதெனின், இங் ஙனமுண்டாவதியற்கையாகவேண்டும். இயற்கையெனின், கடபடா திக ளியற்கையாக வேண்டுமெனக் கேள்விவரும். வருவதைப்பற்றி யான் மறுக்கற்பாலதன்று (எனக்கூறினன்.)

ஞா-வினா:—ஆனால் சீவச்செயல், ஈசுரச்செயலென் றிரண்டுண் டே, இனியாவ திவற்றினைத் தடுப்பதற் கேதுண்டோ?

நா-விடை:—உண்டெனின் கண்ணுக்குப்புலப்படாத பொருளி டம் காலமாதிகளைப் பிறருண்டென் றேலாதிருக்கவேண்டும். ஏலா தாரின்மையின் பரமுயிருண்டென் றேற்கவேண்டும். காணப்படா தாவெனின், அதைப்போலக் கண்ட ஆப்தர் வாக்கியங்களா லேற்க வேண்டும். காணாத பொருள் முதலியவற்றைப் பின்னராவது சென்று காண்டற் கிடமுண்டேயெனின், இதுவுஞ் சிரவணமனனாதி களாலகமுகத்திற் சென்று பின்னராவது ஐயந்திரிபின்றிக் காண் டற் கிடமுண்டே யெனவரி னென்செய்வேன் (என்றனன்).

ஞா-வினா:—ஏற்பதற் கினியேனு மையமுளதோ?

நா-விடை:—இல்லை, எமது கட்சிக்குச் சோர்வுற்றதே (என்ற னன்).

ஞா-வினா:—ஒருவன் றன்னை யுயர்திணை யென்றும், ஆணென் றும், இன்னபெயரினன், இன்னாருக்கு மகன், தந்தை, பாட்டன், பேரன், தம்பி, மூதாதை, சிற்றப்பன், கணவன், தாயாதி, மூத்தார், மாமன், மச்சினன் என்றும், கொண்ட கொள்கை யனைத்தும் யதார் த்த மாகுமா? அங்ஙனங் கருதியது மூடமெனத் தோன்றுதளவும் ஞானிகளது கட்சிக்குமாறாக நிற்பன். இங்ஙனம் நிற்புழிவிமோசன காலம் நேரிடுங்கா லிவை யனைத்துங் கற்பிதமெனத் தெளிவுவரும். தெளிவுற்றுழி முன்னைய கட்சிக்குச் சோர்வுற்றதே யெனத் துயரு ற்று மீண்டும் அம்மூடமார்க்கத்திழிவனோ?

நா-விடை:—ஆன்மா வென்பதும் பரமென்பதும் இருந்தா லின்ன பொருளெனக் கணிக்கப்படாமைக் கேதென்னை?

ஞா-வினா:—நான்கு பூதங்களையு மொன்றிலொன் றொடுக்கிக் கொண்டு போகும்போ தொன்றிலொன்றில்லாமற் சூனியமாதலைப் பற்றி மித்தை யெனின், நமக் கிப்போது மேலே தோன்றவில்லை, இனி வருபவர்க்கு மேலே தோன்றுமானா லிதுவே சித்தாந்த மாகு மா? மகா பண்டிதர்களுக்கு மிதுவரையுந் தோன்றாத ரயில், டெல் லெகிராப், பயர்பாக்ஸ், அதி சூக்கும அனந்தவித யந்திரங்களு மிப்

போது தோன்றிற்றன்றோ, இனிமேலுந் தோன்றுதவைகளுந் தோன்றி நிகழுமன்றோ எனக் கூறுகின்றீரன்றோ; அதுபோலும் ஆன்மாவும் பரமுந் தோன்றுமன்றோ; கல்வி யப்பியாசி யொருவனக் கல்வியினெல்லை தனக்கு எட்டாமையா லில்லை யென்னலாமா; முடிபுணர்ந்தோ ரிருப்பார்கள் எனக்குத் தெரியவில்லை என்று சொல்லவேண்டும். அதுபோல யாமஃ துணர்ந்தோர்பாற் சென்று ஐயந்திரிபறத் தேருது மென்னுத தென்னை?

நா-விடை:—இருந்தால் தெரிவிக்கார்களா?

ஞா-வினா:—முடிபு தெரிந்தேனுனக்குத் தெரிவிக்கிறேனென்று வருவார்களோ? இஃதென்ன விவேகம். அக்கினியுந் தடாகமுந் தம்பால் விழைந்து அதிகவாவலா யடைந்தோர்க் கன்றோ குளிருந் தாகமும் விடாயுந் தணிக்கும். இஃதறியாத தென்னை?

நா-விடை:—அங்ஙன முணரு மார்க்கமுண்டா?

ஞா-வினா:—அதத்துவாவிருத்தியிலக்கணம் தடத்தவிலக்கணம் சொரூப விலக்கணம் எனவிலக்கண மூன்றாகும். இம்மூன்றி னெறிப் புகினும் பதார்த்த சோதனையும், விடயதோட திருஷ்டியு மில்லாதார்க் கணுவேனும் பயனின்றாம். இது நிற்க; பந்தப்படல் சுகமா? விடுதல் சுகமா?

நா-விடை:—பந்தப்படுதலே சுகம்.

ஞா-வினா:—பெண்டு பிள்ளை பண்ட பதார்த்தங்கள் கிருகம் கிராமம் தனம் தானியாதிக ளுடையோனுக்குச் சுகமெனின், இவற்றுளொன் றிழப்புழிச் சுகமாகுமா? துக்கமெனின், ஆதியாத்மீகம் ஆதி தெய்வீகம் ஆதி பௌதீகம் என்னு மிம் மூன்றனு ளொன்றாலேனும் பெண்டு பிள்ளை முதலிய பற்றுக்க ளனைத்திற்கும் ஆனி வருமாயின், அந்தத் துக்கத்துக் களவுண்டோ? உயிரோ டிருப்பளவு மானியடையா தாரு முண்டே; அவர்களுக்கேனுஞ் சுகமின்றோ வெனின்; தனது தேக நிலையாமையைக் கருதுந் தியான மிழவாவுழி யிருந்துங் கணமேனு மவனுக்குளதோ? அவனுக் கின்றேனும் உலகசுக மில்லாமற் போயிற்றோ? அறிவான் மாறுபவிடத் தேதற்கோ? இல்லாமையின் அறிவர்ன் அந்தந்த ஆகாரமாகா விடத்து அயலானது பந்த விருத்தி யானியா லுண்டாஞ் சுகதுக்க மென்செய்யும்? ஆதலி னிப்போ தென்ன நின்கருத்து?

நா-விடை:—பந்தப் படுதல் துன்பமே.

ஞா-வினா:—இதற் குதாரணம், "பந்தத்துருவங் கேட்டுணரிற் பரவிட்டுருவ மேல்வெளியாம், இந்தச்சகமீ நான்முதலா மிவை மெய்யென்றல் பந்தமதாம், அந்தக்கருத்து நிற்பளவு மரிதாமுத்தி வித்தினிடைத், தொந்தத் தருப்போற் காண்பவன்பாற் றோன்று துறையுங் காண்பவெலாம்" என்பதனானும், "இறப்பிலா விந்தமோக மிறையுமீட் டெண்ணமின்றி, மறப்பதே நல்லதென்றும்" என்பதனாலும், "தெரிந்து மறிதுமெனத் தேறின் கொடுக்கிற், கரந்தொடுதல் போலுமே கற்றீர்—பரந்துலகந்,தீதென்று கண்டுஞ் சிறிதுளம் வைத் தேயமுங்கல், பாதகமென் சொல்வேன் பரிந்து" என்பதனானும், "துன்பமேயொழிய வின்பமொன்றில்லை" என்பதனானும் காண்க. இங்ஙன மிருக்கத் தேகமே ஆன்மா போகமே முத்தி கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென் றுறுதிகொண்டு மன அலைவுக்கும் தேக கிருத்தியத்திற்கு மொழிவின்றி யுழல்வானேன்?

நா-விடை:—சுகமாதலைப் பற்றி.

ஞா-வினா:—சுகமாயின் பின் துன்பமாக முடிவானேன்?

நா-விடை:—இப்போதிதைவிடச் சுகமில்லாமையைப் பற்றி யென்க.

ஞா-வினா:—சர்வமுஞ் சங்கற்ப வடிவமெனக் கண்டு தெளிந்த விடத்தி லொன்று முண்மையாகக் காணாமையால் மனம் பற்றிப் பாய்தற் கிடமின்றாம். இடமின்றாகவே, அமைதலுக் கிடமாம். இடமாகவே, உபசாந்திக் கிடமாம். இடமாகவே, கிருத கிர்த்தியம், துக்காபாவம், சர்வகாமாப்திகம், பிராப்தி பிராப்பியம் என்னு முடிவான வநுபூதி வாய்த்து நிரதிசயானந்த மயமாக்கிடும். இஃதிப் போதே செய்யின் கரதலாமலகம்போ லிவ்வனுபூதியு மிக்கணமே காணலாம், தாமதமென்னை?

நா-விடை:—சர்வமுஞ் சங்கற்ப வடிவமென்ற தெங்ஙனம்?

ஞா-வினா:—ஒரு பொருளேனு முபாதான வுபாதேய மாகவும், விகாரமாகவு மில்லாதிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மில்லாமையால், அதுவே சங்கற்ப வடிவமாம்.

நா-விடை:—யாதானு மொருபொருளை யிதுதான் சங்கற்பவடிவமென விளக்கிக் காட்டவேண்டும்.

ஞா-வினா:—கடபடத்துள், படமென்ற துருப்படுதற்கு முன்னும், உருப்பட் டழிந்ததற்குப் பின்னும்,உருவாக நின்ற விடத்தும், நூலையன்றி யவ்வுபாதி யில்லவேயில்லை. இப்போதாவ துண்டாய்

வியவகரிக்கப் படுதலின், இப்போதாவ துன்டென்பமே யெனின்; நூலையன்றி யவ்வுபாதி சுயம்பென்றேனும், நூல்மயமென்றேனும் விளக்கவேண்டும். சுயம்பெனப் படாதெனின், தோற்றன் மாத்திர மும் சொல்மாத்திரமு மெனப்படாதோ? அவ்வள வெளிதில் விள ங்காதே யெனின், விவேகிகளுக்குமோ? கல்வி ஞானத்தாற் சாத்தி யப் படாதே யெனின், சாதனத்தினாலுமோ? கைகூடுமெனின், முயலாத தென்னை? இங்ஙன நிற்க; கடபட மல்லாததைக் கடபட மென மெய்ப் பொருளாகக் கொண்டு உண்டாயிற் றென்றும், இரு க்கின்ற தென்றும், நசித்த தென்றும் கண்டு சொல்வது அத்தியாச மன்றோ; இவ்வத்தியாசம் மனோகற்பிதமேயன்றி வேறின்மையாற் சங்கற்ப வடிவ மெனப்பட்டது. இவ்வண்ண மொவ்வொரு பொரு ளுந் தவறு திருப்பதை யுற்றுணர்ந்துபார்த் துய்யும்வகை தேட லாகாதா?

நா-விடை:—கடபடந்தோன்றி விளங்கி யழிவதைப் பிரத்தி யட்சமா யனைவருங் காண்கின்றனமே, இங்ஙனமிருக்க, இவற்றை யத்தியாச மென்னலாமா? இஃதென்ன மடமை.

ஞா-வினா:—உருட்சி தட்டை நீட்சி சதுரம் கனம் குறுக்கு முதலியவற்றைச் சொல்லின், குணமாமெனவும் மண்ணாலைச் சொல் லின் காரணமாமெனவும் காரியமென்பதற்குப் பொருள் சொல்லப் புகின் இவ்வாறு முடிவதால், தோற்றன் மாத்திர மெனவும் சொல் மாத்திரமெனவும் முன்னமே சொல்லிவிட்டனம். அதுபற்றிக் காரி யமெனப் படுவன வனைத்து முண்மையாகத் தோற்றுவதுங் காண் பதுவுஞ் சங்கற்ப வடிவ மென்றனம். அது மடமை யென்னலாமா?

நா-விடை:—இஃதுமது குயுக்தியா? தருமையுக்தியா? சான் றோர் வசன மிங்ஙன மிருக்கின்றதா? தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஞா-வினா:—"சங்கற்பசாலச் சகத்தோற் றமெல்லா, மிங்கற்ப மென்று திழிவரோ - பங்கமற, இம்மை மறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுந், தம்மையன்றிக் காணு தவர்" என்பது சான்றோ ரனுபவ மாதலாற் குயுக்தி யென்னலாமா?

நா-விடை:—உபாதேய மல்லாதது காரியப் பொருளென்னார் சர்வமத பண்டிதரும். இங்ஙனமிருக்க; அகம்புறத்திற் காணப்படுவன வனைத்தினு மோருண்மைப் பொருளேனு மில்லாமற் போகின்றதே; மெய்ப்பொருள் தேடப்புகின், மணற் சோற்றிற் கல்லாராயப் புகுந்தாற் போலும். இஃதென்ன விசாரணை? உண்மைப் பொரு

எல்லனவற்றை யுண்மைப் பொருளாகக் கொள்ளுதல் விகற்பசிந்தை யாதலின், சங்கற்ப மென்றதோ நுமதுமொழி (என்றனன்).

ஞா-வி:—சுருதி யுத்தி யனுபவத்துக் கொத்த தாதலின், அங்ஙனந் துணியப் புகுந்தனம். பிறவிக்குருட னொருவன் ஐம்பது வருடகாலமாகக் காலால் தடவியும், சீய்த்தும், மிகுந்த அச்சத்தோடு நடந்த பழக்கத்திடம்; தெய்வீகமாக வொருவ ரவுடதத் தாலோ, அனுக்கிரகத்தாலோ, விழிதரப்பட்டது. அக்கணமே தடியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சீய்க்காம லோடென்றால் ஓடச்செய்யுமா? சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அத்திறமை யுண்டாகும். அதுபோலு மிதுவுமாகு மன்றோ; நீ யையப்பட லினி யாதுக்கு?

நா-விடை:—இதனு லிவ்வுலகந் தோற்றன் மாத்திரமெனின். பசி தாக காமத் தவிப்பைத் தணிக்கா திருக்கவேண்டும். அங்ஙன மில்லையே, ஐயந் தவிர்தற் கிடமில்லை (என்றனன்).

ஞா-வி:—உடல்வதை யொன்று, மனேவதை யொன்று. இவற்றுள், உடல்வதை: பசி தாகம் நோய் என மூன்றும். மனோவதை: அறியாமை, சந்தேகம், விபரீதமென மூன்றும். இங்ஙன் மாயினும் உடல்வதையும் மனமில்லா விடத் தில்லாமையால் யாவும் மனோவதை யெனினு மமையும். ஆதலினிது சிற்சடசோதனையா லன்றி விளங்காது.

நா-விடை:—அங்ஙன மாகுக (எனச் சம்மதித்தனன்).

உரிய நிலைமைசோதனை.

முற்றிற்று.

சிற்சட சோதனை.

ஞா-வினா:—நாஸ்தி நபாதி யென்னு மிரண்டுத்தியா லிதுகாறும் வாதித்த வுமது கட்சியினுழர் தெரிந்தனம். அது நிற்க; இனிச் சிற்சடசோதனை செய்யப்புகுதும். யாதினாலெனின், அறிவை யணுவென்றும், அறியப்படுவன வனைத்தையும் மகத்தென்றும் பிரதிவாதிப்பது உமது வாதமாதலின், அதுவே யுண்மையோ அல்லவோ எனத் தெளிதற்பொருட்டு. அங்ஙனந் தெளிதலால் யாது பயனெனின், நித்திய திருத்தியும் துக்காபாவமு மாதலின் சிற்சடசோதனை வேண்டுவ தின்றோ?

நா-விடை:—வேண்டுவதே.

ஞா-வினா:—சீவன், பகவான், நரகம், மோட்சமென்னு மிவை யில்லை யென்பது உமது கட்சி யாதலின் அவை இருந்தாற் காணப் படாவோ? இல்லவேயில்லை யென்பீர்; இதனாற் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமன்றி யேனைய பிரமாணங்களுமக்கு உடன்பாடன் றென்பது பெற்றாம். ஆயினுஞ் சிற்சோதனை கொஞ்சஞ் செய்யப்புகுதும். சித்தென்பது அறிவு. சடமென்பது பூத பௌதிக முதலியவை. சித்து முதலன்றெனின், சடமாகிய வனைத்து மெதற்குக் காணப்படுகின்றன. தமக்குத் தாமெனின்; சடமாதலின் காணப்படா. சித்தை யொருமுதலாக்காது கூறும் விடையாதோ?

நா-விடை:—இலதேனு மிருட்டி லுள்ள பொருள்களை விளக்குவது தீபமேனு மதனது வுபாதி வடிவை யுன்னுமிடத்துச் சுயம்பன்றுய்ப் போகுமாறு போன்று, எவ்வகைப்பொருள்களுங் காணப்படுவதற்கு மவற்றை விளக்குவதற்கு மாதாரமறிவாயினும், அதனது யதார்த்தவடிவம் யாதென வுன்னுமிடத்துச் சுயம்பன்றுய்ப் போதலா லவ்வறிவு வொருமுதலாமென் றெங்ஙன மேற்கப்படும்.

ஞா-வினா:—இருட்டுப்பொருள்களை விளக்குவதாகிய வினைக்கு முதல் தீபமன்றோ? அன்றெனின், இலக்கணந் தெரியாதது போலும். தெரியுமெனின், காணப்படுதவற்கு வினைமுதல் இருட்டுப் பொருள்களும், விளக்குவதற்கு வினைமுதல் தீபமுமென் றேற்கவேண்டும். இஃது எவ்வகைப் பாஷை பண்டிதர்களுக்கு முடன்பாடன்றோ? இதுபோல் அதனையு மேற்கப்படாதோ?

நா-விடை:—ஏற்றற்பாலதேனும், விளக்கும் அறிவும் சுயம்பன்ருதலின், எங்ஙன முதலாம்.

ஞா-வினு:—சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னு மைந்தும் புலப்படுவதற்கும், அவற்றை யுணர்தற்கும் இயைந்த வினைமுதல்: சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்நுவை ஆக்கிராண மன்ரே? இஃதன்றியும் அறிதல் வினையாயின், அறிவு வினைமுதலாகவேண்டுமே. என்னுங் கேள்விக்கு, அறிவு சுயம்பாகாது என்பது விடையாகுமா? வினுவிடை யிலக்கணங் கேட்டறியாய்போலும்! இப்போதாவது யாது கூறுதி?

நா-விடை:—இந்த அவசரத்தி லறிவு வினைமுதலென்ற தேற்குதும்.

ஞா-வினு:—அறிவு முதலாயின் அறியப்படுவதாகிய வுலகமுமொருமுதலென ஏற்குதும். இதனுல் இவ்விரண்டிருப்பு முண்மையென்பது பெற்ரும். பெறவே, ஓரைய முண்டாகின்றது. அது சகலத்திற் சகந்தோற்றுவதும் கேவலத்திற் ருேற்ருததும் யாது பற்றி?

நா-விடை:—சுபாவம்.

ஞா-வினு:—உலகமிருந்த வண்ணமிருக்க அதுமாறக்கண்டிலமே; மாறுவதாகக் காண்பானேன்?

நா-விடை:—உறக்கத்தால்.

ஞா-விடை:—உறக்கம்-உலகந் தோன்ருமற்செய்வதற்கும்,விழிப்பு அது தோன்றச் செய்வதற்கும் உள்ள சக்தியாது?

நா-விடை:—யாதோ வொரு ஸ்மரணையுள்ள பரியந்தஞ் சகந்தோற்றியும், அது நழுவியவிடத்துத் தோற்ருமலுமாயிருக்கிறதாகத் தினவனுபவத்திற் காணப்படுகின்றது (என்றனன்).

ஞா-வினு:—இதில் யாதானு மையமுளதோ?

நா-விடை:—இதுவே திடம்.

ஞா-வினு:—ஆனுல் ஸ்மரணை யுண்டானுற் சகத்துளதாயும், இன்ருயின் அஃதிலதாயும் ஏற்கவேண்டுமன்ரே?

நா-விடை:—கூடாது. எங்கெங்கே ஸ்மரணை யுண்டோ அங்கங்கே யுளதாயும்,எங்கெங்கேயில்லையோ அங்கங்கே யிலதாயு மேற்கவேண்டுமே யன்றிச் சகத்தில்லாமற் போயிற்ரே?

ஞா-வி:—ஸ்மரணையின்றிய வவசரத்திலெங்கெந்த வான்மாவுக்கும் சகத்தோற்றமில்லாமையால் நான் நீ அவன் அவள் அதுவென்பதும், இச்சாஞானக்கிரியைகளு மில்லாதிருப்பது சர்வாத்மானுபவ சம்மதமாதலால், இதனை மறுப்பதுண்டோ?

நா-விடை:—கூடாது.

ஞா-வி:—இதனாற் சகத்தோற்றமும், அகம்பாவமும், சகல வியவகாரங்களும், ஸ்மரணையுள்ள விடத்துண்டென்பது நின் சம்மதியாற்பெற்றனம். இங்ஙனமிருக்க; ஸ்மரணையன்றிச் சகத்துளதாகத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

நா-விடை:—ஸ்மரணை யணுவும், சகத்து மகத்துமாதலி னெங்ஙனம் ஸ்மரணையே சகத்தெனக் கொள்வது.

ஞா-வி:—அணுவாயினும் அந்தந்த ஆன்மாவுக்கும் எங்கணும் அந்த ஸ்மரணையில்லா வவசரந்திலெல்லாஞ் சகத்தெந்தப் பக்கமாவது தான் மகத்தாதலிற் றோற்றவேண்டுமே?

நா-விடை:—தோற்றமையினாற் சகத்துக்கு ஸ்மரணை காரணமாகவேண்டுமோ? ஆகவேண்டுமெனின், காரணமூன்றனு ளெந்தக் காரணமோ? முதற் காரணமெனின், ஸ்மரணையன்றிச் சகத்ரூபமாகிய பொருளிடங் காலமின்றோ? இன்றெனின், தெரிவிக்கவேண்டும்.

ஞா-வி:—இது சாக்கிரா வஸ்தை யன்றோ? ஆமெனின், ஸ்மரணையன்றி யிந்தச் சாக்கிராவஸ்தை புண்டானு லிந்தச் சாக்கிராவஸ்தையிற் காணப்படுஞ் சகத்து முண்டாம்? சகத்துண்டாகக் காணப்படின், பொருளிடங்கால முண்டாம். உண்டானுலன்றோ யானெனது முதலிய சகல பந்தமு முளவாம். உண்டானு லன்றோ, ஆனிவிருத்தியுஞ் சுகதுக்கமு முண்டாம். இங்ஙனமிருக்க; ஸ்மரணையை முதற்காரண மென்பதற்குத் தடையென்னை?

நா-விடை:—முந்திச் சாக்ராவஸ்தையையே ஸ்மரணை யென்றனை? அந்தச் சாக்ராவஸ்தை ஸ்மரணையைப்போல் மற்றொன்றை யறியுமா? அறியாதெனின், ஸ்மரணை யென்னலாமா? ஸ்மரணையின் விகாரமெனின், சகத்தும் சாக்கிராவஸ்தையின் விகாரமாகவும், பொருளிடங்காலஞ் சகத்தினது விகாரமாகவும், யான் எனது முதலிய பந்தங்கள் பொருளிடங் காலங்களின் விகாரமாகவும், ஆனி விருத்திகள் பந்தங்களின் விகாரமாகவும், சுகதுக்கங்

கள் ஆனிவிருத்திகளின் விகாரமாகவும், முடியுமே? ஈதென்னமாயா வித்தை?

ஞா-வினு:—சகத் தோற்றத்திற்கு முன்னும் பின்னும் இப்போதும் ஸ்மரணையன்றிக் கண்டிலம். இங்ஙனமாய வுலகத்தை யொருமுதலாகக் கோடலெங்ஙனம்?

நா-விடை:—பிரத்தியக்ஷமா யிருத்தலின், எங்ஙனம் விகாரப் பொருளென் றேற்பன்.

ஞா-வினு:—தத்தமக் குரிய அணுக்கள் சையோகத்தன்றி யொவ்வொரு பூதமு மிருக்கவேண்டும். அங்ஙன மில்லாத போது, பௌதிகஞ் சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வா று பார்க்கினும் விகாரப் பொருளே. இஃதன்றியும், சித்து சடமென்பவற்றுள், ஒவ்வொன்றையு முதலாகக் கொள்ளலா மெனின், சித்தாகிய ஸ்மரணை சகலத்திலுள்ளதாயும், கேவலத்தி லில்லாத தாயுமிருப்பதால், ஒரு முதலன்று. இது முதலன்றென்பது பிரத்தியட்சத்தாலோ? அனுமானத்தாலோ? ஒருவருக்கும் புலப்பட்டதன்று. ஒருவருங்கண்டதன்று. ஆதலின், அனுமானத்தாலெனின், புகையா லங்கே நெருப்புண்டென்றும், இல்லாமையாலில்லை யென்றுங் கொள்ளலா மெனின், பாகசாலையி லெல்லாஞ் சமைத்தாயினவுடன் விறகணைக்கப் படுமன்றி யடுப்பிலுள்ள நெருப்பை யணைப்பார்களா? அப்போது நெருப்பு அடுப்பினிறையவிருக்கப் புகைகாணுமையாலில்லையென்னலாமா? புகையுள்ளபோது மில்லாதபோதும் நெருப்பிருக்குமாறு போன்று, சகத்தோற்றத்தால் ஸ்மரணை யுண்டென்றும், இல்லாமையாலில்லை யென்றுங் கொள்ளலா மெனின், சகலத்திற் சகத்துண்டென்றும், கேவலத்தில் காணப்படவில்லை யென்றும், அறிந்துணர்த்துவது ஸ்மரணை யன்றிச் சகத்துச்சடமாதலி னறிந் துணர்த்துமா? உணர்த்தாதாதலின் சகத்தோற்ற முள்ளபோது மில்லாதபோதும் ஸ்மரணை யுண்டென்பது பெற்றும். பெறவே, அதுமுதலென்றதற் கையமின் றென்ப தாயிற்று. ஆகவே, சகத்து முதலன்றெனக் கொள்ளமேண்டுமே?

நா விடை:—இங்ஙனங்கூறினவர்யாவரு மிறந்தனர்; உலகமிறக்காமையால் முதலாகும்.

ஞா-வினு:—கடபடத்தை யுண்டெனக் கொண்டதும், விசாரணைக்குப்பின் னின்றெனக் கொண்டதும் தெரிவாதலால், அத்

தெரிவை யன்றி யுண்மையு மின்மையும் இல்லையே, சமஸ்தமுந் தெரிவின் விகாரமெனக் கொள்ளக் கிடப்பதா லிதனை விட்டு மூட வுத்தரவுதரின் அஃது அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களை யகற்று மோ?

நா-விடை:—இங்ஙனங் கூறினவர் யாவரு மகன்றார்களோ? அகன்றார்களெனின், யாதடையாளம்?

ஞா-வி:—அறிவையன்றி யன்னிய மில்லையென்றும், அறிவேநாமென்றும், "நம்மையறி வேவடிவாய் நாங்கண்டோம் நம்மை யன்றிச், செம்மை யுலகத் திரள்காணோம்-நம்மை நாம், உற்றுப்பா ராதிருந்தோ மல்லா லொருகாலும், இற்றுப்போனோமோ வியாம்" என்றுங்கூறியது அனுபவசமாதலி னிதுவே யடையாளமாம். இது நிற்க; தேகம் நீயன்றாதலி னுன்னை நீ தேகமாகப் பார்க்கலாமா?

நா-விடை:—வேறு காணப்படாமையா லென்செய்வேன்.

ஞா-வி:—சொப்பனத்தி லுன்தேகம்போலக் காண்கின்ற நீ யார்? அங்கே தோன்றுந் தேகமாகிய வுபாதேயத்துக் குபாதானம் யாது? உனது கற்பிதப்பொருளோ? யதார்த்தமோ? கற்பிதப் பொருளெனின், எங்ஙனமாயது? யதார்த்தப் பொருளெனின், கற்பிதமன்றித் தெரிவிக்கவேண்டுமே?

நா-விடை:—எங்கனுந் திருசியமாக யான் எனக்குக் காணப்படுகின்றனேயன்றித் திருக்காகக் காணப்படுகின்றிலனே; ஆனால், திருக்காகிய அறிவு உண்டெனற்கும், அதுவே நானெனற்கும், அறிவையன்றி யுலகின்றெனற்கும், உடல்தோறும் நானென்றிருந்து சுகிப்ப துணர்வாதலா லவ்வவ்வுடலைவிட் டுணர்வு நாட்டமுற்று நிலைத்தல் துக்காபாவம் - கிருதகிருத்தியம்-சர்வகாமாப்திகம் - பிராப்திபிராப்பியம் தருமெனற்கும், ஞாயமே முழுதுங் காரணமாக வுடன்பட்டனன். வேதாந்தம்போ லிவ்வாறு சுருதி யுத்தி யனுபவத்துக் கொத் துணர்த்தத்தகுவது அற்பமு மெங்கனுமே யில்லை. இங்ஙனமாயினும் ஒரு சந்தேகமுண்டு. அது, சடபேதங்களாகிய எண்ணெந்த அணுமகத்துக்களுஞ் சைதன்யக் கற்பிதங்களெனவும் உபாதேயமெனவுங் கூறியதொக்கும். இதுபோலச், சித்துப்பேதங்களாகிய சராசரங்களும், உயர்திணையில் மிகச்சிறந்த சித்துப்பேதங்களாகிய சார்வ

பௌமனும் - மனுடகந்தர்வனும் - தேவனும் - தேவகந்தர்வனும் - விராட்டு - இரணிய கருப்பனுதியரும், இவையேயுமன்றிச் சுரோத்திராதியிந்திரியபேதங்களும்,கரணபேதங்களும் சுயம்பா? கற்பிதமா? இவ்வையந் தீர்க்கவேண்டும்.

ஞா-வினு:—சுயம்பெனின், ஏகசைதன்யத்தை யன்றியிருக்க வேண்டும். கற்பிதமெனின், தனித்தனி யறியா திருக்கவேண்டும். இங்ஙனமன்று. இவையாவுந் தம்மைத்தாமுள்ளவா றறியாமையினுற் சுயம்பன்று. அன்னியத்தை யறிவதனுற் கற்பிதமேயாம். ஆயினு மிக்கற்பிதம் ஏகசைதன்யத்தையன்றி யில்லாமையா லன்னியமன்று. எங்ஙனமெனின், "பொருகடலிற் றிரைமுதலாப் பிறந்தவெல்லாம் புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ, ஒருபொருளாம் பிரமமாத்திரமேயல்லா லுபயமெனுங் கற்பிதப்பேரொன்ருதாகும்" எனச் சான்ருேர் வசனமிருப்பதனுல், இனியாது கூறுதி ?

நா-விடை:—அறிவை முதற்கருவி யெனின், அறிபடு பொருளாகிய வுலக மன்னியமாகக் காணப்படா திருக்கவேண்டும். காணப்படுதலின், வேறென்றே சொல்லவேண்டும். உலகை யறிதற்கறிவு அறிகருவியாதலின், துணைக்கருவி யென்பதற் கையமின்றே; எங்ஙன மேற்பம்.

ஞா-வினு:—ஸ்மரணையன்றி யனுவேனுமிருக்கத் தெரிவித்தாலதனை வேறென்பம். இதனு லுலகமும் வேறெனப்படும். ஒன்றனீட்டமாகவேனும், பலவி னீட்டமாகவேனு மொருபொருளு மில்லாதிருந்தால், அணுவு மொருபொருளென் றேற்கப்படும்; அங்ஙனமில்லையே.இல்லாமல் ஒவ்வொரு பூதமும் மகத்தாகக்காணப்படுமா ? மகத்தென்பது சையோக பதார்த்தமன்றிச் சுயம்பெனப் படுமாயின், பரமாணுவுஞ் சுயம்பெனப்படும். இதற்குவிடை யாது கூறிதி?

நா-விடை:—விசாரணைக்கு முன்னர்ச் சுயம்பாக எட்டுவதாகத் தோற்றுவதும், பின்னர்க் கற்பிதமாக எட்டப்படாததாகத் தோற்றுவதுந் திருசியத்தின் தர்ம்மமன்ருே? உலக மெங்ஙன மில்லையென் றேற்பம்.

ஞா-வினு:—"எட்டுவதாத் தோற்றுவது மெட்டாதாத் தோற்றுவதுந், தட்டு திருசியத்தின் தர்ம்மமெனிற் - றட்டா, விருபபுமறவா திருக்கி லெங்கே யணுவும், பெருத்த மகத்துவமும் பேசு."

(இ-ள்.) எட்டுவதாத் தோற்றுவதும் எட்டப் படாததாத் தோற்றுவதும், அறிவுக்குப் பிரத்தியட்சமாத் தட்டப்பட்ட பிரபஞ்சமாகிய திருசியத்தின் தர்ம்மமெனின், விசாரணைமுடிவி லறிவுக்குத் தட்டப்படா நிலையதாகியும், வெறுமையாகியு மிருக்குமிருப்பை மறவாதிருந்தால், அணுவுக்கணு வென்பதும், மகத்துக்கு மகத்தென்பது முண்டாயிருக்கச் சொல்லுதி - (எ-று.)

இன்னும் "அகண்டத் தகண்டத் தகண்டமணு வுக்கணுவு, புகலில் வடிவெல்லை போதும்-பகரென்ன,வெட்டப் படாததினு லில்லாமற் காணுமோ, வெட்டாதென் சோதனையி லிங்கு."

(இ-ள்.) இனி மேலென்பதில்லாத மகத்துக்கு மகத்தும், இனிக் கீழென்பதில்லாத அணுவுக்கணுவும், இன்னவென அதினுண்மை வடிவினளவை விளங்கச்சொல்லினதுபோதும் உலகமுண்டெனற்கு. இதற்கு யாது கூறுதியென, நமது சோதனையாலெட்டப்படாததினால் ஆதாரமில்லாம லுலகங் காணப்படுமோ, இங்கே ஆதார மிருந்தாற் சோதனையி லெட்டாமற் போவதென்னை? (எ-று.)

இதனுற் பற்பலவாத்தோற்றும் நாமரூபமும், அங்ஙனமன்றித் தோற்றும் பாழுந் திருசியத்தின் றர்ம்மமன்றோ, இவற்றுள் யாதுண்மை.

நா-விடை:—இவற்றுள், பற்பலவாத் தோற்றும் நாமரூபம்.

ஞா-வினு:—அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்ட பற்பல பிரதிமை வடிவங்களுண்மையெனப்படின், நாமரூபவுலகமு முண்மையெனப்படும். அவை மண், கல், பொன் முதலிய வற்றாலாயவை யெனின், நாமரூபப் பிரபஞ்சமும் ஒன்றன் கூட்டத்தாலேனும், பலவின் கூட்டத்தாலேனு மாயவையன்றோ? எங்ஙன முண்மை யெனப்படும்?

நா-விடை:—அங்ஙன மாயினுந் தேக போகங்களுக் கியைந்து நிற்றலின், உலகத்தைப் பிரதிமைகளுக் குவமை கூறுதல் கூடாது.

ஞா-வினு:—பலவித யந்திரங்களா லரிய பற்பல அடையினும், அந்த யந்திரங்களுபாதான வுபாதேய மன்றியும், விகாரமன்றியும், சுயம்பெனப் படுவதுண்டா? அங்ஙன மொன்றுமில்லையே; இது போலப், பூதங்களும், பௌதிகங்களும், அவற்றாலாய பலவித யந்திரங்களும், விசித்திர வடிவங்களும், விகற்பவடிவா லாயதன்றிச் சுயம்பெனப் படுவதற்கோ ரடையாளமேனு முண்டா? இல்லையே; சுயம்பெனக் கோடல் மூடமன்றோ?

நா-விடை:—இங்ஙனம் பார்க்கிற் சர்வமுந் தமக்கெனப் பொருளின்றியும்கரணேந்திரியங்கட்கு இலக்கியார்த்தமின்றியும்போகுமே. இஃதன்றியும், நானெனற் குடலைப் பொருளாகக் கொண்டபிமானித்துக் கர்த்திருத்துவமாகக் காணுங் குறியின்றியும் போகுமே. இது தான சற்சனசகவாச மென்பதும், உத்தம விசாரமென்பதும். முதலுக்கே மோசந்தேடினையே? போதும்போதும் உனதுறவு.

ஞா-வினா:—என துறவில்லாமற்போனால் போகட்டும். அறிதற் கருவியைத் துணைக் கருவி யென்றனையே. இப்போது யாது கூறுதி?

நா-விடை:—எல்லா மூடமயமாய் முடியச் சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் காட்டினை. இதனால் மூடமுந் தெளிவு மறிவினது தர்ம்மமன்றி வேறின்மையின், அறிவையன்றி மூடமும், மூடத்தையன்றித் தேகாதிப் பிரபஞ்சமு மில்லையெனத் தானே யமையப்பெற்றும். பெறவே, மூடஞ் சங்கற்பமாதலின், சகத்துஞ் சங்கற்ப வடிவமென் றாயிற்று. ஆகவே, அறிதற்கருவி மூதற்கருவியெனக் குறிப்பிக்கப் படுகின்றது. இது நிற்க; அறிவையன்றிச் சடபேதங்கள் சற்றுமுள்ளனவாக மயங்காதிருக்கச் செய்தனை. இனிச், சத்து, சித்து, ஆனந்த, நித்திய, பரிபூரணமும், இவற்றிற்கு வியதிரிக்தமாயுள்ள அனிர்த, சட, துக்க, அநித்திய, கண்டமும், ஒன்றெனப் படவேண்டுமே; ஒன்றெனப்படுமா? படுமெனின், குணங்கள் வேறுபடுவானேன்.

ஞா-வினா:—அறிவினது தர்ம்மம் மூடமன்றி யறிவாகுமா? ஆகுமெனின், சலத்தினது தர்ம்மம் நெகிழ்ச்சி. அக்கினியினது தர்மம் உட்டணம். இங்ஙனமிருக்க; இவ்விருவித தர்ம்மங்களையும் சலமெனவும், அக்கினியெனவும் கூறலாமா? கூறலாமெனின், குணகுணி அபேத தோடம் வரும்; வாயுஸ்தம்பனம், சலஸ்தம்பனம், அக்கினி ஸ்தம்பனங்களில் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உட்டணம், இல்லாமற் போகின்றனவே; போகின்றதனாற் குணியாகிய காற்றும் அக்கினியும் சலமு மில்லாமற் போகின்றனவோ, போகின்றனவெனின், சலத்தின்மே னடத்தலும்,அக்கினியை யேந்தலு மாகிய வனுபவமில்லாமற் போகவேண்டும். ஆதலின் குணம் வேறுபடாதபேதமாக் காணினும், அனுபவத்தாற் பேதங்காண்டலின் ஒன்றெனப்படாவாம். அதுபோல் அறிவு மறியாமையு மொன்றெனக்காணினும் பேதமே. எங்ஙனமெனின், சகத்தை யறியாமை யெனின், அறியாமையை யறிவென்னலாம். இங்ஙனங் கூறப்படுவன வெல்லா

முபசாரவழக்கே யன்றி யுண்மை யன்று. நாயனாரும் "பிறப்பென்னும் பேதைமை" எனவும், "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்" எனவும் உபசரித்தார். இது மரபுவழு வமைதி. அறியாமையா லனர்த்தமும், அறிவா லர்த்தமுமாம். அனர்த்தத்தால் அசத்து-சடம் - துக்கம் - அனித்தியம் - கண்டமும், அர்த்தத்தால் சத்து-சித்து-ஆனந்தம் - நித்தியம் - பூரணமுமாதலின், அறிவு மறியாமையு மொன்றெனப் படாவாம். சத்தையன்றி யசத்தும், சித்தையன்றிச் சடமும், ஆனந்தமன்றித் துக்கமும், நித்தியமன்றி யநித்தியமும், பரிபூரணமன்றி யேகதேசமுமிருக்கவேண்டும். இல்லாமையால் வேறெனப்படாவாம், இதற்கு யாது கூறுதி?

நா-விடை:—சத்து சித்து முதலியவை அசத்தாதி குணங்களான முறைமையைக் கூறவேண்டும்.

ஞா-வினா:—கூறிற் கண்டு கொள்வையா? கொள்வனெனின், கடபடஞ் சத்தா? அசத்தா? சத்தெனின், மண் ணூலை யன்றி யிங்ஙனமாய வடிவ மிருக்கவேண்டும். இல்லையெனின், அசத்தெனப் படவேண்டு மன்றோ? ஆமெனி னிவ்வசத்திற்குச் சத்திருக்கவேண்டுமே; மண் ணூலையன்றி வேறில்லையெனின், இதுபோல அறியாமையறிவன்றி யில்லையெனற்கும் அறிவு சத்தாகவேண்டும். அந்தச் சத்தே அசத்தெனக் கொள்ளவேண்டும். அஃதெங்ஙனமெனின், தேகம் சத்தோ? அசத்தோ? சத்தெனின், பூதத்தையன்றி யிருக்க வேண்டும். இல்லையெனின், இல்லாததைச் சத்தெனக் கொள்ளலாமா? கொள்ளலாகாதெனின், அங்ஙனங்கொண்டது அறிவன்றோ? அறிவெனின், சத்தல்லாததைச் சத்தெனக்கொள்ளுமா? அங்ஙனங் கொண்டது அறிவையன்றி வேறின்றெனின், அறிவெனப்படுமோ? படாதெனின், அவ்வறிவே யறியாமையெனப் பெயர் பெறுமன்றோ? ஆமெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யில்லையாம். ஆதலாற் சத்தே அசத்தெனப்படலாகாதா?

நா-விடை:—தேக முண்மையெனக்கொண்டதெந்தவறிவோ, அந்தவறிவே யல்லவெனக் கொண்டதாதலால், அந்த வவசரத்தி லறியாமை யெனவும், அல்லவென்னும் மவசரத்தி லறிவெனவும் கொள்ளக்கிடந்தது ஓரறிவே; இது வாஸ்தவமே. இந்த அறியாமையே சடபேதங்களனைத்து மென்றதொக்கும். இதுபோலச் சித்துப் பேதங்களையுந் தெரிவிக்கவேண்டும்.

ஞா-வின:—"முன்பினுள தாடி யொன்று முன்பினிலா வாடி யொன்று, வென்பதுபோற் சித்தொன்றே யீங்கிரண்டா - மென் கொண்டு, தன்னைவிசா ரித்தறிவாற் றன்னைத்தா னேக்குவதா, லன்னியமு மேகமுமே யாம்."

(இ-ள்.) முன்பினென்னும் பேதமுள்ள கண்ணாடியொன்று, அப்பேதமில்லாத கண்ணாடியொன்று. என்றால், அடுத்தபொருளைத் தன்பால் பிரதி பலித்துக்காட்டு முன்பக்கத்தையும், அங்ஙனங்காட்டாத பின்பக்கத்தையு முடையவாடியென்றது ரசமுள்ள கண்ணாடியாயிற்று. மற்றொன்று ரசமில்லாததென்றாயிற்று. ஆகவே, பேத சகிதத்தாலும், பேத ரகிதத்தாலும் வேறு போற்காட்டினும் ஈரிடத்துமுள்ள பதார்த்தங் கண்ணாடியாதலால், ஒன்றென்பது பெற்றாம். அதுபோல, அறிவும் உபாதி சகிதத்தாலும் அன்னியத்தை மாத்திர மறிதலாலும் முன்பினெனலும், உபாதி ரகிதத்தாலும் தன்னையு மறிதலாலும் முன்பினிலா தெனலும், ஏற்குமென்றாயிற்று. (எ-று.)

இதனால் ஏக சைதன்யத்தையன்றி ஞானஞ் ஞானங்களில்லையென்பதுபெற்றாம். இதுநிற்க; அறிவுஅணுவென்ற நினதுவாதமிப் போது மகத்தெனக் கொள்ளவேண்டிய தாயிற்றே, யாது கூறுதி?

நா-விடை:—அதுமெய்.

ஞா-வின:—அறிவது நீயாதலால் அறிவு நீயன்றோ?

நா-விடை:—ஆம்.

ஞா-வின:—அறிவு நீயாயிருக்க, உடலை நானெனக்கண்டு பல கிருத்தியமுஞ்செய் துடலைவளர்ப்பானேன்?

நா-விடை:—உடலை யன்றி வேறு கண்டிலம்.

ஞா-வின:—இவ்வு டலுனதெதார்த்த வடிவமன்றே, இதனை யாதுபற்றி யுபசரிப்பது?

நா-விடை:—போக நிமித்தமாக.

ஞா-வின:—ஒவ்வோ ரான்மாவிற்கும் தேகமும், போகமும், வேறுபடுவானேன்?

நா-விடை:—தனக்கு அன்னியமாதல் பற்றி.

ஞா-வின:—ஒவ்வோரான்மாவிற்குந் தேகபோகம் வேறானல் வருவானேன்?

நா-விடை:—வருவதற்குக் காரணந் தெரியவில்லை.

ஞா-வினு:—தனுகரண முதலியவை யுன்னு லியற்றப்பட்டன வன்றே?

நா-விடை:—அல்ல.

ஞா-வினு:—கடபட முதலியவை யியற்றப் படாதனவாயின், தனுகரண முதலியனவு மியற்றப்படாதன வென்னப்படும். அங்ஙன மன்றெனின் இங்ஙனமன்ரும். தனுகரணுதிகளுக் கியற்றுதற் கர்த்தா ஆன்மாவன்றெனின், வேறியற்றுதற் கர்த்தா இருக்க வேண்டுமெ னத் தானே பொருள்படுமன்ரே? ஆதலின், அவ்விருப்பை மறுத் தற்கிடமுண்டோ?

நா-விடை:—இல்லை. அவ்விருப்பை யின்னதெனத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஞா-வினு:—ஆன்ம பேதங்களும், சடபேதங்களும் ஏகசை தன்னியத்தை யன்றி யில்லையெனச் சோதனையால் ஐயந் திரிபற முன்னர்த் தெரிவித்தனமே; அந்தச் சச்சிதானந்தப் பொருளே பர வஸ்துவென வேதாகம புராணுதிகள் கூறுமெனின், நமது சிற்றறி வாற் தடுக்கப்படுமோ?

நா-விடை:—அங்ஙனங் கூறியவேதம், அது விளங்கவுங் கூருதோ? கூறுமெனின், அந்தமார்க்கம் யாது?

ஞா-வினு:—அது சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென்பன வாம். அவ்வவற்றிற் குரிய விதி நிஷேத முறைப்படி யொழுகி னஃ தஃது விளங்கும். இங்ஙன மன்றிப் பட்டி மாடுபோ லுழலி னெங் ஙனம் விளங்கும்?

நா-விடை:—சரியை முதலிய நான்கின் விபரந்தெரியினேற்பம்.

ஞா-வினு:—இடம்ப நிமித்தமாக வன்றி அன்னதான முதலிய சோடசதான மியற்றலும், கொலை, களவு, பொய், பிறர்மனை நயத் தல் முதலிய துர்க் கருமங்களுக் ககறலும், நந்தவனம், ஆலய முத லிய சிவ புண்ணிய கருமங்க ளியற்றலும், சரியை யெனவும்; விதி மார்க்கத்தேனும், பத்திமார்க்கத்தேனும் அணுவளவும் விரோத மின்றி மனப்பூர்வகமாக மிக்க பயபத்தியோடு விக்கிரகத்தைப் பர வஸ்துவாகப் பாவித்து அபிஷேகம், அலங்காரம், நைவேத்தியம், ஆராதனை, அருச்சனை முதலியவை வழுவின்றி யியற்றல் கிரியை யெனவும்; உசுவாச நிசுவாச மடக்கி, இந்திரியங்க ளொடுக்கி மன தைக் குண்டலி சத்தியினிடத்தில் சித்திரதீபம்போ னிலைபெறச்

செய்து, பலகால மூலகந் தெரியாது நிற்றல் யோகமெனவும்; ஒன்றெனவும், பலவெனவுமுள்ள தொலையா வழக்கைக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலாலறுத்து ஐயந்திரிபறக் கலங்காது நிற்றல் ஞானமெனவுங் கூறுப. இவற்றினுள் யாதானுங் கேட்டிற்குப் பாத்திரமாய துளதோ?

நா-விடை:—இல்லையாயினும், விக்கிரக பூசைசெய்வது எமக்குச் சம்மதியின்று. எங்ஙனமெனின், நம்மாலாய விக்கிரக மாதலாலும், இஃதுணர்தலும் இயக்கமுமற்ற தாதலினாலும், எங்ஙனம் நமது குறையறிந்து அகற்றும்.

ஞா-வி:—தானலா வுடம்பு தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொள்வதாற் றுனைய வாறுபோல, அப்பரமலாச் சமட்டி தூல சூக்கும காரண வடிவங்களில் முன்னர்த் தூல வடிவதுவாகப் பாவித்து அதுவாகில் சமட்டி தூலவடிவன்றித், தனக்கென வியட்டி தூலவடிவமின்றாய்ப் பையப் பைய அது வளர வளர விதுவும் பையப் பையக் கரையும். மற்றத் தனது சூக்கும காரண வடிவங்களு மிம்முறையே செய்யக் கரையுமென்பது வேத தந்திரமாதலின் இது துக்க நிவிர்த்திக் கிடமாகத் தக்கதன்றோ?

நா-விடை.—ஆனாலிப்போ ததினுளவறிந்தேன். விக்கிரகத்தை யெங்ஙனமாகப் பூசிக்க வேண்டுமோ, அதனைக் கூறுதி.

ஞா-வி:—ஆலயங்களினுள்ள மூர்த்தங்களி லொன்றைப் பரமாகப் பாவித்துப் பூசி.

நா-விடை:—அங்ஙனமே யான் பாவித்துப் பூசித்தற்கு, எந்த மத மூர்த்தியைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும்.

ஞா-வி:—ஆன்மாக்களுக் கின்ன வுடம்பென்றது வேண்டுவதின்று. அடுத்தது எங்கெந்த வுடம்போ அங்கந்த வுடம்பின் மயமாதலுண்மையாதலின், "அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல்லோர்" என்றார் பெரியராதலி னெந்த மூர்த்தத்தையாவதொன்றைத் திடம்பெறவழுத்திப் பூசிக்கவேண்டும்.

நா-விடை:—அங்ஙனமே யொரு மூர்த்தத்தை யுள்ளத் தழுத்திப் பூசிக்கு முறைமையைக் கூறல்வேண்டும்.

ஞா-வி:—முன்பு புறத்திற் பூசிக்கு முறைமை யிஃதாமெனக்கூற, அங்ஙனமே அவன் சிலகாலம் பூசிக்க, இன்னொன்று செய்யென, அஃதியாதென வினவ, அந்தப் பாவனு மூர்த்தமாக யாவுமன்னியமாகாது விளங்கப் பூசி.

நா-விடை:—அப்பா! என்னு லிது செய்யமுடியாது.

ஞா-வினு:—புறத்தி லிங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாத நீ அகத்தி லெங்ஙனஞ் செய்வை. அதுநிற்க; கணநேரமாயினுங் காலை - நடு- அந்தியில் பூசிப்பதற்கும் கூடாதோ ?

நா-விடை:—இவ்வா றனைவரும் பூசித்து வருவதைக் காணுமி டத்து இது வொரு விநோத விளையாடல்களி லொன்ருகக் காணப்படு கின்றதே யொழியப், பயபத்தி குறிகளி லோரமிசமுங் கண்டிலனே; அவ்வாறுதாஞ யானும் பூசிப்பது, இதனுல் யாது பயன்.

ஞா-வினு:—கூலிக்கழுவார்போ லாகாது சொந்தத்துக் கழுவார போற் பூசிக்கி னென்னதடை ? இஃதன்றியும், ஓருத்தம யசமா னிடத்தில் உண்மையாச் சேவிப்போரும் அங்ஙனமன்றிச் சேவிப் போரும் அததற்குத் தக்க பயனை யடையு மாறுபோன்று, யாவரு டைய வுள்ளத்திலும் சர்வாந்தரியாமியாயிருந்து, அவ ரவ ருள்ளத் தெண்ணங்களை யறியும் பரவஸ்து அவரவரது பாவனைக்கேற்றவாறு பயன் தருவதாதலி னதற்குத் தெரியாதது யாது? அந்த எண்ணங் களை யெல்லாம் விட்டுப் பூசிக்கத் தடையாது?

நா-விடை:—அந்தப்பரவஸ்து உருவ மற்றதாகலின், அருவத் தியானமாகப் பூசிக்கின்றேன்.

ஞா-வினு:—அருவத்தியானத்தா லிலக்குக் கிடமின்ருய்ப்போ கும்; போகவே, உலகசிந்தனைத் தடிப்புக் கரைதற் கிடமின்ரும். இன்ருகவே, போகசாதன பூசையாக முடியும். முடியவே, மனத் திற்குப் பற்றிப்பாய்த லெங்ஙனமகலும்? அகலதாகவே, பகவத் தியானத்தாலென்னபயன் ? இதைவிட முன்போலவே உலக தியா னஞ் செய்து சுகிப்பது, விவேகிகளுக் கழகன்ரே ?

நா-விடை:—உலகசிந்தனை விடுவதற் காகவா பகவத்தியானஞ் செய்வது, இஃதென்ன மோசம்? ஆஸ்திக குருக்களெல்லா மிங்ங னம் போதிக்க வில்லையே; நீரென்ன வதிசயமாகப் போதிக்கப்புறப் பட்டீர்; பளா நன்ரு யிருகின்றதே! (என்று கைகொட்டி நகைத்துக் கேலிசெய்தனன்).

ஞா-வினு:—அப்பா! பூசை காமியபூசை, நிட்காமிய பூசையென விருதிறத்ததாமென்று வேதஞ்சொல்லும். இவ்விரண்டனுள், எவர்க் கெதிலிச்சையோ அதைப் புரியினதற்குத்தக்க பலன் கிடைக்கும்; அதனை யோசியாது கேலிசெய்வது சன்மார்க்கர் நெறியோ?

நா-விடை:—இந்தத் தேகபோகத்தைவிட்டு எதைச்சுகிக்கவோ நீர் பூசியென்றீர். உமது கருத்தென்னை?

ஞா-வினு:—தேகம் இக்கணத்திருக்கு மினிவருங் கணத்தி லிருக்குமோ மரிக்குமோ என்னு மையவுருவதாதலின், இத்தேகம் அகலுதற்கு முன்னரே தேகபோகத்தை நாமறக்கவேண்டும். மற வாதிருக்கில் மரணவேதனை யாவரா லறியலாங் கடவுளே யறிகிற் பாரென்னு மனுபவ மாரைவிட்டது. இதுபற்றியாவது மறக்க வேண்டுமன்றோ? சம்மதியின்றேல், இவ்வாழ்வியற்றியது நாமன் றே, இதனைக்கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பிப்பதாகிய முயற்சி வேறொருவர்பால தாதலின் அவரையே நோக்கி மீண்டு மிதனையே தரவாவது இதனினு மேலாய துளதேல் அதைத் தரவா வது பிரார்த்திக்கவேண்டுமன்றோ? எவ்வுயிரினது தாற்பரியமும் தாழ்ந்த வாழ்விற் பிரியமன்றே; இதனில் நின்கருத் திருந்தவா றென்னை?

நா-விடை:—ஆனு லிவ்வாழ்வுபோல்தானே எவ்வாழ்வி னிலை யும்? இதுபற்றி அவரைக் கொண்டாடுவதனு லென்ன லாபம்?

ஞா-வினு:—நித்தியமென்றொன்றின்றே லனித்தியமென்றொன் றிருக்குமா? இராமையின் பூசி.

நா-விடை:—அந்தவாழ்விஃதென்றும், அதனை யடையுமார்க்க மிஃதென்றும், முயற்சி யினையதென்று முணர்த்தல் வேண்டும்.

ஞா-வினு:—இனி யாமவற்றை யுணர்த்தின் அங்ஙனம் வழுவின் றிப் புரிதற் கியையுமோ?

நா-விடை:—அங்ஙன மாகுக (என்றனன்).

சிற்சடசோதனை

முற்றிற்று.

வழிபடு மார்க்கம்.

ஞா-வினு:—வியட்டி சமட்டி யென்னு முபாதித்திரயங் கழன்று, தனித்தனி சைதன்ய தரிசனம் பெற்று அனுட்டிக்கில், அவ்வனுட்டான முதிர்ச்சியில் தனித்தனி பாவங்கழன்று ஏகபாவந் தானேயமையும். அந்த ஏகசைதன்ய பாவதரிசனத்தில் சிற்சடபேதங்க ளெல்லாமிறந்து சத்தா மாத்திரமாயிருக்கும். இவ்வாறு சிரவணுதிகளால் விசாரித்துத் தெளிந்த அறிவொன்றுண்டே, அதுவுஞ் சச்சிதானந்தமாக விளங்குமாதலின் கற்பித சைதன்யமெனவும், யதார்த்த சைதன்யமெனவு முண்டாயிருந்த அத்தியாசபாவமிறந்து நிற்பதே நித்திய வாழ்வெனப்படும். இதில் யாதானு மையமுளதோ?

நா-விடை:—ஒன்று மில்லை. அதனை யடையு மார்க்கமும், முயற்சியு மினையவெனக் கூறல்வேண்டும்.

ஞா-வினு:—நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேக முதலிய நான்கு சாதனமும், சித்தார்த்த போதத் தெளிவுமே மார்க்க மெனவும், மனோவாக்குக்காயங்களால் லௌகிக வைதிகங்களில் நிலைபிறழாதொழுகப்பயின்று, அதன்பின்னர், இதுவரையிலும் பிறந்திறந்த வுடல்களனைத்தும் புழுதியா யொழிந்ததைத் தினமும் நாம் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்க்கின்றனமே, இப்போது பிறந்திருக்கின்ற உடல்களுமிறந்தால் வேறுருகுமா, பிருதிவியினது விகார முடல்களெனற் கையமின்றே, அப்போது புழுதியாகக்காண்பதை யிப்போதே புழுதியாப் பார்ப்பது பிரதம முயற்சி யெனவுங் கூறுப. இவற்றுள், தடுத்தற்பால தியாதானு முளதோ?

நா-விடை:—இல்லை. பிரதம முயற்சி யென்றீரே, அதனைச் சிறுவரு மறியாரோ, சிரேஷ்ட மென்னை?

ஞா-வினு:—உடல் பாவம் வாராது கணநேரமாவது சிந்தித்து அதனுதிக்கு மனுபவ மங்ஙனே நின்று கூறுதி?

நா-விடை:—மண்ணாகத் தோன்றுகின்றது.

ஞா-வினு:—அக்கணத்தில் உடல்க ளனைத்து மெங்கே? இல்லையெனின், மண்ணுயினவோ; மீண்டுமுடல்களாகத் தோற்றுவானேன்? இதனைச் சிந்தித்துக் கண்டு சொல்லுதி?

நா-விடை:—ஆனது மில்லை, அழிந்தது மில்லை.

ஞா-வினா:—ஆனா லிவ்விருவிதமாகத் தோற்றுவானேன்?

நா-விடை:—நமது பாவனாபேதத்தால்.

ஞா-வினா:—ஆனா லுடல்களும் பாவனாபேதந்தானோ ?

நா-விடை:— அல்ல.

ஞா-வினா:—உடல்கள் விகாரமோ, சுயம்போ? சுயம்பெனின், பிருதிவியை யன்றி யிருக்கவேண்டுமே. இல்லையெனின், சுயம்பெனப்படுமோ? படாதெனின், சுயம்பாகப் பார்ப்பானேன்? சுயம்பாகத் தோற்றுவதாலெனின், அங்ஙனந் தோற்றவேண்டு மென்றதற்கு உணர்வுண்டோ ? இல்லையெனின், அத்தோற்றமும் அறிவினது பாவனை யாதலால் அத்தோற்றம் பிருதிவிபாவத்தி லில்லாததாக் காண்டலும், தேகபாவத்திற் பிருதிவிபாவமில்லாததாக் காண்டலும் அன்னியோன்னியாபாவ மெனப்படும். இதனால் அறிவையன்றி யெப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாத் தோற்றலும், அன்றாகத் தோற்றலு மில்லையென்பது பெற்றாம். நின் கருத்திருந்தவா றென்னை ?

நா-விடை:—இங்ஙனம் வழக்குமயமாயுள்ள சிந்தனையிற் செலுத்தாத நெறியினிற்க. உபாயமுளதேற் கூறுக.

ஞா-வினா:—கடவுளைத் திரிகரணங்க ளொத்துப்பூசித்துத் தியானிப்பதே வழக்கிலா நெறி ?

நா-விடை:—கடவுளை அந்தந்தமதஸ்தர் பற்பலவாப்பெயரிட்டு, அப்பெயர் காரணமாகக் குணபேதங்களும், நடத்தை பேதங்களும், கற்பித்து நாநாவித ஐதிகங்க ளெழுதி யாராதிப்பதில் யான் யாதின் பாலதாவன்.

ஞா-வினா:—யாதின் பாலதாச்செல்லினும் ஒழுக்கவழி தவறாது நின் றுண்மையிற் பயபத்தி வளரத் தொண்டுபூண் டடங்குதலே மேலாயநெறி யென்றதி லிழுக்குளதோ ?

நா-விடை:—இல்லை; இதுவே சம்மதம்.

ஞா-வினா:—இஃதன்றியும்; அகங்காரமென்பது தானலாததொன்றைத் தானெனக்கோடல்; அதுபிரதமதுக்கம். அதன்மேல் யான் மனிதப்பிறவியென லொன்று, ஆண் பெண் பேடிகளி லினையது யானெனக் கோடலொன்று, வருணாசிரமங்களி லினையது யானெனக் கோடலொன்று. கல்வி தனமென்பவற்றி லினையதிற் சிறந்தேன் யா

னென்பது ஒன்று. இவைபோன்ற கற்பனுதுக்கங்களுக்கேதுவாகிய அகங்காரங்களுக் களவில்லை. ஆதலி னிக்கேட்டிற்கே பாத்திரமாயுள்ள அகங்கார பேதங்களைக் கெடுக்கவேண்டிய தவசிய மன்றோ; அந்த ஏகசைதன்யமாகிய பரத்தையன்றி நானென்னுங் கற்பித சைதன்ய மொருமுதலாகா தாகையா லதனைத் தத்தம்பண்ணப் பூசிக்கவேண்டும்.

நா-விடை:—நாங்கள் கற்பித சைதன்ய மென்றா லதனை மறுத்த நீங்களே இப்போது கற்பிதசைதன்ய மென்னலாமா? இஃதென்ன புரட்டு.

ஞா-வினு:—ஆதார சைதன்யங் காரண மாகச் சொல்லி லேற்பம். அங்ஙனங் கூறுமையா லெங்ஙன மேற்பம்?

நா-விடை:—இனி யாது பணித்தி.

ஞா-வினு:—சன்மங்கடோறு மான்மாக்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தந்தளிப்பர் பகவானுதலால் அவரை யன்றி யுயிர்க்குயிரான துணையெனப் படுவனவெல்லா மாங்காங்கே நழுவுவ தியல்பாதலால் அப்பற்றுக்களா யுள்ளனவற்றையெல்லாம் விட்டுப், "பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுக" என நாயனர் முதலிய சான்றோர் கூறிய வுறுதி மொழிகளை யன்றி யெமக் குணர்வுறுத்தல் வேறின்றாதலின், அதனையே கடைப்பிடி.

நா-விடை:—அங்ஙனமே யாகுக (என்று புகழ்ந்து துதித்து வணங்கிப் பல வேதுக்களாலு மென் சித்தசஞ்சலமும் சந்தேக விபரீதமு மகலச் செய்தனை. நீயு முனது சந்ததியும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க எனத் துதித்து வணங்கினன்).

வழிபடுமார்க்கம்

முற்றிற்று.

எதார்த்தவிளக்கம்.

ஞா-வி:—இன்னும் யாதுவேண்டுவது நின்கருத்து?

நா-விடை:—எங்ஙனமாய வியவகாரத்திலு மெனது மனம் கற்பிதாகார மற்று, உண்மையிற் கலங்காது நிற்றலைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஞா-வி:—உன்னுடைய தேகம் நான்கு பூதத்தை யன்றி யின்றெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதே, அங்ஙனம் நீ ஏற்றவாறு நிற்றற்குத் தடை யென்னை?

நா-விடை:—அங்ஙன நின்றால் மீண்டும் உடல் தோற்றுகின்றதே; யாதுதான் செய்வேன்.

ஞா-வி:—நீ விழியை மூடி யுத்திக்கு ஒத்தவாறு கலங்காது நின்று, உடலாகத்தோற்றுவது அங்கேயாது? கண்டு சொல்லுதி.

நா-விடை:—அங்ஙன நெடுநேர நின்றும், தோற்று முடற்கு உபாதான மினைய தெனக்கண்டிலனே, யாது செய்வேன்?

ஞா-வி:—உபாதானத்தை நோக்குங்கால், உபாதேய மின்றெனின், முன்னுள்ள உபாதேயஞ் சென்றதிசையை விடாது கண்டு கூறுக.

நா-விடை:—பாழாகக் காணப்படுகின்றதே; அஃதன்றி யாதுந் தோற்றவில்லையே; யாது செய்வேன்.

ஞா-வி:—அந்தப் பாழ் விளங்குவது; தனக்குத்தானோ? வேறொன்றற்கோ?

நா-விடை:—தனக்குத்தானன்று; வேறொன்றற்கே?

ஞா-வி:—வேறொன்றற்கெனின், அஃதெத்தகையது; கண்டு கூறுக?

நா-விடை:—நேடுநேர நின்று, சலியாவிடத்து ஒருசுடர்போற் றொன்றுகின்றது.

ஞா-வி:—அஃது அயலோ, நீயோ, யாது? கண்டு கூறுக.

நா-விடை:—அங்ஙன நெடுநேர நின்று, விழித்தவுடன் மாறாக் கண்ணீர்ப்பெருக்கும், ஆனந்தவெள்ளமும், மொழிதடுமாற்றமுமாக

அழுகை மேலிட்டெழுந்து அடியற்றபனைபோல் திருவடியில் விழுந்து வலம்புரி யிடம்புரியாக வந்து நமஸ்கரித்துத் தனதனுபூதி நிலை யனைத்தையும் விடாது சொல்லி யஞ்சலி கூப்பிய கரத்தனாய் நின்றனன்.

ஞா-வினா:—முன்ன ரகமுகமாக நின்றாற்போல, இப்போது பகிர்முகமாகநின் றுனக்குலகந் தோற்றும் நிலையைத் தெரிவி.

நா-விடை:—தனக்கு முன்னர்த் தெரியாத நான்கு திட்டாந்த வனுபூதி நிலையைத் தெரிவித்தனன்.

ஞா-வினா:—அகம்புற மொத்த நிலையைக் கண்டு சொல்லுக.

நா-விடை:—ஆகாய நாட்டத் தேகமானாற்போலச் சிதகாயநாட்டத் தேக மாய நிலையைத் தெரிவித்தனன்.

ஞா-வினா:—இன்னுமைய முளதோ?

நா-விடை:—இல்லை. (என்று நின்றநிலை யெவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமாகக் கலங்காது மௌனமா நின்றனன்).

எதார்த்தவிளக்கம்

முற்றிற்று.

நாஸ்திகவாதம் முற்றிற்று.

——[o]——

உ-வது ஆஸ்திகவாதம்.

ஞாயவாதிக்கும், ஆஸ்திகனுக்கும்

நடக்குஞ் சம்பாஷணை.

(வழக்கமுறைமை.)

ஞா-வி:—(ஞாயவாதி ஆஸ்திகனை நோக்கி) ஐயா! உம்மா னிலை நிறுத்தப்படும் ஆஸ்திகமாவதென்னை?

ஆ-விடை:—பரமும், ஆன்மாவும், நரக - சுவர்க்க - மோட்ச மும், நன்மை தீமையு முண்டெனக் கோடல்.

ஞா-வி:—இங்ஙனமாயின், நாஸ்திகனிதனை மறுப்பானேன்?

ஆ-விடை:—அறியாமையால்.

ஞா-வி:—அஃதெங்ஙனம்?

ஆ-விடை:—தேகபோகமே சதமெனக் கொண்ட அறியாமை யால்.

ஞா-வி:—இஃதன்றிக் கண்டதொன் றுண்டோ; வீண் சங் கற்பங்கொண்டு புரளி செய்வதனால் யாது பயனென்றனனே; அதற்கு யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—பூசிப்பவரெல்லாந் தேகபோகத்துக்கன்றி வேறு கருத்தினரன்றே; யாது பூசிக்கினும், அவாவினதளவே தேகபோக மெனக் கூறுவது நமது சுருதியின் துணிபாதலின், பூசித்தலால் யாது பயனெனக் கேட்பையாயின், இப்போது தேகபோகம் வாய்த் தது நமதியற்றலாலன்றே; யாது கூறுதி.

ஞா-வி:—இயற்றுதற் கர்த்தா கடபடாதி காரியங்களிற் சில வற்றூற் பிரத்தியட்சப்படுவதுகொண்டு பலவற்றிற்கு மிருப்பதாக் கணித்தற்கு அஃது இடங்கொடுக்கின்றது. அதுபோலமண் பஞ்சு முதலியனவாகிய காரிய மெண்ணிறந்தவைகளி லோரணுவையே னும் வேறு வினைமுத லிருந்தியற்றக் கண்டதுண்டானல் மற்றவற் றிற்கு மேற்கவேண்டுவது ஞாயமே; அங்ஙனமின்றே. ஆதலி னெங் ஙனம் ஏற்கப்படும்?

ஆ-விடை:—சத்தபரிசாதிகளை யறிவதும், ராகத்துவேஷாதிகளை யறிவதும், அவற்றின் விளைவுக் கிடமாக இச்சா ஞானச் சேட்டைபுரிவதும், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வதுமாகிய புடைபெயர்ச்சிக்கெழுவாய் தேகாதிப்பிரபஞ்சங்கள் சடமாகலி னிவையாகா; உடல்தோறும் நின்றியக்கி யுடலிருப்பைப யுணர்த்தற்பால தெந்த வுணர்வோ, அதுவா மென்றறற் கையஞ் சிறிதேனு மின்றே. பிரத்தியட்சத்துக் கியையாதுபற்றி யிதுவு மின்றெனப் படுமோ? இன்றெனப்படின், அப்புடை பெயர்ச்சிகள் ஒரு முதலை யன்றி யெங்கேயாவ தியங்க அனுபவ மிருக்கவேண்டும். இல்லையெனி னிதனை யொத்துக்கொள். வேறு கோடற் கிடமின்றுதலினைத்துக்கொண்டனனெனின், அப்பிரத்தியட்ச வியட்டி சைதன்ய முண்டெனக் கொண்டது நீ யாதலால் அப்பிரத்தியட்ச சமட்டி சைதன்ய முண்டென்றற்கு மையமெற்றிற்கு? இதனைக் கூறுக.

ஞா-வி:—வியட்டி சைதன்யங்க ளனைத்து மவாந்தரப்பொருளன்றோ, அவற்றை யுண்டெனக்கொண்டது அருந்தல் பொருந்தல் சுக துக்க நுகர்தலாதிய சேட்டைகளைப்பற்றியன்றோ? இங்ஙன மிருக்க; இவ்விருப்புக் கொண்டு சமஷ்டி யிருப்பு நாட்டுவ தெங்ஙன மேற்கப் படும்? இஃதென்ன புதுமையென்பன், அதற்கு யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—"மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான் மலர் முடிசூடி, யிலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகா ரசிதத்தை விலை பேசிக், கலக மாயின ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டா, ரலகை யாயின ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே." என்னுங் கவியில், சிவேசுவரர் கற்பித புருஷர்களெனவும், அவரது சேட்டை யாரோபிதமெனவும், தெரிவிக்க விக்கதை கூறியது. இக்கருத்து வேதாந்திகட் குடன்பாடு. நாஸ்திகனுக்கும் வேதாந்திக்கும் யாது சம்பந்தம்?

ஞா-வி:—சத்தி - சத்தன் என்பது வேதாந்திக் குடன்பாடு, இது நாஸ்திகனுக் குடன்பாடன்றே, எங்ஙன மவனை வேதாந்தி என்பது. அது நிற்க; சிவேசுவரர்க ளுண்டெனின், மாப்பிள்ளைத் தோழன்போல் விசாரணையிலில்லாமற் போவானேன், என்று கேட்கின்றனனே. அதற்கு யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—இதுவும் வேதாந்தியின் கட்சி.

ஞா-வி:—எவரது கட்சியாயினும் ஞாயத்துக்கு விரோதமில்லாமை யாவருக்கு முடன்பாடாகலின், அதனை நோக்காது, இங்ஙன

மடிக்கடி சொல்வதினுன் கட்சி சாயுமோ, வெல்லுமோ, தோன்றாத விடத்திற் கூறுங் கூற்றன்றோ, இப்போதாவ தவன் வினாவுக்கு விடையாது கூறுதி?

ஆ-விடை :—தாய் தந்தை குரு முதலியோர் சிறுவர்க்கு உறுதிமொழி கூறியவிடத்து கூறியபடி அவர்கள் நம்பிப்புரிவதோ, ஞாயங்கேட்பதோ, ஞாய முணர்ந்து கொள்ளத் தக்க பருவமோ, அதுபோலச் சொன்னது நம்பிப்புரியாமல் சொத்தைக்கேள்வியெல்லா மளக்கலாமா, அடியார்களெல்லாஞ் சான்றோர்களான தெங்ஙனம் ? படித்துறை யாதவன்றோ, இதற்கு யாது கூறுதி.

ஞா-வினா:—நம்பிப புரிந்தவரெல்லாம் யாது பயனடைந்தனர்? என்போல வுயர்ந்த பதவியிலுந் தேகபோகக் கருத்தினரே யன்றி, விடுதியின் முதலி னது வீடாகுமோ, அதனால் யாதுபயனென்றனன்; அதற்கு யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—அத்தேகமும், போகமும், ஸ்தூலசூக்கும வுடலன்று. அவற்றாலாய சையோக போகமுமன்று. சுத்ததேகபோக மாதலின் இதுபோன்றதன்று. அலட்சியமாகக் கூறுவ தென்னை?

ஞா-வினா:—நானென்னு மறிவு கற்பிதமாயிற்றே, பூசிப்பதால் யாது பயனுறுவ தென்றனனே? அதற்கு யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—"அறிவெனலுங் கற்பிதமே லாளலெதை நானாப், பிறிதெனலுங் கற்பிதமேற் பேணித்-தறியுடலைப், போற்றுவதென் றன்மைவினை போயிற்றோ போகத்துக், கேற்றதொழில் செய்வ தெவ னிங்கு."

(இ-ள்) அறிவென்பதுங் கற்பிதப் பொருளெனின், அதற்கன்னியமெனப்படுவன வனைத்துங் கற்பிதப் பொருளன்றோ, அவையுங் கற்பிதப் பொருளாமெனின், நானென் றெதையாள்வது? இன்றாயிருக்க, தூணையொத்த வுடலை நானெனக் கருதிப் பிரியம்வைத்துபசரித்துக் காப்பாற்றுவானேன்? இதனாலுடல் நானாவனாவெனின், பிறந்தேன்-இருக்கின்றேன்-இறப்பேன்-நிற்கிறேன்-போனேன்-வந்தேன்-செய்வேன்-விழுந்தேன்-படுத்தேன்-கண்டேன்-கொண்டேன் என்னுமிவைபோன்ற தன்மைவினைக்கிடமின்றி வழங்காமற்போயிற்றோ, போயிற்றெனின், அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய போகத்துக் கேற்ற தொழில்பல விங்கியற்றுவது யாதுக்கு? (எ-று.)

இஃதன்றியும், "கவலைக் கிடமின்றிக் காப்பதெவன் பின்னும், புவனத் தனுவாசை போக்கென் - கவலத், தகன்றனனே பேச்சே னனுபவங்காட் டிற்றே, யகமுடலென் றென்றே வறை."

(இ-ள்.) இப்போது கவலைக்கிடமின்றிக் காத்தல்போலப் பின்னுக்குங் கவலைக் கிடமின்றிப் பாதுகாத்தல்யாதுக்கு? உலகத்தாசை யணுவேனுமெங்கேயகன்றது, இறந்தபின் அவலமாய்ப் போகத் தக்க யானென தென்னு மகந்தையி னின்றகன்றனனே ? இவற்று லாய வனுபவம் உடல்நானெனலைக் காட்டியதே. இவனுக்கென்ன பேச்சிருக்கின்றது, இதைப்பற்றி நீ கூறுவதென்னையோ, அதனைக் கூறுதி. (எ-று.)

இஃதன்றியும், "அகமுடலாக் காண்போர்க் ககன்றனர்போற் பேச்சேன், பகவானை யன்றியுண்டோ பார்க்கி-லிகபரங்கள், எல்லா மவனுடைமை யென்பதற்கென் னாட்சேபம், இல்லாத தாற்றுணை யே திங்கு."

(இ-ள்.) தேகமே யானென லன்றி வேறனுபவங் காணார்க்கு எப்பற்று மகன்றனர்போற் பேசும் பேச்சால் பயனென்ன? இகபர முதலியாவும் பரவஸ்துவையன்றி யுண்டோ? எல்லாமவனுடைமை யென்பதற் காட்சேபம் யாதேனு முளதோ? இல்லாமையால், அப்பர வஸ்துவையன்றி யிங்கே யெமக் குயிருக்குயிரானதுணை யாது? (எ-று.)

மேலும், "துணையவன்று னென்று தொழுது பெரியோர், துணையலதை நீத்தார் துயரோ-டிணையின்றிக், கேட்டிற் குரியதோ கிட்டாதென் னிந்நிலையில், நாட்டுவதென் னந்நிலையை நன்கு."

(இ-ள்.) எமக்குத்துணையாவது யாதெனப் பலவேதுக்களா லாய்ந்து மில்லாமையா லவ்விறைவனது திருவடிகளே துணையெனப்பற்றி அதனை விளக்காக வுள்ளத்தமைத்து, முன்னர் மெய்போலக் காணப்பட்டிருந்த உயிர்ச்சார்பு பொருட் சார்பாகிய துணையைத் துணையலவென்று சகல துன்பங்களுமொருங்கே தொலையச், சமானமின்றிச், சான்றோர் தொலைத்தனர். இந்நிலை கேட்டிற்கே யுரியதோ? இதனிலவன் பற்றுதலென்னையோ? இதனை யோராது நீயே யந்த நாஸ்திகநிலையை நன்கு நாட்டப் புகுந்தது என்ன கருதியோ யானறிகிலன். (எ-று.)

இந் நான்கு கவியாலும் பிருதிவி தத்துவமுதல் நாத தத்துவ மீறாக் கிடந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களில், முதலாயுள்ள பிருதிவி தத்துவ மகத்திற் பரமாணுபோன்ற வுடலனுபவங் கடக்காத நீயா, எல்லாத் தத்துவங்கட்கு மப்பாலுக் கப்பால

யிருக்கிற துரியமுங் கடந்தவன்போ லதனையுங் கற்பனை யென்றனை? இப்பேச்சாற் பயனின்மையி னிதனைவிட்டு, எல்லாச் சுதந்தாமும் நிலையல்லாமையி னவற்றினையும் விட்டுப் பிரியாச் சுதந்தரப் பொருளாகிய பரத்திற் கன்னிய யாகாதிருக்கத் தேடுதி யென்றதாயிற்று.

ஞா-வினா:—உடல்தோறு முள்ள சைதன்யங்க ளுண்மை யெனற்கும், நித்தியமெனற்கு மிங்ஙனங் குறிப்பித்தனை. இது திட்டாருத்தாபத்தியன்றிக் காட்சிப்பிரமாண மன்றே, என்று கூறுகின்றனனே, யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:-இங்ஙனங் கூறுகின்ற அவன் அச்சைதன்யமன்றோ, உடலன்றே, அச்சைதன்ய மிருந்துதானேயிங்ஙன மெல்லாமுணர்ந்து கூறுகின்றது, இப்போதாவ ததனை யவாந்தரப் பொருளென்றும், உண்மைப்பொருளென்றுங் கூறுமனுமானத்தை விட்டு,அதைச்சோதிக்கலாகாதா? அறிபடு பொருளை யெட்டு மட்டு மவற்றின் காரியங்களை யவ்வவற்றிற்குரிய காரணங்களி லொடுக்கிக் கொண்டு போகத்தெரியுமேயன்றி, முற்றுமெட்டத் தெரியாது. இத்திறமை யுள்ளவனு, அறிவுக்கே யுரிய காரியபேதங்களைக்கண்டு பிடித்து, அவ்வவற்றிற் குரிய காரணங்களி லெட்டு மட்டு மொடுக்கிக்கொண்டுபோகத் தக்கவன்? அப்பாலென்செய்வன்? பளா நன்றாயிருக்கின்றது! இருந் தனுபவிக்கிறவனுதலால், தன்னை யெட்டாமை தனது குற்றமே? தானில்லாதிருந்தா லுணர்ந்தனுபவிப்ப தில்லாமற் போதல் வேண்டும் ? அங்ஙனமில்லையே. ஆதலிற் றான்சத்தே, அதனுனித்தியமே அளவிறந்த பிரமாணங்களா லுண்மையென நாட்டத்தகும். இந்த ஆன்மா, காட்சிப் பிரமாணமொன் றில்லாமையினு லில்லையெனக் கூறத்தகுமோ? இஃதென்ன மடமை? "ஊனமிலா ஞான நூல் விசாரத் தாலே" என்னும் வாசிட்ட கவியி லான்மாவை விசாரிக்கத் தக்கமுறைப்படி விசாரிக்கின், அது விளங்குமென்பது பொய்யோ? அம்முயற்சியைத் தளராதேற்றுத் திரிகரணமு மொக்க வியற்றின் அது விளங்குமோ? விளங்காதோ? பின்னர்க்கூறி லேற்பம். இம்முயற்சியைவிட்டு வீண்சாதுரிய மொழிப்பகட்டாற் பயனென்னை?

ஞா-வினா:—அயலையேனு மறிவையேனு மெட்டமுடியாவிடத்துச் சூனியமா முடியுமன்றோ? அது பொருளாகுமா? அதனைச் சைதன்யமெனக் கூறத்தகுமோ? இஃதென்னவிவேக மென்றனனே, யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—சூனியமெனக் கண்டங் குணர்ந்து தெரிவிப்பது தெரிவன்றிச் சூனியமாகுமா? அத்தெரிவுதானே நீ, நீ யங்கில்லையோ, நீயுஞ்சூனியமா,நீதானே யங்கவிச்சின்னமாக நின்று பாழென்றதும், இங்குலகாக நின்று திணைபாலிட முண்டென்றதும். வேறுண்டோ? நீ சின்னமுமல்ல, அவிச்சின்னமுமல்ல, சகலத்தி லவிச்சின்னமும் கேவலத்திற் சின்னமுமில்லை. இங்ஙன மொன்றி லொன்றில்லாமையினு லிவ்விரண்டு மன்னியோன்னியாபாவமாம். ஆகவே, தெரிவாகிய நீ யிவ்விரண்டுமாகநின் றிவற்றை யுணர்தலாற் பாவமாயிற்று, இங்ஙனம் பாவமா நின்றுள்ள தெரிவாகிய நீ அசத்தெனப்படுமா; படாதெனின், சத்தே. இங்ஙனஞ் சத்தாநின்றுள்ள வுன்னை அசத்தெனவுங் கற்பிதமெனவுங் கூறத்தகுமா? ஆராய்ச்சியற்ற பாமரர்கள் வசனமன்றோ, இங்ஙனங் கூறுவது. இஃதென்ன விவேகம்?

ஞா-வினு:—சத்தாயின், முன் சனனந் தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமே, கூடாததென்னை?

ஆ-விடை:—ஈசுவரானுக்கிரகத்தாற் றிரிகால ஞானம் பெறின், அது விளங்குமேயன்றி, வேறுகாரணங்களி லொன்றானும் விளங்காது. கல்வியி லொவ்வொரு புத்தக மெவ்வளவு பெரிதாயிருக்கினும் அஃதொருகாற் கேட்கினுஞ் சிந்திக்கினு மொருவனுக்குப் போதமாவதற்கும், பலகாற் கேட்கினுஞ் சிந்திக்கினும் மற்றொருவனுக்குப் போதமாகாமைக்கும்,காரணம் யாது? இஃதன்றியும் யாது வல்லனுயினும் வறுமை வந்துற்றவிடத்துத் தாழ்ந்தும் யாதினுந் திறமை யற்றவனுயினும் ஆகூழ்வந்துற்றவிடத் துயர்ந்துமாவதற்கு ஏதென்னையோ? இங்ஙனமாய முயற்சிகள் யாவும், உயிர்களதன்றே; உயிர்களதாமெனின், பலதரத்தி லாகுமனன மொருதரத்திலாகலாமே; பலவித முயற்சிசெய்தும் வாய்க்காதபலன், இம்முயற்சி சிறிது மில்லாதவனுக்கு வாய்க்கா திருக்கலாமே; இந்த அசடித கடனுகடன சாமர்த்திய முயிர்களி னியற்றலாலன்றே. இச்சாமர்த்தியம் மேலோனிருப்பைக் காட்டுமன்றோ; அன்றே னெவ்வுயி ரெதைக்கருதிப் பூசித்ததோ, அதைத் தக்கவாறு பருவங் கண்டளிக்கத் தக்கவனுதலாலிதுவே போதுமான திருட்டாந்தமெனக்கொண்டு, இவ்விதக் கேள்வியினுலும், வேறுவிதக் கேள்வியினுலு மான்மா சத்தென்பது தவிர்க்கப்படாது.

ஞா-வினு:—இதனுலெல்லா மாஸ்திக நிலையுறுமோ? எங்ஙனமெனின், ஆன்மாவுஞ் சத்து, பரமுஞ் சததெனி னிவற்றின் தாரதம்மி

யம் யாது? சக்ரவர்த்தி, சிங்கம், கருடன் முதலியவைகளெல்லா மங் தந்தத் தோற்றங்களிற் சிறந்திருக்கு மாறுபோன்று, சத்து பேதங் களிற் பரமாகிய சத்து சிறந்திருக்கின்றதெனின், சன்ம பேதங்கள் பிறப்பிறப்புத் தவிராது போன்று, அவ்வவற்றின் தலைமைகளும் பிறப்பிறப்பைத் தவிரவில்லையே; அதுபோலப், பரவஸ்துவு மான் மாக்களைப்போலச் சத்தெனின் பிறப்பிறப்பு முதலியவை யொத் திருக்க வேண்டுமே; இல்லையெனின், உபாதி குணச் சேட்டை மகத்தாலோ; ஆமெனின், ஆன்மா வுபாதி குணச் சேட்டையாயின், அதுவு முபாதி குணச்சேட்டை யெனப்படும். அல்லவெனின், இதுவு மல்ல வெனப்படுமே. அது சத்தாகிய பேரறிவெனின், இதுவுஞ் சத்தாகிய சிற்றறிவெனப்படுமே. பெரிது சிறிதென்னுந் தாரதம்மிய முளதேயெனின், சமஷ்டி வியஷ்டி யுபாதி தாரதம்மி யம் பற்றி யன்றிச் சைதன்னிய மங்ஙனமாதற் கேதுவில்லையே. உண்டெனின், சிறிது பெரிதென்னும் பேத முபாதியாலன்றிச் சல த்திற்குச் சுபாவமாயிருக்கவேண்டுமே? இல்லையெனின், சத்தென ற்குச் சுயம்பாய்ச் சிறிதுபெரிதென்னும் பேதஞ்சிறிதுமில்லையென் றுமது சுருதி, யுத்தி காரணமாக ஐயமின்றி நிரூபிக்கின்றதே. இங் ஙனமிருக்க; ஆருக்கார் பூசிக்கின்றனரென்றனனே, யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—அந்தந்த வவசரத்திற்குரிய அர்த்தம் அந்தந்த அவ சரத்திற்கேயுரியது. இங்ஙனமிருக்க, கர்மம், பக்தி, ஞானம் என்னு மூன்று மொன்ருகா, ஒன்ருக்கலாமா? ஒன்ருக மிசிரிம்பிக்கின், தீர்ப் புக்கிடமின்றிப்போகும்; போகவே, அனுஷ்டான மின்றிப்போகும்; போவதால் மனமொருங்குபடற்கின்ரும்; இன்ருகவே, மனித சத் தார்த்தத்துக் கிடமின்றி யமையும்; அமையவே, மிருகமெனப்படு வன். படவே இருப்பதினுமாய்வதே சிறப்பெனப்படும். ஆதலின் பக்தி ஞானத்துக் குரியரல்லாதார் கன்மத்துக்கே யுரியராதலின்,கன் மானுட்டானத்துக்குரியவிதிவிலக்குகளுக்கலாதுநிற்றலின்,பயபக்தி யுடைய ராகவேண்டும். இக்கட்டுப்பாட்டுக்கியையக் கருத்தில்லாத நீர் பேசுவதாற் பயனென்னை? விடுக.

ஞா-வினா:—சக சிவ பரமுண்டென நீர் வாதிப்பது, தோற்றத் தாலனறி வஸ்து சோதனையா லன்றே; அதுபோல, யாமு முண் டெனக் கொள்ளினுமக்குப் பிரியமாம். இதுநிற்க, ஆஸ்திகத்தெல் லையிது, நாஸ்திகத்தெல்லையிதுவென வரம்பு பெருவிடத்துப் பேசு வதால் யாது பயன்? முன்னர் ஆஸ்திகவரம்பு கூறுதி?

ஆ-விடை:—அங்ஙனமாகுக. இன்றிந்நிலை விசாரிக்கப் புகுதும்.

வழக்கமுறைமை

முற்றிற்று.

எதார்த்த எல்லை முறைமை.

ஞா-வினு:—சகமாதி மூன்றனுள், பிரத்தியட்சத்துக் கெவர்க்கு மியைந்தது சகமாதலின், இச் சகசொரூப வெல்லையினளவு இது வென் றையமற வுணர்த்தல் வேண்டும்.

ஆ-விடை:—சகல அண்டங்களும் பூதபௌதிகங்களும் அவை இருத்தற்காதாரமாகிய வெளியுஞ் சகபதார்த்தமாதலா லிவ்வெளி யிலாத விடமும், இதற்குப் புறம்பு மிதுவெனக் கணிக்கவிடமில்லை யே? எங்ஙனஞ் சொல்லப்புகுவன்? ஆயினும்; அவரவராசை யளவே யுலகளவெனவும், விபரீத ஞானவளவே யுலகளவெனவும், உண்டு இல்லை, ஆம், அல்ல என்னுந் தர்மங்களே வடிவாயுள்ளது உலகெனக் காணுவளவினதே யுலகளவெனவும்,மனதையும் அதனெல்லையையும் அதன் சங்கோச விகாசதர்மங்களையும் அது விரிந்தொடுங்கற் கிசை ந்த ஸ்தானத்தையும் அறியா வளவினதே யுலகளவெனவும், இன்னு மிவைபோன்ற அதிசூக்கும நுட்ப வளவினதே யுலகளவெனவும், பிருதிவி தத்துவமுதல் நாததத்துவமீறுயுள்ள இருபத்தைந்து தத் துவக் கூட்டவளவினதே யுலகளவெனவும், பிரகிருதி தத்துவ முதல் விகிருதி தத்துவ மீறுயுள்ள வளவினதே யுலகளவெனவும், ஞாய முன்னிட்டு ஸ்மரணை யளவினதே யுலகளவெனவும் கூறுப. இவற்றுள், ஸ்மரணை யளவினதே யுலகளவின தென்பதை யாவர் க்கு மனுபவமா யிருக்கக் காட்டி யினிக் கூறுதும்.

ஞா-வினு:—இதுகாறு மிங்ஙனமாய நெறியா லாஸ்திகநாட்டினு ரெங்கணுங் கண்டிலம். இஃதற்புதம்! இஃதற்புதம்!! ஞாயமுறைவழு வாதிதனைக் கூறுக.

ஆ-விடை—"ஒருமெய்யுங் காணு ருலகுமெய் யென்பர், திரி பென்று காணுத் திறத்தால்-பெருவுலகத், தெல்லை யறிவதெவ னெம் மதமு மிங்ஙனமேல், சொல்வதெவன் வேறெல்லை சொல்.

(இ-ள்.)—ஒரு மெய்யுங் காணுதாரே யுலகினை மெய்யெனக்கூச் சமின்றிக்கூறுவர். அங்ஙனங்கூறுவது யாதாலெனின், ஒன்றன் கூட் டம் பலவினீட்டந் திரிபென் றறியாத் திறத்தினுலே யாம். இத்திற மில்லா ரெங்ஙன முலகத் தெல்லையறிவது; எந்த மதத்தலைமைக் குருபீடத்தருமிங்ஙனமே; இங்ஙனமாயின், மற்றச் சீவர தெல்லை யும், பரத்தின தெல்லையுங் கணிக்கப்புகுவ தெங்ஙனம்? நீயே சொல்லுதி. (எ-று.)

ஞா-வினு—ஆனல்; ஒருவா றுலகுக்கெல்லை தெரியக் கூறுது மென்றீரே, அஃதிங்ஙனமெனக் கூறுக?

ஆ-விடை—"ஸ்மரணையெங் குண்டோ சகமுமாங் குண்டாம், ஸ்மரணையோ சித்தின் ஸ்புரிப்பாம்-ஸ்மரணையினும், இல்லையணு நுட்ப மிதிலிலா தோன்றுமிலே, எல்லையெது வென்ப மினி."

(இ-ள்.) அவனுக்கு ஸ்மரணையேயில்லை. அவனை வருத்துவானேனென்னு மனுபவ மெங்கணுமிருக்கக்காண்கின்றன மாதலானும், எம்முயற்சியேனுஞ் செய்யாநிற்த மவசரத்தி லுறக்கந் தன்னையறியாதொரு கணமேனு முண்டாவதெவர்க்கு மனுபவ மாதலானும், ஸ்மரணையான தெங்கெங்குளதோ, அங்கங்குல குளதாம். இது மெய்ம்மையே. ஸ்மரணையென்பது யாதோ? அது சைதன்யத்தின் ஸ்புரிப்பாம். எதுபோன்றதெனின், சமுத்திரத்தினொரு திவலை போல்வது. இந்தஸ்புரிப்பின் வடிவளவு யாதெனின், ஸ்மரணையைக்காட்டினு மெந்தப் பரமாணுநுட்பமு மில்லவேயில்லை யென ஆன்ம ஞானக்கண்ணுடையார் ஐயந்திரிபறக் கணித்தறிகியைந்தது. ஆனலிந்த ஸ்மரணைக் கெப்புறத்ததோ, சகல லோகங்களுமெனின், சகல சேனைகட்கும் நிழல்தரற் கிடமாநின்ற ஆலவிருட்ச மடங்கி நிற்றற் கியைந்த அதன் வித்துப்போலும். இந்தஸ்மரணையி லடங்காத சித்துப்பேதங்கள் - சடபேதங்கள் - அண்ட நிரை பலகோடிபேதங்கள்-பதவிபேதங்கள்-கதிபேதங்களோரணுவேனு மில்லவே யில்லை. இங்ஙனமிருக்க; இனி யுலகினுக் கியாதெல்லையெனக் கூறவல்லம். (எ-று.)

ஞா-வினு—ஆனல், சிறந்த பண்டிதரும், உலகினை யறிதற்கு ஸ்மரணை துணைக்கருவி யென்பானேன்?

ஆ-விடை—"ஸ்மரணையலா ருண்டேற் சகமுமய லென்பம், ஸ்மரணைத் தடிப்பே சகமாம்-ஸ்மரணைதனைத், தள்ளி யுடலேனுஞ் சாற்றவலா ரெங்குமிலே, யுள்ளுவது மெங்ங னுளம்."

(இ-ள்.) ஸ்மரணை ரூபமல்லாதா ருண்டாயின், ஆன்மாக்கட்கு ஸ்மரணை வேறென்பம். அது வேருயின், ஸ்மரணைக்குச் சகத்து வேறென்பம். வேறென்பமே யெனின், அந்தஸ்மரணையைப் புறம் போக்கித் தனதுடலேனுங் காட்டவும், பிரித்துச்சொல்லவும் வல்லமையுள்ளார் தேவருளேனும், மற்றோருளேனு மெங்கணு மில்லவேயில்லை, மனமேனும் அபலெனப்படாதோ? ஸ்மரணை ரூபமல்லாதாயின் உன்னுதலாகிய வுணர்தலு மெங்ஙனம் வாய்க்கும்; வாய்த்தலின், ஸ்மரணை ரூபமே வேறல்ல (எ-று.).

ஞா-வி:—ஸ்மரணையின் புடை பெயர்ச்சியன்றோ சிந்தனை யென்பது ; அந்தச் சிந்தனையாற் சிந்திக்கப்படுவதன்றோ சகமெனப் படுவது; இங்ஙனமிருக்க ; ஒன்றெனப்படுமா ?

ஆ-விடை:—வேறெனப்படுமாயின், சிந்தனை பிராந்தியற்ற விடத்திருந்து மூலக மதற்கில்லாமற் போவானேன்? போவதால், அது பற்றி யிக்கவியிற் சிறிதுணர்த்துதும்.

“மாழ்கலுஞ் சிந்தனையே மாற்றலுஞ் சிந்தனையே, யாழ்தலுந் துன்பமதி லன்னதே-யாழ்ந்தி, யகறலுஞ் சிந்தனையே யல்லவுடலை, யகமெனலுஞ் சிந்தனையே யாம்.”

(இ-ள்.) தேகமுதலிய சகல பதார்த்தங்களும், பூதபௌதிகங்களு மணுக்குழு சையோக விகார பதார்த்தமென வறியாது, யதார்த்தமென மயங்கலுஞ் சிந்தனையே, சோதனையால் யதார்த்த மல்ல வென வையந் திரிபறத்தெளிந்து அம்மயக்கத்தை மாற்றலுஞ் சிந்தனையே, அம்மயக்கத்தால் வரு மின்பமெனக்காட்டி மாறுந் துன்பக்கடலில் மூழ்கித் தவிப்பதுஞ் சிந்தனையே, அங்ஙன மூழ்கித் தவிப்பதி னின்றும் விசாரணைத்தெளிவா லகன்று விஸ்ராந்தி யடைதலுஞ் சிந்தனையே, தானல்லாதவுடலைத் தானென மயங்கிக் கோடலுஞ் சிந்தனையே (எ-று.)

ஞா-வி:—அறிபடு பொருளாகிய வுலக மிருப்பது பற்றியன்றோ, இச்சாஞானக்கிரியையாகிய புடை பெயர்ச்சி யிருக்கின்றது, இங்ஙனமிருக்க ; ஸ்மரணையே சகத்தென்னலாமா ?

ஆ-விடை:—(கவி) “இச்சாஞா னக்கிரியை யெங்கே ஸ்மரணை யன்றி, யிச்சாஞா னத்தையன்றி யெங்குலக - முச்சிதமா, மெல்லாம் ஸ்மரணைமய மென்பதற்கென் னாட்சேப, நல்லாய்கே ளின்னொன்று நன்கு.”

(இ-ள்.) அகமுக நாட்டத்திழந்த ஸ்மரணை சகத்துருவமாக வன்றியெழத்தெரியாததால், அங்ஙனே யிச்சாஞானக்கிரியையுமாம்; இம்மூன்றும் ஸ்புரிப்பையன்றியெங்கே, இச்சாஞானமெழாவிடத்துலகென லெங்கே, இஃதெல்லா விநோதங்களினு மேலானதாம். சுழுத்தியி லவிச்சின்னமாகிய சூனியரூபமாக நின்ற ஸ்மரணையே நித்திரை தெளிவுற்ற விடத்தேனும், இடையிற் பங்க முற்றவிடத்தேனும், சின்னமாகிய பிரபஞ்ச ரூபமாவுதிக்குமன்றோ? அங்ங

னஞ் சகத்ரூபமா நின்று வியவகரிக்கு மிடத்தும் ஸ்மரணை ரூபமாகி வன்றி நாமரூபங்களொன்றுந் தோன்றக்கண்டிலமே; இங்ஙனம்நாம ரூப மயமாநின்ற ஸ்மரணையே கேவலத்தில் மீண்டுஞ் சூனியமாகத் தோன்றுமன்றோ, அவஸ்தாத்திரயக் காட்சியனைத்தும் ஸ்மரணை ரூபமாதலால், எல்லாம் ஸ்மரணை மயமென்பதற் காட்சேபம்யாது? நற்குணசீலனே! இஃதன்றியு மின்னென்று சொல்லப் புகுதும்; நன்கு கேளுதி (எ-று.)

ஞா-வினு:—பிரபஞ்ச முண்டாயிருந்து ஸ்மரணைக்குக் காணப் படுவதாயிருக்க, அதனை ஸ்மரணை யென்ன லாமா?

ஆ-விடை:—"ஸ்மரணை யன்றி யுண்டாமேற் சாக்கிரந்தா னந்த, ஸ்மரணையன்றி யுண்டாஞ் சகத்து - ஸ்மரணையன்றி, யில்லையெனி லீதுமில்லை யெங்கேநின் னாஸ்திகந்தா, னெல்லையெது நீயே யிசை."

(இ-ள்.) ஸ்மரணையன்றிச் சாக்கிராவஸ்தை யுண்டாயிருக்குமா யின், அந்த ஸ்மரணை யன்றிச் சகத்து முண்டா யிருக்கலாம். ஸ்ம ரணை யன்றிச் சகலாவஸ்தை யில்லையெனின், பிரபஞ்சமு மில்லை யெனப்படாதோ? இதனுல், பிரபஞ்சமகத்துவமென்றும், அறிவணுத் துவ மென்றுங் கொண்ட நின் கொள்கை மகத்துவ அணுத்துவ மாகவும், அணுத்துவ மகத்துவமாகவு மாறிவிட்டதே. இப்போ துனது நாஸ்திகக் கட்சியெங்கே? இப்போதாவ துலகினுக் கெல்லை யாது? நீயே சொல்லுதி (எ-று.)

ஞா-வினு:—ஸ்மரணையன்றி யாவு மில்லை யெனின், யாவுமாய்த் தோற்றற் கேதென்னையோ? அதனைச் சொல்லுதி.

ஆ-விடை:—"பகிர்முகத்த தாயிற் பலகற் பிதமா, மகமுகத்த தாயி லறிவா-யிகலின்றி, யேகபரி பூரணமா மெங்கே ஸ்புரிப்பென லூ, மாகலழி வேதங் கறை."

(இ-ள்.) ஸ்மரணை ரூபமாயெழுந்த ஞெப்தி யதோமுகத்தநிலை யதாயின், பலவிதமான கற்பனுரூபமாக விளங்கும். ஊர்த்தமுகத்த தாயின், பரிச்சின்ன தோடமின்றி யேகசைதன்யமாகவும் பரிபூரண மாகவும் விளங்கும். அப்போது ஸ்புரிப்பென்னுங் கற்பிதத் தோற் றமு மெங்கே, அதனெழுச்சியு நசிப்புமேது, அங்ஙனமாயதெங்கே கண்டிலமே இதுபற்றி யாது கூறுதி (எ-று.)

ஞா-வினு:—இங்ஙனம் ஸ்மரணை நிலையாய துண்மையே, வழி படற்கு யாது தந்திரம்?

ஆ-விடை:—"அகமுகத்த தாதற் கறிவிக்கு நிட்டை, மிகவரு த்த மாகில் விடுத்து - வகவிரத்தி, யாகத் துறவென்னு மன்னதூஉங் கட்டமதேல், யோகமே னுஞ்செய் யுகம்."

(இ-ள்.) அசரீரி வாக்கியமாகிய வேதமாதா இரக்கமுற்று, அந்த ஸ்மரணை யந்தர்முகநாட்ட மாதற்கவாவில் சொரூப சமாதி சகசசமாதி யென்னும் நிட்டைகளை விடாதியற்றுதியெனக் கூறு நிற்கும். அது மிகவும் வருத்தமெனின், அம்முயற்சியை விடுத்து அகப்பற்றின்கண் விரக்திதோன்றப் புறப்பற்றை யொருங்கேவிட்டு விடுக வெனக் கூறும். அஃதுங்கட்டமெனின், கிரியாயோகமேனும் யுகமளவும் விடா தியற்றுதியெனக் கூறும் (எ-று.)

ஞா-வினு:—இவையெல்லாம் பொறிகரண மடக்கிச் செய்ய வேண்டுமார்க்கமாதலின், இங்ஙனமன்றிப் புரியு மார்க்கங் கூறுதி?

ஆ-விடை:—"அதுவும் வருத்தமதே லாண்டானைப் பூசி, யது வும் வருத்தமதே லன்பர்க் - கிதஞ்செய்க, மாவருத்த மென்னின் மகாவிரதம் பூண்டிடுக, சாவளவு மென்னுமறை தான்."

(இ-ள்.) யோகம்புரிவதுங் கட்டமெனின், இம்மைபோ லெம் மையினுந் தனுவாதி தந் தடிமைகொள்ளக் கருது மெமக் குயிர்க் குயிராநின்றுள்ள சுயம் பிரகாச சொரூபமாகிய எமது கர்த்தனைத் திரிகரணமு மொக்கப் பூசித்திடுக. அதுவும் வருத்தமெனின், அவ னது மெய்யன்பர்க்கேனு மிதந்தோன்றப் பணிபுரிக. அதுவு மகா வருத்தமாயின், ஒன்றினும் விருப்பும் வெறுப்பு மெழா திருக்கத் தக்க மகா விரதத்தையாவது பயந் துயிருள்ளளவு மியற்றுகவென வேதமாதா கூறும். (எ-று.)

ஞா-வினு:—பக்குவமறிந்து இங்ஙனங் கூறத்தகுதி யுடையா ரும், கேட்கத்தகுதி யுடையாரு முளரோ ?

ஆ-விடை:—"ஈதெல்லாந் தந்திரமே யெவ்வுயிருந் தன்னிலையி, லாதற் கயல்விட்டிங் காரறிவார் - மீதுநிலே, யின்னதுபோற் சொல் வாரு மேற்கத் தகுதியரு, முன்னிலரி தெங்குமென வோர்."

(இ-ள்.) உயிர்கள் காமவெகுளி மயக்கத்தினின் றகலுவதற் கிங்ஙனங் கூறியதெல்லாந் தந்திரமேயன்றி வேறன்று, இங்ஙனங் கூறுவது எது காறுமெனின், தானன்னிய மாகாது தானே தானுதல்

வரையுங் கூறும். இங்ஙனமாய நெறிபோற் போதிப்பாரும், இதனைப் பெறுவாருமுளரோ; இருக்கினுஞ் சித்திக்குமிடத் திவர்களெங்கணு மரியரென்றுணர்ந்திடுதி (எ-று.)

ஞா-வினு:—ஆயின், ஆஸ்திகரனைவருஞ் சகசிவபரமென மூன்றெல்லைவகுத்தது யாதினுல்?

ஆ-விடை:—"எல்லை சயஞ்சோதி யேகசை தன்னியமே, யல்லாது மூன்றில்லை யாயுங்கால் - சொல்லாலிங், காய்பவர்க்கு மூன்ருமது விளங்காத் தன்மையினு, லோய்விலா வாதத்தென் ஞேது."

(இ-ள்.) எல்லை யெனப்படுவது ஒன்றெயொழிய மூன்றில்லை. அஃதாவது சுயம்பிரகாச சொரூபமாகிய ஏகசைதன்ய மென்பது. ஐயந்திரிபறவாராயுமிடத் திந்நிலையன்றி வேறில்லை. இங்ஙனமிருக்க; மூன்றெல்லையென்பது ஆருக்கு. அந்த அனுபவம் விளங்காமையின் சொல்லா லாராய்பவர்க்கு, இவ்வற்ப நிலையுள்ளார் ஓயாது வாதிப்பதினுல் யாதுபயன்? சொல்லுதி (எ-று.)

ஞா-வினு:—இஃதுண்மையே, யாது கூறுதி?

ஆ-விடை:—"என்ன சுதந்தரமுண் டெங்கேனு மெவ்வுயிர்க்கு, மன்ஞேனை யன்றி யறியோமே - யின்னநா, மாதார மற்ற வவதிப் பிணம்போல்வ, மேதாகு நம்வாத மிங்கு."

(இ-ள்.) பகவானில்லை யெனின், எவ்வுயிர்க்கு மெவ்விடத்தேனுஞ் சுதந்தரப் பொருளாயுள்ள பரவஸ்துவையன்றி யெமக்குயிர்க்குயிரான சுதந்தர மென்னவுண்டு. பலவாற்ருலாராயினும் வேறுளதாகக் கண்டிலமே. இன்ன நிலையுடைய நாம் யாதோ ராதாரமுமற்ற வவதிப்பிணம்போலக் கிடக்கின்றனம். பரவஸ்து இல்லையென வாதிக்கு முமதுவாத மிங்கே யாது பயன்பெறும் (எ-று.)

ஞா-வினு:—"என்ன வவரு மிதுவே முறையாகு, நன்னீதி மாறின்றி நாட்டினுய்-சொன்னவற்று, ளெந்த முடிவுநிலை யேற்க விடங்கொடுத்த, தந்தநிலை யீதென் றறை."

(இ-ள்.) நாஸ்திகவாதத்தாற் றடுக்கு ஞாயவாதியும், ஆஸ்திகரை நோக்கி நீரிங்கே கூறிக்கொண்டுவந்த இந்த நிலைகளேயொழுங்காகும். இந்நிலைகளை நல்ல ஞாய மார்க்கத்திற்கு வழுவின்றி நிலை

நாட்டினுய், போதும்; இப்போது சொல்லிக்கொண்டு வந்த நிலைக ளுள் எந்த முடிவான நிலை யாஸ்திகத்தை யேற்க இடங்கொடுத்தது. அந்த நிலை யிஃதென்றுணர்த்துதி (எ-று.)

ஆ-விடை:—“பகிர்முக மந்தர்முகப் பார்வையா லன்றி, யிக லொன்று மில்லை யெவர்க்கும் - பகிர்முகநோக், குண்மை விளக்கா தொழியுமே மற்றைய, துண்மையே காட்ட வுறும்.”

(இ-ள்.) ஸ்மரணையின் பகிர்முக திருஷ்டிகாரணமாக நாஸ்தி கன் பரசிவ ரில்லையெனலும் ஆஸ்திக னந்தர்முக திருஷ்டிகாரண மாக வுண்டெனலும் ஞாயமே; இரண்டும் விரோத மில்லை. பகிர்முக நாட்டமுண்மையை விளக்காதகலும். ஏனைய அந்தர்முக நாட் டமோ வுண்மையினையே விளக்கமுந்துறும், (எ-று.)

எனவே, நாஸ்திகன் சர்வத்தையும் விசாரித்துத் தெளியும் அறிவைவிசாரித்தறியத்தெரியாது அறியப்படுவனவற்றில் உண்மை யாது? உண்மையாதென நோக்கிச் சோதிப்பதனுற் பாழன்றி வேறு தரிசன மெங்ஙனம் வாய்க்கும். அதனுற் பரசிவரில்லை யெனவும், இருந்தாற் காணப்படாரா வெனவுங் கூறுவன். ஆஸ்திகனறிவு நாட்டத்தோ னுதலின், முடிவுபெற்று, விஸ்ராந்தி யடைந்து, நிர்மல சித்தனுய்ச் சிவேசருண்டெனற்கு மவர்க் கைக்கியஞ் சாதித்தற்கும் கூடுமானதாற் சிவேசருண்டெனக் கூறுவனென்பதாயிற்று.

௨ - வது ஆஸ்திகவாதம்

முற்றிற்று.

௨

௩-வது

ஆஸ்திக நாஸ்திகமின்றி

யமையாமை

ஞாயவாதிவினு:—ஆஸ்திக நாஸ்திக மின்றியமையாமை யாவ தென்னை ?

ஆ-விடை:—இவ்விரண்டு மொத்து விசாரியாவிடத் தொரு தலைத் தீர்ப்பாமாத்லி னெங்ஙன முண்மை விளங்கும்? விளங்காமை பற்றி இன்றி யமையாமையெனப் பட்டதென்க ?

ஞா-வினு:—அஃதெங்ஙனம் ?

ஆ-விடை:—"நாஸ்தி நபாதியெனன் ஞாயமே சொல்லளவா, வாஸ்திகங் கொள்ளளவு மாரேலா - ராஸ்திகந்தா, னுத்தேச லட்சணத்தோ டொத்துப் பரீட்சைசெய, லெத்தடைக்கு மென்னோ விடம்."

(இ-ள்.) சொல் மாத்திரமாக ஆஸ்திகம் கொள்ளு மளவுஞ் சொல்மாத்திரமாக நாஸ்திநபாதியென்னு மிவ்விரண் டுத்தியாற் றடுத்தல் ஞாயமன்றோ, இதனை யேற்காதவராருளர். ஆயின் ஆஸ்திக மாவது உத்தேசம்-லட்சணம் - பரீட்சையென்னு மிம்மூன்றினையு மொத்து விசாரித்துத் தெளிதல். இங்ஙனந்தெளியின், என்னதடை நேரிடினு மவற்றையெல்லா மொருங்கே தடுப்பதற் கென்ன தடை. (எ-று.) எனவே, எந்தத்தடைக்கு மிடமென்ன வென்றவாறாயிற்று.

ஞா-வினு:—நாஸ்திகத்தோ டொக்க ஆஸ்திகத்தையு மெண்ணலாமா ?

ஆ-விடை:—ஆமுண் டெனுமளவு மல்லவில்லை யென்றுவரு, மாமுண் டெனலொழியி லன்னதே - ளுமகற்றிற், போமோ விருப்பதுதான் போகாது சோதனையி, லாமாறு காட்டவலா ரார்.

(இ-ள்.) இன்னது சகசிவ பரமென்னுமளவும், பொருளல்ல வற்றை நாட்டலா லல்லவெனவும், தோற்றங்களை யம்மூன்றெனக் கொண்டு அவை யுண்டெனுமளவும், அத்தோற்றங்கள் விசாரணை யில் தமக்கெனப் பொருளின்றித் தத்தங்காரணங்களி லொடுக்கிக் கொண்டு போகியு மின்மையாக முற்றுமுடிதலா லில்லையெனவும் வழக்கு வருமன்றோ? வருதலால், ஆமென்றுமுண்டென்றும் நாட்டு தலா லென்னபயன்? தீராவழக்காதலால் விட்டுவிடுதலே நன்மை; விட்டுவிட்டால் அல்லவில்லையென்னு மாட்சேபமேன் வரும்; வர மாட்டாதென்று ஆமென்றும் உண்டென்றும் கூறும் வசனங்களை நாம் விட்டுவிட்டால், இருக்கிற சகசிவபர மில்லாமற் போய்விடுமா? இருப்பதாயின், வஸ்து சோதனையி லில்லையெனப் போகாதிருப்ப தாகக் காட்டவல்லா ராருளர், எங்கணு மில்லவே யில்லை, (எ-று.)

ஞா-வி:—ஆயின், இவ்விருவர் வழக்காற் பயனின்றோ?

ஆ-விடை:—தன்னு லறிவதெலாந் தன்னிழலென் றெண்ணு மிலார், தன்னிழலை யாரளப்பார் தாமளப்பா - ரின்னவிதங், காணு ரிவரிருவர் கற்றமொழி முற்றுறுமோ, வீணர வீணரிலை வேறு.

(இ-ள்.) தன்னு லறியப்படுவனவாகிய தத்துவக் கூட்டங்க ளனைத்துந் தனது யதார்த்த சொரூபமாகிய சுத்த சைதன்யத்தி னிழலென் றெண்ணமே யில்லாதா ரெங்ஙன மவற்றை யறிந்தளப் பார். ஆயினிலரோ வெனின், தனது தேகநிழலை யளக்கவல்லார் யாரோ, அவர்களே யவற்றை யளக்கவல்லார். இன்னவித நிலையுண் டெனச் சத்தத்தாலு மறியாத விவ்விருவர் மிகுதியுங் கற்றுணர்ந்து வழக்கிடு மொழிகள் முடிவுபெறுமோ? பெறாதாயி னிவர்கள் வழக் கிடுவானேன்; வீணர வீணர்க ளிவர்களெனக் காட்டுதற்கு வேறுள ரிவர்களாகாரெனின், வீண்வழக்கி லிவர்களிலும் வேறிலர், (எ-று.)

ஞா-வி:—இனி யிவ்விருவர் வழக்கும் வீணாயின், உண்மை விளங்குமாறுதா னெங்ஙனே?

ஆ-விடை:—விசாரம், மனனம், ஆதாரநோக்கு, பாவம், அபா வம், தேடல், பிராந்தி, எழுச்சி, புடைபெயர்ச்சி, வினைமுதல் என்னு மிப்பத்தும் ஊர்த்துவமுகசோதனையால் மூடமகன்றுண்மை யினைய தென விளக்குமெனவறிக.

ஞா-வி:—இவற்றுள், விசாரமாவ தியாது?

ஆ-விடை:—அறிவு தனக்குப் புலப்படுவனவனைத்து முபாதான வுபாதேய தர்மத்தவெனவும், விகார நிலையவெனவும், கிஞ்சித்து முணராத் தன்மையால் மெய்ப்பொருளெனக்கருத, அதனுலிச்சாஞானக்கிரியை விளைவும், அதனு லதோ முகத்தாழ்தலும், தற்பிரியமெனக் காணு தவற்றுல் விளைவதெனக் கருதிச் சுகித்தலும், அங்ஙனஞ் சுகித்தலால் மாருத்திருத்தி யின்மைக் குளஞ்சுழறலும், அச்சுழறலா லின்பமெலாந் துன்பமாத் தோற்றலும், அத்தோற்றத்தாற் சுயசுகமாவ தியாதெனக்கருதலும் வருமன்றே? அங்ஙனம் வரும்போது திருசியமனைத்தும் பிரியவடிவாயின், வெறுப்புக்கிடமென்ன? வெறுப்புக்கு மிடமாதலின் பிரியசாதனக் கருவியாக வேண்டும். ஆனுற் பிரியவடிவமாவ தியாதெனவரும். வரின், சோதனை செய்யவேண்டிவரும். வரின், சடமனைத்து மல்ல வல்லவென வகலும். அகலவே, சித்தெனவரும். வரவே, சித்திற்கற்பிதமோ யதார்த்தமோ எனவரும். இங்ஙனம் வருவதெல்லாம் விசாரமெனப்படும்.

ஞா-வினு:—இத்தனையு மொன்றில் விளக்கிக்காட்டவேண்டும்.

ஆ-விடை:—கடபடமென்பவற்றுள்; கடமென்புழிப்பருத்தும் சிறுத்தும், குவிந்தும், வளைந்தும், நீண்டும், இவை முதலான விகாரம் பெற்றிருக்குந் தோற்றமென்னுது மெய்யெனக் கருதுமாறு போன்று, தேகமென்புழி மண்ணின் சட்பாவ விகாரத் தோற்றமெனக் கருதாது, மெய்ப்பொருளெனக்கருதித் திணைபாலிடங்களிலொவ்வொன்றன் பாலதாக்கித், தேகியாகப் பாவித்து, யானெனதெனப் பந்தித்தல் துக்கமேயாதலின், துக்கமென வுணர்ந்தான்; யாதினுலிவ்வுடல் துக்கமாகக் காண்பதென விசாரிப்பது, விசாரமெனவும், அங்ஙனம் விசாரிப்புழி யங்ஙனங் காணப்பட்டு நின்றுள்ள வடிவங்களனைத்தும் நாசகாலத்தில் மண்ணுயழிவதைக்கண்டு கொண்டிருக்கிறேம்,இப்போதிருக்கிறவுடல்களுமவ்வண்ணந்தானே யென விசாரத்தாற் றீர்ந்ததைத் தோற்ற லாகாரமாகாது சிந்திப்பது மனனமெனவும், அங்ஙனஞ் சிந்திப்புழிச் சராசர வடிவங்களனைத்து மண்ணின் விகாரமெனத் திடந்தரலா லுடலெங்கெங்குக் காணினு மயங்காதிருத்தற் காதார நோக்காகிய மண்ணுட்ட சாதனம் வேண்டுவதாதலால், ஆதார நோக்கெனவும், அங்ஙன மாதார நாட்டமிக்குழி எவ்வுடலெங்கெங்குத் தோற்றினு மண்பாவமேலிடலால், முன்னர் உடலினது விகார மண்ணெனல்போய், இப்போது மண்ணினது விகார முடலென்னு மனுபவந்தரலானும், இந்தப்பாவ

த்திலுடல் தோற்றுமையானும் ஆதாரபாவமே பாவமெனவும், இந்த வாதாரபாவ மேலீட்டி லிந்தவாதேபமாகிய தேகபாவம் நாளுக்குநா ளனுவணுவாக மெல்ல மெல்லத்தெரியாதப்பிலுப்புப்போற் கரைத லால் அபாவமெனவும், இங்ஙனம் அபாவம் நேரிட்டுழி, முன்னருள் மையாகத்தோற்றியவுடல்க ளெங்கேயெங்கேயெனத் தேடவேண்டி வருவதால் தேடலெனவும், அங்ஙனந் தேடலுற்றுழி யிருந்தால் காணுதா? காணுமையா லில்லவேயில்லையெனவரும். வரின், முன் னர் நாமே யுடலைக் கர்த்ருத்துவ சாதனக் கருவியாக் கொண் டிவ் வுலகசுகத்தை யனுபவித்தோம்; இப்போது அதுபோனவழியெங்கே யெனவரும். வரின், உடல்கள் தோற்றுவதற்கு முன்னு மண்ணே; தோற்றி நின்ற விடத்தும், மண்ணினது விகாரமன்றி யவைகட்குச் சொருப மின்மையா லிப்போதும் மண்ணே. அழிந்த விடத்து மனு பவமாக் காண்டலால் பின்னுமண்ணே. இம் மூன்றுகாலத்தும் மண் ணையன்றிப் பிரத்தியட்சத்தானும்-அனுமானத்தானும்-அருத்தாபத் தியானும் வேறுகாணுத வுடல்க ளெப்போதும் மண்ணே ஆதலின், மண்ணினது விகாரவடிவ முடல்களெனக் காணுதது உடல்களோ, வேறோ? வேறுயின், மண்ணையன்றிக் காட்டலாம்; உடல்களெனின், அங்ஙன மொரு முதலன்று; ஆதலின், ஒன்றை யொன்றுக்கொள்ளு மயக்க மென்னலாம். அம்மயக்கம் புத்தி விகற்ப மாதலினுனும், அன்னிய மன்றுதலானும், உடல்க ளெனல் வந்ததுமில்லை, இருந்தது மில்லை, போனதுமில்லை. உடல்களாக வந்தது மிருந்ததும் போன தும் புத்தி விகற்பே; ஆதலிற் பிராந்தி யெனவும், ஸ்மரணை தன்னை யுந் தனக்காதார சுத்த சைதன்னியத்தையு மறந்த வவசர நிலையே பிராந்தி ரூப வெழுச்சி யாதலால், அதனை யெழுச்சி யெனவும், அக ண்ட வெளியி லேகதேசமாக அவ்வெளியே பரமாணுவிலு மதி நுட்பமாகச் சலிக்க வெழுந்த எழுச்சிபோல அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாச சைதன்ய வெளியில் தானே யேகதேச வத்தியாச பரமாணுரூபமாக வெழுந்த வெழுச்சி யாதலால் அதனை எழுச்சி யெனவும், காற்றுகத் தடிக்க வெழுதலாகிய புடை பெயர் ச்சி யின்றி யவ்வெழுச்சி யில்லாமை போல, அகண்ட சைதன்ய வெளியி லயலாக ஸ்புரிக்க வெழுதலாகிய புடைபெயர்ச்சி யின்றி, ஸ்புரிப்பாகிய வெழுச்சி யில்லாமையால் அவ்வசவைப் புடை பெய ர்ச்சியெனவும், வெளியாகிய வினைமுதலை யன்றிப் புடைபெயர்ச்சி யாகிய அசைவில்லாமைபோலச், சிதாகாசமாகிய வினை முதலையன்றி ஸ்புரிக்க வெழுதலாகிய புடைபெயர்ச்சி யென்னும் அசை வில்லா

மையால் இங்கே சைதன்யத்தை வினைமுதலெனவும், சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். இதனாற் சர்வத்திற்கு மாதாரஞ் சைதன்யமென வும், அதனை மறவாதிருக்கி னிந்த விபரீதங்க ளெல்லாமில்லை யென வும், ஆதாரந் தெரியாவிடத் திவ்விருவர் வழக்காற் பயனின்றென வுங் குறிம்பித்தவா றாயிற்று.

ஞா-வி:—இங்ஙனமிருக்க, முன்ன ரிவ்விருவழக்கு மின்றி யமையாமை யெனக் கூறுவானேன்?

ஆ-விடை:—ஒருவ ரனுமானத்தா னுண்டெனவும் மற்றொரு வர் பிரத்தியட்ச மில்லாமையா லில்லையெனவுங் கூறுதொழிபி லொருதலைத் தீர்ப்பாகவும், வாச்சியார்த்த லட்சியார்த் தங்கட் கிடமின் றாகவு முடியுமாதலின், அதுபற்றிக் கூறவேண்டியதாயிற்று.

ஞா-வி:—பரசீவ ருண்டெனக் கூறற்குத் தடையென்னை.

ஆ-விடை:—உபாதி குணச்சேட்டையைப்பரசீவரெனின், அது பரசீவராகுமா? தன்னையறிதற்பால தன்றாகவினென்க.

ஞா-வி:—உபாதி காரணமாக வுபாதிசகித பரசீவர் வெளிப் படுவா ரென்றற் கன்றோ விட்ட விலக்கணை யேற்படுத்தப்பட்டது?

ஆ-விடை:—மெய்யே; ஒன்று கூறுது மதனைக்கேளுதி "அறி வோ வழக்கிடுவ தன்றி யுடலோ, வறிவே யுடன்மயம தாகா - தறி வாநின், றிட்டால் வழக்கெங்கே யில்லையுண் டென்பதெங்கே, விட் டிடி னுந் தேர்வதெங்ஙன் வீடு."

(இ-ள்.) இருவாராக நின்று வழக்கிடுவ தறிவோ, உடலோ? உடலெனின் சடமறிந் துணர்த்துமா? அறிவெனின் உட லன்னிய மாதலா லதன் மயமாகா தறிவாகாரமா நின்று வழக்கிட்டால் அன் னிய மென்ப தில்லாமற் போகும். ஆதலால் வழக்கென்பதும், இல்லை யுண்டென்பது மெங்கே? தேகநானென் றதன் மயமாமள வுந் தேவையின்றி யிங்ஙன மாராயும் வழக்கை விட்டுவிடினும் உப சாந்தி நிலையாகிய மோட்ச மெனப்படுவ தெங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளியப்படும். (எ-று.)

தெளியாவிடத்து விஸ்ராந்தி யில்லை யென்பதாம்.

ஞா-வி:—ஆயின், யாது சைதன்யத்திற் கயலாகத்தோற்று கின்றது?

ஆ-விடை:—"மறந்திடின் மண்ணை மறப்பேயுடலாம், மறக்கி லறிவை மறப்பே-பிறிதாகத், தோற்று மனர்த்தமதாஞ் சொல்வழக்கா லென்னபயன், றேற்றளவும் வேண்டுந் துணிவு."

(இ-ள்.) உடலாகத் தோற்றுவன வனைத்து மண்ணின் பிரதிபலனமே யன்றி வேறில்லாமையால், அவைகளை மண்ணாகப் பார்ப்பதை மறக்கி னந்த மறப்பே யுடல்களாகத் தோற்றுமன்றி வேறு காரணமன்றாம். அதுபோல, எவ்வுயிரும் நானென்னு மறிவை மறக்கி னந்தமறப்பே தேகாதிப் பிரபஞ்சமென்னு மனர்த்தரூபமாகத் தோன்றுமன்றி வேறின்றாம். இதனை யங்ஙனமன்றி யர்த்த ரூபமாகப் பார்ப்போர் சொல்லாலுண்டெனவு மில்லையெனவும் வழக்கிடுவதாலாய பயனென்னை? வழக்கிடல் வேண்டுவதின்றேவெனின், திருசியமனைத்து முண்மையாகத் தோற்றுமளவும், விபரீதத்திலாழ்த்துமாதலி னுண்டில்லை யென்னும் வழக்குவேண்டும். யாதுக்காகவெனின், உபசாந்தி நிலை வாய்த்தற்குண்மைத் துணிவு பற்றி (எ-று.)

ஞா-வின:—வழக்கினுக்கு முடிவின்றாகலின் என்செய்வது?

ஆ-விடை:—"உள்ளச் சகத்தடிப்பை யோட்டத் தெரியாதா, ருள்ளதில தென்பதெவ ஞென்றுறுமோ - தள்ளிவிடில், பந்தத் தறுதிபெவன் பற்றறுமோ தேகோக, மெந்தவிதத் தும்வேண்டு மிங்கு"

(இ-ள்.) உள்ளத்தின்கண் அதனைவிடாது பாலு நீரும்போலபேதமாகத் தோற்றுஞ் சகத்தடிப்பை யினையதென் றுணர்ந்தோட்டத் தெரியாதார் பரசீவ ருளரென்று மிலரென்றும் வாதிப்பதாலாய பயன்யாது? இது சுருதி யுத்தியனுபவத்திற் கியையுமா? இயையாதது பற்றித் தள்ளிவிடலாமா? தள்ளிவிட்டா லுடலுயிராகிய சித்து சடபந்த மயக்கத்துக்கு விமோசன மெங்ஙனங் கூடும். அன்றியும் தேக நானென்னு மகம்பாவமய லெங்ஙனம் பற்றறும். கூடாதாதலா லெவ்விதத்தாலும் யோசிக்குமிடத்து மிங்கிந்த விசாரணை வேண்டும் (எ-று.)

"பூதச் சுயம்பிதெனப் பொன்றளவுங் கேட்டறியா, ரேதுக் கிலையுண்டென் றிவ்வழக்குச் - சாதிப்பேன், விட்டிடுமோ துன்பமயல் விட்டிடினு மிவ்வழக்கைக், கட்டமெனி னும்வேண்டுங் காண்."

(இ-ள்.) ஐம்பூதங்களின் சுயம்புவடிவ மிஃதெனச் சாவளவுங் கேட்டற் கிடம்பெறத் தகாத விவ்விருவரும் பரசீவருண்டெனவும்,

இல்லையெனவு மிடும் வழக்கால் யாதுபயன்? முடிவுபெறற் கிடமின்றாதலா லொருவரை யொருவர் வழக்காற் சாதிக்கப் புகுவானேன்? இவ்வழக்காற் பயனின்றே, விட்டு விடலாமே? விட்டுவிடினும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனக் கொள்ளும் பிராந்தி ரூபமாகிய துன்பப்பெருக் கெம்மை விட்டகலுமோ? ஒருகாலு மகலாதுபற்றி யிவ்வழக்குக் கட்டமாயினு மவசியஞ் செய்யவேண்டு மென்பதை நீயே கண்டுணர்க (எ-று.)

ஞா-வினா:—திருக்குத் திருசிய மென்பவற்றுள், இவ்விருவழக்கும் எதனால் விளைந்தன?

ஆ-விடை:—அறிவை யன்றி யறியாமையும், அறியாமை யன்றி யறிபடு பொருளு மின்மையால் அவாந்தரப் பொருளதாகிய அறியாமையால் விளைந்தன.

ஞா-வினா:—அறியாமைக்கோ ரடையாளங் கூறல்வேண்டும்?

ஆ-விடை:—ஒன்றை யொன்றா யறிவது. அது பழுதையைப் பாம்பென் றறிவது போல்வதாம்.

ஞா-வினா:—இங்ஙன மறிவது மறிவன்றோ?

ஆ-விடை:—அறிவாயினும் உண்மையை யறிவ தன்றாகலி னறியாமை யெனப்பட்டது.

ஞா-வினா:—ஆயின், இவ்விருவாதறிவுங் கல்விஞானத்திற் சிறப்புற்றதன்றோ! இதனையு மறியாமை யென்னலாமா?

ஆ-விடை:—கற்பனை கடவாமையின் சிறந்ததன்று.

ஞா-வினா:—கற்பனை யாவ தியாது?

ஆ-விடை:—பழுதை பாம்புபோற் றோற்றல் முதலியனவாம்.

ஞா-வினா:—ஆயின், கல்வியை யுணர்த்து ஞான முண்மை ஞானமன்றோ?

ஆ-விடை:—உணர்த்துமாயின், கற்பிதங் கழலாரா? கழலாராதலி னுண்மை ஞானமன்று.

ஞா-வினா:—உண்மை ஞானமாவ தியாதோ?

ஆ-விடை:—காரண காரியவாத முதலிய ஐந்தபேத வாதத்தானும், விருத்தி-பரிணாமம்-ஆரம்பம்-விவர்த்தம்என்னு நான்கு திருஷ்

டாந்தத்தானும் ஐயந் திரிபின்றிச் சுருதி யுத்தியனுபவத்துக் கொத்துத் தெளிவதே யுண்மை ஞான மெனப்படும்.

ஞா-வினு:—இவ்விருவரு முண்மை ஞானமுடைய ரல்லரென வெங்ஙனம் விளங்கும் ?

ஆ-விடை:—உயிர்களாகிய வறிவு சத்தெனக் கணித்தற்கும் உதாரணந் தக்க திதுவெனத்தரற்கும், தன்னை விலட்சணமாகவுஞ் சலட்சணமாகவு மனுபவித்தற்குங் கிஞ்சித்துந் திறமையில்லாமையினுலென வுணர்க.

ஞா-வினு:—இவ்விருவர் வழக்கிங்ஙனமிருக்க; வேதமாதாவும் இவ்விரு வாதத்திற்குஞ் சம்மதித்த தென்னை ?

ஆ-விடை:—"தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ் செய்தேனென்னும்" அகங்கார நிலையல்லாததா லதனைத் தவிர்க்கவேண்டித் தனுகரண புவனபோகவாய்ப்பு நமதியற்றலாலன்றே; வேறொருவன் பாலதாதலின், அவனையன்றியெமக்கொரு சுதந்தரமுமின்றாகலால், யாமடிமைபூண்டவனைப் பூசிக்கவேண்டுமென்றும் எமதெண்ணங்களை முடிப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் பிரதிவாதிப்பது முறையாதலா லதனை ஆஸ்திகமெனவும், தன்னைத்தானுணர்ந்து தானே தானுத லக்கியமுத்தியாதலா லந்நிலை வருதற்குத் தந்திரமாக ஏற்படுத்திய படித்துறைகளிலிதுமுதலென வறியாதிதுவே முத்திநிலைக் கடுத்த படித்துறையெனமயங்கிய மயக்கந்தவிர்ந்து மேலேமேலே பற்றற்கு இந்நிலையெல்லா மெய்யெனவும் அல்ல அல்லவெனவுஞ் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டுபோய் அந்தத்திற் றன்னைவிளக்கி யுன்னையன்றி யற்பமுமில்லையென முடிக்குமாதலின் அதுபற்றிச் சிவேசரில்லையெனப் பிரதிவாதிப்பது முறையாதலா லதனை நாஸ்திகமெனவுங் கூறுப. ஈதன்றியும், பொருளெல்லைதைச் சிவேசரெனக் கொண்டவருண்டெனக் கோடல்விபரீதமாதலானும், அம்மயக்கந் தெளியாவளவும் துக்கமேசுகமாகத்தோற்றிப் பிறவிப் பெருங்கடலிலாழ்த்து மாதலானும், அதனையகற்றித் தெளிவிக்கவேண்டிச் சிவேசரில்லையெனவும், இருந்தாற் காணப்படாரா வெனவும், கருணைபற்றிக் கூறவந்ததே யன்றி வேறன்றென வுணர்க.

ஞா-வினு:—சிவேசருண்டெனக்கூறி யழைத்துக்கொண்டுபோவது முத்திநெறிக் கியைந்த முறையோ அவரில்லையெனக் கூறி

யழைத்துக்கொண்டு போகாதது முத்திநெறிக் கியைந்த முறையோ? கருணைப்பற்றிக் கூறவந்தது.

ஆ-விடை:—உண்டெனி னஃதொரு மேலானவிநோதமென்றி யற்றிக் களிப்பரன்றிச் சோதனையாற் றெளிந் தேகமாகார். இதனு லில்லை யென்பமே யெனின், பயபத்திக் கிடமின்றாயும்-வைதிநடை யேற்றற்கும், அனுட்டித்தற்கு மிடமின்றாயும். அகங்கார மடங்கற் கிடமின்றாயும் பட்டிமாடுபோற் கட்டுக்கடங்காதுயிர்களழிவரென்னு நோக்காலிருமையுங் கூறற்கியைந்தது கருணைபற்றியன்றோ. அல்ல வென வெங்ஙனமறுக்கப்படுமெனவறிக.

நூ-வது

ஆஸ்திக நாஸ்திக மின்றியமையாமை

முற்றிற்று.

சு - வது

அவாந்தரவாதம்.

ஞா-வி௫:—அவாந்தரவாதமாவ தென்னை ?

அவா-விடை:—ஆஸ்திகம்-நாஸ்திகம் - துவிதம் - விசிட்டாத்துவிதம் - அத்துவிதமென்னும் வாதங்களுளொன்றன்பாலு மாகாமல், கோழி கோழி-என்னவிலை-என்னவிலை யென்றாற்போல வாதிக்கும் வாதமெனவறிக.

ஞா-வி௫:—இதுபோல வாதிக்கும் விபரம் யாது?

அவா-விடை:—யாமெந்தக்கட்சியுமாகாமல் அவரவர்கட்சியை மறுப்பதே யெமது மதமென்பர். ஆயினு முமக் குடன்பாடுதான் யாதோ வெனின்? அதுகேட்பானேன், பேசுமென்பர். நம்மைப் போல மற்றவரையும் பார்க்கவேண்டு மெனின், எதிலேயென்பர். துயரத்துக் கிடமில்லாததிலெனின், துயரமாவ தென்னெனன்பர். சுகவிழப்பெனின், சுகமாவதும் இழப்பாவதும் என்னெனன்பர். சுகமாவது மனமலேவின்றி நிற்றலெனின், மனமாவதென்னெனன்பர். ஸ்மரணரூபமெனின், ஸ்மரணரூபம் யாதென்பர். உன்னுடைய நினைவெனின், என்னுடைய நினைவாவ ததுவென்பர். இப்போது பேசுகிறது உன்னுடைய நினைவல்லவா வெனின், என்னுடைய தென்பதென்னெனன்பர். நீயாகிற வஸ்துவெனின், நானாகிறவஸ்து யாதென்பர். அறிவெனின், அறிவென்ப தென்னெனன்பர். அறியுந் தர்மத்தையுடையதெனின், அறியுந்தர்மம் யாதென்பர். எம்மைக்கேட்கப் புகுந்நீரே யறிந்துதானே யதுதானெனின், அதுதானென்ற தென்னென்பர். இப்படியே தொலையாவழக்கா முடிந்து எடுத்தநிலை நிறைவுபெறாது கலைப்பதெனவறிக.

ஞா-வி௫—இப்படியானா லிப்படியென் றனந்தமதக்கட்சிகளாகிய விஷய நிச்சயங்களை யெட்டுகிறதும், பூர்வபட்சம்- சித்தாந்தமென்னு மிரண்டனு ளொன்றன்பால தாக்கலு மெங்ஙனம் வாய்க்கும். வாய்க்காவிடத்தென்ன சிறப்பு ?

அவா-விடை:—“இன்னவிதக் கேள்வியினாலென்னபய னென்னாதே,என்னவிதக் கேள்வியு மெம்மதே-அன்னவற்றிற், கானவிடை நம்மதே யார்வெல்வா ரெங்கட்சி, யீனமுறா மோவென்ப ரிங்கு.”

(இ-ள்.) இன்னவிதமாயுள்ள கேள்வியாலாயபயன் யாதென் றசட்டை செய்து மறுக்காதே, எந்த விதமாகக் கேட்கப்படுங் கேள்விகளனைத்து மெமது பட்சத்ததே, அவ்வினாக்களுக் கெல்லாம் விடைதாரத்தக்ககட்சி யுமது சுதந்தரத்ததே, எமது கட்சியை வெல்லத்தக்கவரார், வினாவத்தக்கார் விடைதரவும், விடைதாரத்தக்கார் வினாவவுந் தக்கவவசரம் வரும். இங்ஙனமிருக்க; வினாவுவதே யெமதுகட்சி யென்பதென்ன சிறந்த விவேகமென் றிழிவுவருமேயெனின், இதினாலெமக்கென்ன, இழிவுவந்தால் இங்கே யெம்மை யென்ன செய்யும் என்று சொல்லுவார்கள் (எ-று.)

ஞா-வினா:—யாது பயன்கருதி யிங்ஙனம் வினாவத்துணிவதோ?

அவா-விடை:—கைகொட்டி பழிக்க வேண்டியென வறிக.

ஞா-வினா:—இதனால் வரும் பய னிவர்களுக்கு யாது?

அவா-விடை:—கொஞ்ச நேரமாவது சிரித்துச் சுகமுறுவதற் கெனவுணர்க.

ஞா-வினா:—வேறுகாரணத்தா லிச்சுகமடைதற் கிலரோ?

அவா-விடை:—ஈனரல்லராயினிங்ஙனம் புரிவார்களா, இவர்கள் யோக்கியப் போக்கிலிகளெனப் பிறர் நம்மை யெண்ணுவார்களே யென்ற யோசனையும் நாணமுஞ் சிறிது மில்லாதவர்களென வறிக.

ஞா-வினா:—இவர்கள் பாஷைகளிலேனுஞ் சிறந்தவர்க ளன்றோ? இவர்கள் வாசிக்குங்காலத்தில் பொருள் கொடுத்தும், உபாத்தியாயருக்குக் கீழ்ப்படிந்துந் தானே யர்த்தங் கேட்கவேண்டும். கொடுக்கக் கதியற்ற காலத்திற் றொண்டு செய்தாவது கேட்கவேண்டும். அதுவுமின்றிக் கேட்கிறதென்று லதிகாரத்தினா லாகவேண்டும். அதுவு மில்லாவிடத்திற் கேட்கிறது சொல்லுமே பார்ப்போ மும்மது வல்லமையையென் றாகவேண்டும். இவற்றால் கடைசியிற் சொன்னவாறு கேட்கத்துணிவது, உத்தமர்-மத்திமர்-அதமர்களி லதமரது செய்கையன்றோ?

அவா-விடை:—அங்ஙனம் நீங்க ளெண்ணிக்கொள்வதாலெமக்கு நட்ட மென்ன வென்பர். அவர்ளுக் கீதொரு விநோதமென வறிக.

ஞா-வி௵:—நல்லது; வி௵வுக்குரிய வுண்மை யர்த்தத்தைச் சொன்னவிடத்தாவது அறிந்து அடங்குவ துண்டா?

அவா-விடை:—நீ கெட்டாய் நீ கெட்டாய் என்ற வனுபூதியர்த் தம் விளைவளவும், அவர்களுக்குத் திருத்தியுமில்லை; வாயுமடங்கா.

ஞா-வி௵:—இவ்வாறான மானங்கெட்ட வாதிகளு முளரோ?

அவா-விடை:—மிகுதியு முண்டு.

ஞா-வி௵:—இவர்க ளெதிற் சிறந்தவர்கள்?

அவா-விடை:—தெளிந்த நீரைக் கலக்கிக் குடிக்கு மெருமை போலும், சலமின்றிச் சந்தனமுரைப்பவர் போலும், பயனின்றிய சொல் வழக்கிற் சிறந்தவரென வறிக.

ஞா-வி௵:—இஃதொரு பரம்பரையோ?

அவா-விடை:—தான்தோன்றித் தறிதலைப் பரம்பரை யென வறிக.

ஞா-வி௵:—அறிவை மழுங்கச்செய்யுஞ் சாலவித்தையிற் சிறந் தவராமே?

அவா-விடை:—இருந்தாலிருக்கட்டும்; வஸ்து நிர்ணயவுண்மை யென்ன தெரியும்; தெரிந்தவர்போல் வாதிப்பதா லென்ன வுண்டு. ஆனால், வரம்புகடந்து வாதிக்கு முறைமையி லிவர்போற் சிறந்த அவிவேகிக ளில்லை யெனவறிக.

ஞா-வி௵:—பயனின்றிய இவ்வாதிகளைப் பற்றி யிங்கே கூறு வானேன்?

அவா-விடை:—இனையரெனத் தெரிந்தவிடத் தகற்ற வேண்டு தலைப் பற்றியென வறிக.

சு - வது அவாந்தரவாதம்

முற்றிற்று.

ரு - வது

துவிதவாதம்.

சாமானியசம்பாஷணை.

துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம், அத்துவிதம் என்னுமிம்மூன்றும் தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்கியங் காரணமாகப் பிரதிபாதிக்கப் பட்டவை.

இம்மூன்றனுள் துவிதமாவது : வருமாறு:—

ஞாயவாதி-வினா:—தத்துவ மசியென்னும் மகா வாக்கியம் ததிவா, துவம், தத்துவம், எனப் பிரித்தற்கும் பரத்தைப்போ னீ யானுயெனப் பொருள்கோடற்கு மிடங் கொடுத்தற் கேதென்னை ?

துவிதி-விடை:—இங்ஙன மனுபவ மிருத்தல் பற்றி யென்க.

ஞா-வினா:—அஃதியாது ?

து-விடை:—உயிர்கள் தாம் இம்மையி லியற்றி யடைதற்கரிய தனு கரண புவன போகங்களை அவற்றிற்குக் கொடுப்பித்துப் புசிப் பித்துத் தொலைப்பித்து வரு முயற்சிக்குக் கர்த்தா வேறொன்றாக வேண்டும். ஆதலின், இவற்றைத் தக்கவாறிடுவோன் பகவானும், ஏற் றனுபவிப்போன் சீவனுமெனத் தானே யருத்தாபத்தியா லமைத லின், இவ னவ னுகான்; அவ னிவ னுகா னெனக் குறிக்கவியைய நின்றதென வறிக.

ஞா-வினா:—தனு கரண புவன போகங்க ளுயிர்க ளாமோ ?

து-விடை:—அன்னிய மாதலி னுகா.

ஞா-வினா:—நிலை யல்லாத தன்றோ அன்னியம், அதனைப் பெறுதற் கேதென்னை ?

து-விடை:—சுகப் பேற்றிற்கென்க.

ஞா-வினா:—இந்நான்குஞ் சுகவடிவமாமா ?

து-விடை:—தனுகரண மிரண்டுங் கர்த்திருத்துவ சாதனக்கரு வியாயும், ஏனைய விரண்டுஞ் சுகசாதனக் கருவியாயு மிருக்கு மன்றிச் சுகவடிவமாகாவென்க.

ஞா-வினு:—இங்ஙன மிருக்கச் சுகவடிவமாகக் கொள்ளற் கேதென்னை?

து-விடை:—அறியாமையா லென்க.

ஞா-வினு:—மேலாய பதவிப்பயனு மன்னிய மன்றோ?

து-விடை:—பரம் அன்னிய மாதலின், பயனும் அன்னியமாமென்க.

ஞா-வினு:—விடயமும் பரமு மன்னியமா யிருத்தலின் இவை உயிர்களினதுசற்கரும துர்க்கருமங்களுக் கேற்றவாறியையுமன்றோ? இவற்று ளெவையு நிலையல்லவே?

து-விடை:—நிலை யாகா வென வறிக

ஞா-வினு.—ஆயின், எம்மதத்தர் வேதங்களும் பரமானந்த வாழ்வு அழியாத தெனக் கூறுவ தென்னை?

து-விடை:—விடயானந்தவாழ்வும், பரமானந்தவாழ்வுமென்று மிருந்தவண்ண மிருக்கும். இவற்றை யடையு முயிருக்கு நிலையாமை சொல்லவந்ததே யன்றி, அவற்றிற் கன்றெனக் குறிப்பித்தற்கென்க.

ஞா-வினு:—எங்ஙனம்?

து-விடை:—சிற்றின்ப நுகர்தற்கண் பேரின்பமின்மையும், பேரின்ப நுகர்தற்கண் சிற்றின்ப மின்மையு மனுபவமாதலி னென்க.

ஞா-வினு:—பேரின்ப வாழ்வெனச் சிறப்புற்ற தென்னை?

து-விடை:—சிற்றுதலையன் வாழ்வினுஞ் சக்ரவர்த்தி வாழ்வு சிறப்புற்றாற்போலு மெனவறிக.

ஞா-வினு:—இவ்விரண்டு வாழ்வு முயிர்களுக்கு நிலையாததற் கேதென்னை?

து-விடை:—காமியம், நிட்காமிய மென்னுந் தன்முயற்சியின் வலிகட்களவா விவ்விருபலனு நிலைக்குமாதலி னென்க.

ஞா-வினு:—இவ்விருபலனும் வேலைக்குக் கூலிபோலமையுமன்றோ, உயிர்களுக் கொழிவுதா னென்றோ?

து-விடை:—அதையதை யனுடவிக்கு மவசரத்தி லப்போதப்போ தொழிவாகக் காண்டலே யொழிவன்றி வேறொழி வின்றென்வறிக.

ஞா-வினா:—இதனால் பரத்திற்கு மவரவர்க்கேற்ற தவவுறுதிக் களவாகப் பந்த பேதங்களையும் மூத்தி பேதங்களையு மோயாது தர வேண்டுமாதலி னேய்வின்றாக வமையுமே ?

து-விடை:—மெய்யே; ஆக்ஞா சக்கரத்திற் காளுகையன்றிச் சக்ரவர்த்தி யொழிவுக்கிடையூறின்றாதல் போலாமென்க.

ஞா-வினா:—மனத்திற்கேனு மின்றோ ?

து-விடை:—காந்தசன்னிதியி லிரும்பு சேட்டிப்பதற்குச் செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மற்றுநின்ற காந்தம்போலு நிற்றலின், சலன மின்றெ வறிக.

ஞா-வினா:—பஞ்சகிருத்தியத்திற்கு மவரைக் கர்த்தா வென்பானேன் ?

து-விடை:—அவர்சன்னிதியி னடிப்பதைப்பற்றி யென்க.

ஞா-வினா:—சடரூபமாகிய அண்டநிரை பல்லாண்ட கோடிகளும், பற்பல பதவி பேதங்களு மிவற்றிலடைந்து தத்தந் தவத்தளவிற் கேற்றவாறு சுகபோகங்களை நுகர்தற்கே யங்காங்குழலுஞ் சித்துரூபமாகிய பற்பலபேதமாயுள்ள எழுவகைத் தோற்ற வுயிர்களும், படைக்கப் பட்டனவன்றோ, இவற்றையும்பரத்தோடொக்க அநாதி நித்திய மென்பானேன் ?

து-விடை:—அதனாற் றோடமென்னை.

ஞா-வினா:—அவர் சன்னிதியி லிவை நடிப்பதெனக் கூறுதொழியவேண்டும்;கூறிலநாதி நித்திய மவற்றிற்கும் வரக் குற்றமன்றோ.

து-விடை:—அவரது படைப்பெனி னிவற்றிற்குத் தாரதம்மிய பேதமும், தனுவாதி போக சாதனபேதமும் அநாதியில் வருதற் கேதென்னையென வரும்; வருவதைப்பற்றி, அவர் சன்னிதி நடிப்பெனின்,சுபாவமாகமுடியும்;முடியுமாயின் படைப்பாதியெனல் பயனின்றாம்; பயனின்றாயின், விதி நிடேதம் வேண்டற்பால் தன்றாம்; அன்றாயின், உயாவுதாழ்வா யிம்மையி லெவ்வுயிரு மிருப்பானேன்; இருத்தலிற்படைப்பெனி லநாதியி லேனெனவரும்; அநாதியெனின்,சீவேசுவரர்கட்குச் சமத்துவம் வரும்,சுபாவமெனின்,சனனமரண சுகதுக்கங்கட்கு விமோசன மின்றெனவரும்; இவை சீவர்கள் முயற்சியாலெனின், இஃதெது முதற்கொண்டெனவரும்;வருவதைப் பற்றி மிருகங்களைப்போ லிருக்கின், அரசாக்கினையாற் றுன்ப

நேரிடுவது இம்மையிற் சத்தியமாக்காண்டலின் மறுமையினும், அவ்வரசாக்கினையாற் றுன்பம் நேரிடுமாகலின், இப்பகுப்பெல்லாம் உன்னுதவர்க்கடிமை பூண்டு பயபத்தியிற் கட்டுண்டொழுகுவதே நமக்குக் கடமையென வறிக.

ஞா-வின:—இத் தாரதம்மிய பேதமாக வமைத்த லவர்க்கு முறையோ?

து-விடை:—அவரது இட்டமென்க.

ஞா-வின:—இட்டமாயின், உயிர்களுந் தமதிட்டப் பிரகாரம் நடக்கவேண்டுமே எனவரும்; வரின், விதிநிடேதக் கிரமங்கள் யாதுக்கெனவரும்; வருதலின், ஆண்டானடிமையெனக் கோடற்பாலது எங்ஙனம் ?

து-விடை:—அவனிடுவதை யேற்றுண்பதைப்பற்றி யென்க.

ஞா-வின:—சுகதுக்கந் தருவது அவரிட்டமாயின், விதிவிலக்கை யனுட்டித்தலால் நமக்குப் பயனென்னை ?

து-விடை:—நமது வினைப்படி நடப்பிப்பது அவரிட்டமாகலின், விதிவிலக்கை யனுட்டிப்பதே நமக்குக் கடமையாமென்க.

ஞா-வின:—அநாதியில் வினை வருவானேன்?

து-விடை:—அங்ஙன முன்னி னுங்கெடுவமாதலின், ஆண்டானடிமைத்திறம் பூண்பதே நமது சுகப்பேற்றிற் குறுதியாமென்க.

ஞா-வின:—அச்சுகப்பேறுவதியாது?

து-விடை:—யாதனு வடிவமாகி நின்று பரமானந்தமயமாதல்.

ஞா-வின:—அந்நிலை இந்நிலைக்க ணில்லாமையால்,விடயானந்தம் போல மாறாதென்றற் கென்னவுறுதி?

து-விடை:—சுருதிப்பிரமாணமே யுறுதியாமென்க.

ஞா-வின:—யுத்திக்குமாறான சுருதியாகவேண்டுமே?

து-விடை:—சுருதி பகவான் வாக்கியமன்றோ? அங்ஙனங் கூறக் கூடாதென்க.

ஞா-வின:—"ஊக முளதேற் சிறுவ ருரையுங் கொள்க வொழிந்த தயனுரைத்திடினுந் திரணமொப்ப வேகவிடுவாய்" எனச்சான்றோர் வசன மிருப்பானேன்?

து-விடை:—கிஞ்சிஞ்ஞருக் குத்திக்கொவ்வாதாயினுஞ் சர்வஞ்ஞரது வாக்கியம் வேதமன்றோ, இஃதென்ன மடமையென்க.

ஞா-வி:—வாக்கியம் : விதி, நிஷேதம், சித்தார்த்தபோதக மென மூன்ருக வேதம் விதித்த முறையெல்லாம் ஞாயமயமா யிருப் பானேன்?

து-விடை:—அவர் சமஸ்தத்தையு முதலிற் படைப்பதற்கே தென்னையென வருஞ் சங்கைக்கு ஞாயமுண்டோ? ஆதலின், யுத்திக் கொவ்வாத அவசரவாக்கியமு முண்டென வறிக.

ஞா-வி:—ஆனந்தவகை யிரண்டினுஞ் சுதந்தரமில்லாதவை உயிர்களன்ரே? இவ்விரண்டினுந் தாக்கற்ருச் சும்மாவிருக்கு நிலையா தோ?

து-விடை:—அங்ஙனங்கேட்கிற் சங்கார து ஆபாச சித்தாந்த நிலைக்கட் செலுத்தி யழிக்கும்; ஆதலின், விவர்த்த கேள்விகளை விட் டுப் பத்திபூண்டொழுகுவதே சகலமத சம்மதமென வறிக.

ஞா-வி:—இதனல் சீவர்களும், அவர்களவாவுவது பாசமும், அவற்றைத் தக்கவா றளிப்போன் பகவானுமெனத் திரிபதார்த்த முண்டெனலாயிற்று. ஆகவே, ஒவ்வொன்றும் பின்னமோ அபின்ன மோவென் றையமுறுகின்றதே ?

து-விடை:—பின்னமேயெனவறிக.

ஞா-வி:—அஷ்டமூர்த்தமாயிருப்பது பரமென்பானேன்?

து-விடை:—இவ்வெட்டினது ஆணிவிருத்தி பரத்திற் கில்லா மையாற் பின்னமேயென வறிக.

ஞா-வி:—இதுநிற்க; இனி வாக்கியார்த்தங் காரணமாகப் பதி பசு பாசத்தை வற்புறுத்துமா றெங்ஙனம்?

து-விடை:—முறையே கூறுதும்.

சாமானியசம்பாஷணை

முற்றிற்று.

விசேஷண சம்பாஷணை.

ஞா-வினு:—தத்-என்பதை - ததிவா எனக் கோடற்பால தெங்ஙனம்?

து-விடை:—மதிமுக மென்னு மிடத்து மதி யென்பதை மதி போலவெனக் கொண்டாற்போலு மென வறிக.

ஞா-வினு:—ததிவா-துவம்-என்னுது தத்துவமென்றதென்னை?

து-விடை:—மதிபோல முகமென்னுது மதிமுக மென்றூற்போலுமாமென்க.

ஞா-வினு:—இங்ஙனம் வருந்திப்பொருள் கோடற்பால தியாதுக்கு?

து-விடை:—பரசீவர்க் கைக்கிய நிவிர்த்திக்கென்க.

ஞா-வினு:—ஆயின், பரசீவபேத விலக்கணம் யாது?

து-விடை:—இருவர்க்கு முபாதியில் ஆகாயமு மணுவும் போலும், உணர்வில் சூரியனும் மின்மினியும் போலும், சேட்டையில் அரசனும் எறும்பும்போலு மாமென்க.

ஞா-வினு:—எங்ஙனம்?

து-விடை:—அண்டாண்ட கோடிகளனைத்தும் பரனுக்கும் பிண்டவடிவமாத்திரஞ் சீவனுக்கும் உபாதிபேதமெனவும், பரனுக்குச் சமஷ்டிகாரண சரீரமும் சீவனுக்கு வியஷ்டிகாரிய சரீரமும் உடல் பேதமெனவும், பரனுக் கங்கிங் கெனுதபடி யெங்கு நிறைந்திருத்தலி னெவற்றிற்கு மாதாரமும்பிண்டவுடலுக்கேற்ற விடமாதலிற் சீவனுக் கேகதேசமும், இடபேதமெனவும், இதனினுமில்லை மேலென்பது தோன்றப் பரமெனலும் இதனினுமில்லை கீழென்பது தோன்றச் சீவனெனலும் பெயர் பேதமெனவும், சர்வஞ்ஞத்துவம் - சர்வேந்திரியாமித்துவம்-சர்வேசுவரத்துவம் - சர்வநியந்திருத்துவம்-சர்வாத்மகத்துவம் - சர்வ சக்திமத்துவ முதலியவை பரத்துக்கும் சர்வமெனற்குப் பதிலாக ஏகதேச மென்பதைக் கொடுத்து முன் சொன்ன குணங்களைக் கொள்ளல் சீவனுக்கும் உணர்வு பேதமெனவும், சமஸ்தலோக வதிகாரத்துவம் பரத்துக்கும் ஏகதேச வதிகாரத்

துவஞ் சிவனுக்குமாதலிற் கர்த்திருத்துவ பேதமெனவும் கொள்ளக் கிடந்தமையின், இவர் பேத நிவிர்த்திக்கென்று மிடமின்றெனவறிக.

ஞா-வினு:—மெய்யே; சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களென்றீரே; அவற்றி னருத்தமென்ன?

து-விடை:—சர்வாத்மாக்களினுள்ள மறிவது சர்வஞ்ஞத்துவமும், சமஸ்தத்திற்கு முள்ளீடாயிருப்பது சர்வேந்திரியாமித்துவமும், இனி மேலென்ப தொன்றுமின்றி நிற்றலெனக்கொள்வது சர்வேசுவரத்துவமும், எவற்றுள்ளுஞ் சமத்துவமாயிருப்பது சர்வநியந்திருத்துவமும், சர்வாத்மாக்களாய்த் தான் விளங்குவது சர்வாத்மகத்துவமும், சமஸ்த வல்லபமுந் தன்னையன்றி நிற்பது சர்வ சக்திமத்துவமும் எனக்கொள்க.

ஞா-வினு:—இனிப் பாசமாவ தென்னை?

து-விடை:—பசுக்களைப் பந்தப்படுத்துவது பாசமென வறிக.

ஞா-வினு:—அஃதியாது?

து-விடை:—சத்த பரிச ரூப ரச கந்த முதலியன.

ஞா-வினு:—உயிர்களுக் கவாவற்றவிடத் தவ்வுயிர்களைப் பந்தப் படுத்துமோ?

து-விடை:—பந்தப்படுத்த லவற்றிற் கியல்பே யென வறிக.

ஞா-வினு:—அஃதெங்ஙனம்?

து-விடை:—உயிர்களுக்குலகம்புலப்படாத சாக்கிராவஸ்தையும் அச்சாக்கிராவஸ்தையில்லாத வுயிர்களுமில்லை; உண்டேலருமை. அவர்களும் பகிர்முக திருஷ்டிக் கிடங்கொடாத காரணம் பந்தத்தை விளைவித் தழுத்துமென்றற்கன்றோ? ஆதலின், உலகிற் கியல்பே யென வறிக.

ஞா-வினு:—சத்தமுதலிய வைந்துவிடயமுஞ் சுகசாதனக் கருவியன்றிச் சுகவடிவன்றே? உயிர்களைப் பந்தப்படுத்தற் கேதென்னை?

து-விடை:—உயிர்களிங்ஙனங் கருதவறியாமையின், சுகவடிவாகத்தோற்றிப் பந்தப்படுத்துமென்க.

ஞா-வினு:—இப்பாசங்கட்கு முடிவின்றோ?

து-விடை:—ஆதியுண்டாயி னந்தமுண்டாம்; இல்லவே யில்லை யெனவறிக.

ஞா-வினா:—இல்லையாயின், முத்தியடைந்தன ரென்பது வெறுஞ்சொல்லோ?

து-விடை:—அடைதலும் விலகலு முயிர்களின் தர்மமேயல்லாமல் பந்த முத்திக்கல்ல. ஆதலின், கால வரையறையின்றென வறிக.

ஞா-வினா:—ஆயின், அடைதலும் விடுதலுமாகிய இவ்விரண்டு தர்மமு மொழிவுக் கிடமன்றென முன்னரே சொன்னீர். அடைதற்கும் விடுதற்கும் காலவரையறை யின்றோ?

து-விடை:—உயிர்களுக் குண்டாகு லன்றோ அவற்றிற்குண் டென்பம்; இல்லவே இல்லையென்க.

ஞா-வினா:—கால வரையறை யில்லாதன பசுபர்சங்களெனவே, அப்பசுக்களுக்கு வேண்டியவற்றை யவரவர் வினைக் களவாகக்கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பிக்குங் கர்த்தாவிற் குங் காலவரையறை யின்றுபமையும். இதனாற் பதிபசுபாசங்கட்குச் சமத்துவம் வருமே, வருவதாற் பதிபோல நீயாகு யெனக் கொண்டதோ?

து-விடை:—சுபாவத்திற்குச் சிரவணாதி முயற்சியேன், அங்ஙனமன்று; தற்போதங் கழன்ற விடத்தெனக் குறித்தற் கென்க.

ஞா-வினா:—இங்கே தற்போதமாவதுயாது?

து-விடை:—தானலா தொன்றைத் தானெனக்கோடல்.

ஞா-வினா:—இது கழன்ற விடத்துத் தானெனுவாதலோ?

து-விடை:—பரத்தினது அருள்வடி வாதலென வறிக.

ஞா-வினா:—ஆனால்,பரத்தை யன்றி யருளில்லாமையாற் பரமே நீ; நீயே பரமெனலாகாதோ?

து-விடை:—அரசனது அருள்பெற்றோ ரரசனைப்போலாவ ரன்றி அரசனாகார், அதுபோலப் பரமாகார் என வறிக.

ஞா-வினா:—எதைத் தானலா வுடம்பென்றது?

து-விடை:—தூலவுடலெனின் நினப்பிரளயத்தேனும், சலப்பிரளயத்தேனு மழியும். இதனால் முத்தி யடைந்தனரெனப் பிரமாணம் யாதொன்றினுமில்லை. இருக்கின்றதெனின், பொருளல்லவற்

றைப் பொருளெனக்கொள்ளும் மனம் இறக்கவில்லை, இறக்காமை யினால் அது முத்தியன்று. மனநாசமே முத்தியாமெனின், சர்வசங் கார காலத்தில் மன முதலாகிய எல்லாச் சூட்சும தேகங்களும் நாசமாகும், அப்போதாவது ஆத்மாக்கள் முத்தியடைந்தன ரென் றற்கு யாதொரு பிரமாணமுமில்லை. இருக்கின்றதெனின், பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளெனக் கொள்ளும் மனத்தினது மூடத்தன மாகிய அஞ்ஞானத்துக் கழிவில்லாமையால் அதுமுத்தி யன்று. ஆதலின், காரண தேகமாகிய அஞ்ஞானத்தையே யிங்கே உடம் பென்றதெனவறிக.

ஞா-வினா:--சமஷ்டி ஸ்தூல சூக்ஷும காரணவுட லீசனுக்கெனக் கொள்ளவேண்டிய தின்றோ?

து-விடை:—எதனாலே அங்ஙனங் கொள்வது.

ஞா-வினா:—வியஷ்டி சரீரத்திரயஞ் சொன்னமையின், இங்ங னங்கொள்ளற் பாலதன்றோ?

து-விடை:—கொள்ளற் பாலதே; பத்தி நெறி வழிப்பூண்டொ ழுகுவோர்க் கிவ்விசாரத்தாற் பயனின்றென வறிக.

ஞா-வினா:—சிவேசுவரநிலை யின்னதெனத் தெரியாதெங்ஙனந் தொழுவது? உபாதித்திரயத்தை யன்றி நம்மை நாங்காணோம். பரத் தையு மிவ்வாறுதானே கருதிப் பூசிக்கவேண்டிவரும்.இது மூடத்தன மன்றோ?

து-விடை:—அங்ஙனஞ் சொல்லிற் கெடுவை. பசிதாக மேலீட் டில் அன்னபான சோதனை செய்வதுண்டோ? காம மேலீட்டில் வர் ணாசிரமத்தடை கருதுவதுண்டோ? அதுபோல மறுமைக்கென் செய்வோ மென்னுந் திகி லுண்மையா யுதிக்கி லகம்பாவமனைத்து மீசுவரார்ப்பணம் பண்ணுவதை விட்டு ஆராய்ச்சியிற் காலங்கழிக்க வருமோ, விதிமார்க்கத்திலேனும் பத்திமார்க்கத்திலேனு மடிமை பூண்டொழுகல் நமது கடமை யெனவறிக.

ஞா-வினா —:ஆனால் இம்மயக்க விமோசன காலமின்றோ?

து-விடை:—ஈசுவரார்ப்பண மேலீட்டிலென வறிக.

ஞா-வினா:—ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்தல் யாது கருதி?

து-விடை:—சுதந்தர வீனத்துக்கென்க.

ஞா-வினா:—தவத்தருக்கன்றோ பின்னர்ப் பலனா யமையும்.

து-விடை:—ஆமெனவறிக.

ஞா-வி:—இம் மயக்கந் தீரச்செய்த தவமன்றே; எங்ஙனங் கெடும்?

து-விடை:—அவ்வீசுவரார்ப் பணமே இம்மயக்க விமோசனத்தையுந் தருமென வறிக.

ஞா-வி:—ஆனால், ஞானகாண்ட மென வொன்று விதிப்பானேன்; சரியை கிரியை யோக ஞான மெனக் கடையில் பூர்வபட்சத்துக் கிடமின்றெனக் குறிக்க ஞானத்தைக் கூறுவானேன்?

து-விடை:—பதி-பசு-பாச வாராய்ச்சி செய்யும் ஞானத்தினாலே தானே பதி பசு பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தமும் அநாதிநித்திய மெனக்கொண்டாம். ஆதலின், ஞானமே முக்கிய மென்றதெமக்கு முடன்பாடெனவறிக.

ஞா-வி:—ஆஸ்திகத் தலைவரி லொருவர் "இன்றெனக் கருளியிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின்றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றில்லேன், சென்று சென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே" என் றருளியவிக்கவியில், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களிலொன்றும் நீயல்லை யெனின், உன்னைத்தவிர அவை வேறாகவேண்டுமே; அங்ஙனம் பார்க்கி லுன்னையன்றியோரணுவு மில்லாமையின் உன்னையன்றி யொன்று மில்லையெனப் பொருள் கோடலாயிற்று. இதனால் அல்லை இல்லை என்னுஞ் சொல்லை யுன்னு மிடத்துக் கடபடங்கள் மண்ணாலல்ல; மண்ணைத் தவிரக் கடபடங்களில்லை என்ற வுதாரணத்தால் காரண காரியங் கடந்ததாகக் காணுகின்றதே? துவிதஞ்சாதிப்பதற் கேதென்னை?

து-விடை:—ஒருவனாலாக்கப்பட்ட கடபடங்களவனாகுமா; அவனாகா. ஆதலி னவனல்ல. அவனைத் தவிரக் கடபடங்களுண்டோ? இல்லையெனக்கொள்ளில் காரணகாரியங் கடவாமையின் துவிதநாசத்துக் கிடமில்லை யென்க.

ஞா-வி:—தேகமுதலிய சமஸ்த பிரபஞ்சங்களுஞ் சீவச்செயலன்றெனவும், கடபடபணி முதலிய சமஸ்தமும் ஈசுவரச் செயலன்றெனவுங் கூறியதூ முழுது ஞாயமாதலா லெமக்கு முடன்பாடே; ஆயின், ஈசுவரச்செயலில் ஒன்றாகிய தேகமென்னும்பொருள்

சுயம்போ? விகாரமோ? சுயம்பெனின், அஸ்திமாமிசாதிகளை யன்றி இங்ஙன மொருபொருளா யிருக்கவேண்டும்; இல்லாமையால் விகாரமெனின், ஒருவனாலன்றி யஸ்தி மாமிசாதிகள் தேகமாகத் தாமே விகாரமாகாமையால் கர்த்தாவேண்டும் எனப்பொருள் கோடலு மொன்று. இஃதன்றியுமின்னுமொன்று. அஃதாவது இத்தேகமுண்மையாகத் தோற்றுவதும் இதனையுண்மையெனயாமறிவதுமென்னை?

து-விடை:—தேகமென்பதின்றி நானெனற்கும் போக நுகர்தற்குங் கூடாமையின், இஃது ஒரு பொருளாதல்பற்றித் தோற்றுவதற்கும் யாமறிவதற்கு மிடமாகின்றதென வறிக.

ஞா-வினு:—அவயவத்தை யன்றித் தேகமென்னுஞ் சத்தத்திற்குப் பொருள் தோற்றன் மாத்திரமன்றி வேறுண்டோ; உண்டெனிற் சுட்டிக் காட்டுக?

து-விடை:—கண்முன் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவ தெற்றிற்கென்க.

ஞா-வினு:—யாதானு மொரு பொருள் வியவகரிக்கப் படுங்கால் உண்மையாயும், அதனது உபாதானகாரணத்தை யுன்னுங்காலின்மையாயு மிருப்பதென்னை? அங்ஙனமாகா திதனைக் கூறுக?

து-விடை:—அங்ஙனமாவதாற் குற்றமென்னை? இதனு னெனப்படாமலும், பலகிருத்தியமுஞ் செய்யத்தகாமலும், போமோ? இது கேள்வியன்றென வுணர்க.

ஞா-வினு:—அஸ்திமாமிசாதிகளை யன்றித் தேக மொருபொருளல்லவே; பொருளாகப் பார்ப்பதனாலன்றோ மனிதர், மிருகம், பக்ஷி, நிலத்தினூர்வன, சலத்திலூர்வன, தாவரமெனவும்; ஆண், பெண், அலியெனவும், நான், நீ, அவன், அவள் அதுவெனவும், பெண்டு பிள்ளை பண்டபதார்த்தமெனவும், சுற்றத்தார், அயலார், நேயர், பகைஞர், விருந்தினர், இழிந்தோர், உயர்ந்தோர் எனவும், பிராந்தி பேதந் தோன்றலாயிற்று. இப்பிராந்தியாலன்றோ ராகத்துவேஷாதி தீயகுணங்களுக் கிடமாயிற்று. இதனால் சுகதுக்கமும் சனனமரணப் பிரவாகமும் நேரிடலாயிற்று. பொருளைப் பொருளாகப் பார்க்குந் திறமை யிம்மையிற் பிரத்தியக்ஷ விவ்வுலகானுபவத்திற் காணாத நீர் அப்பிரத்தியக்ஷமாயுள்ள பரசிவர்களிலே கனிப்பது பொருளாகுமா?

து-விடை:—பாலைப் பாலென்றும், பசுவைப் பசுவென்றும், பொன்னைப் பொனனென்றும், நூலை நூலென்றும் அறியாமல்

மண்ணை நீரென்றும், காற்றை அக்கினியென்றும், வீட்டை வெளியென்றுமா அறிகின்றோம், அவ்வளவு அறிவீனர்களா? எந்த மூடர்கள் வசனங் கற்றுக் கேட்கத் துணிந்தனை? போது மடக்கு; பத்தி பூண்டொழுகலின்கண் ணில்லெலன்க.

ஞா-வினு:—எத்தேகமுந் தோலால் மூடப்பட்டதன்றோ, தோல் மேனாட்டத்தில் விருப்பும், தோலுணாட்டத்தில் அருவருப்பான தூர்க்கந்த அஸ்தி மாமிச மல மூத்திரமாதலின் வெறுப்பும், தருதற்பாலதன்றோ? இவ்விருநாட்டமும் நமது முயற்சியாதலி னொன்றிற் பழகி யொன்றிற் பழகாததென்னை? அவற்றுள், ஒன்று பாசத்தழுத்துவதும், ஒன்று விடுவிப்பது மாதலின், அந்தர்முக நாட்டம் பகிர்முக நாட்டமெனப் பெயர்பெற்றன. இதற்கு மேற்கோள் "அழிவிலாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிநடப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலுங், குழியில் வீழ்வர்கா ணிப்படி வெளிமுகங் கொண்டொ மிகளானோர், பழிதரும் பிற விக்கடல் மூழ்குவர் பரகதி யடையாரே." இங்ஙனமிருக்க, பரத்தின்மேற் பழியேற்றி யிவ்விரு முயற்சியும் அவராதாகத் திரோபாவ மனுக்கிரகமெனப் பெயர்தந்து நொந்திரங்கித் துதிப்பானேன்? அவர்மேற் பழியென்னை?

ஞா-விடை:—"ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்.போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பில்" எனப்பரத்தின்மேலேற்றிக் கூறினருஞ் சான்றோரன்றோ? அங்ஙனங் கூறுவதாற் குற்றமென்னை.

ஞா-வினு:—"இந்தச் சிவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செயலல்லாமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள், இந்தச் சிவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனா லன்றேனும் விவேகயே யமலவீ டடைவாரே" என்னும் இதுவுஞ் சான்றோர் வசன மன்றோ! இவ்விரண்டினுள் சிறந்தது யாது?

ஞா-விடை:—பத்திக்கு அதுசிறந்தது. ஞானத்திற்கு இது சிறந்தது?

ஞா-வினு:--ஒருவன் தூர்க்காரியங்களையே யிடைவிடாது செய்து யா னென்செய்வேன், அவன் செய்விக்கிறான், என்மேற் பழியில்லை யென்று மேலு மேலுந் தூர்க்காரியங்களை யிடைவிடாது செய்தற் கிடந்தருமன்றோ?

கு-விடை:—பயபத்தி யில்லா விடத்தென்க.

ஞா-வின:—வினைவழியே வந்தணைவ சிவனை எனவும், தான் றான் முன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர் எனவும், இன்னுஞ் சான்றோர் வசன மிருப்பதாற் றன்னைத்தா னறிந்து கொள்ளவே ண்டும். அங்ஙனஞ் செய்ய முயலில் தீவினை சிறிதுஞ் செய்யான்; ஆதலி னிதுவே யாவர்க்குஞ் சம்மதிவசன மன்றோ?

கு-விடை:—சம்மதி வசனமாயினும், பத்திவிளைவுக் கேதெ ன்னை.

ஞா-வின:—ஒருவன் விதி மார்க்கத்தில் வழுவாது மனோவாக் குங்காயங்க ளொருங்குபட வொழுகுதல் பகவான் வியக்க வாயின், பலன்வேண்டியாகும். அப்பலன் பேரின்பஞ் சிற்றின்பங்களி லொ ன்றாக வேண்டும். இவ்விருபலனு மொன்றி லொன்றில்லாமையால் ஆத்மாக்களுக் கன்னியமாகும். அன்னியமாதலி னிவ்விருமையும் வேண்டாதார் அவருக்குப் பய பத்தி பூண்டொழுவதிற் பயனெ ன்னை?

கு-விடை:—இவ்விருமையு ளொன்றேனும் வேண்டாதா ரில்லை யாதலின் விதியும் பத்தியு மறுககற் பாலனவன்றென்க.

ஞா-வின:—அதிவர்ண சிரமிக்குப் பயபக்தி விதி நிேடத மெங்ஙக?

கு-விடை:—யாவருந்தன்னை மறந்தவ ரன்றாதலி னிந்நான்குங் களைதற்பாலனவன் றென்க.

ஞா-வின:—தானலாதொன்றைத் தானெனக்கருதுமளவு மன் றோ இந்நான்கும் வேண்டற்பாலன. அப்பால் யாதுக்கு? இவை முழுதுஞ் சித்தாந்தமாமோ?

கு-விடை:—மெய்யே, இந்நான்கு சாதனப்பேற்றா லன்றி நித் தியா நித்திய வஸ்து விவேகமுதலிய நான்கும், இந்நான்காலன் றித் தன்னை விசாரிக்கும் விசாரமும், இவ்விசாரத்தா லன்றி ஞான மும், இந்த ஞானத்தாலன்றி நிரதி சயானந்தமாகிய முத்தியுங் கிடை க்குமா? ஆதலின், பிரதம சித்தாந்தமாதலி னிந்நான்கும் விடற் பாலனவன்றென்க.

ஞா-வின:—வேதத்தைக் கன்மம், பக்தி, ஞானமெனக் காண்ட மூன்றா வகுத்தது, அந்தந்தப் பக்குவிக்காதலி னததற் கததுசிற ப்பாமெனக் கொள்ளாது துவிதத்தையே ஞானமெனக் கொள்ள லாமா?

து-விடை:—இந்தத் திரிபதார்த்தத்தையும் விசாரித்துத் தெளிந்த விடத்தில் மூன்றும் அநாதி நித்தியமெனவும், சிவேசுவரர்க் கைக்கிய மின்றெனவுந் திடம்பெறச் செய்ததாதலின் ஞானமெனக் கோடற் கையமின்றென்க.

ஞா.வி:—இம்மூன்றும் பந்ததசையினும் முக்தி தசையினும் அறிவுக்கன்னியமன்றோ; அவற்றை விசாரித்துத் தெளிவதிலென்ன பயன்.

து-விடை:—பரத்தினது அருள்பெற்றுச் சதா வொரு தன்மையதாக அப்பரத்தைப்போல் வாழ்வதென வறிக.

ஞா-வி:—பரத்தை யடையு முயிர்க்குப் பாச மியல்பாதலின் எங்ஙன மகலும்?

து-விடை:—களிம்புபோ லியல்பாயினுஞ் செப்புக்கண்ணுடிதுலக்கியக்கண் துலக்கமாவதுபோலாமென்க.

ஞா-வி:—மீண்டுங் களிம்பு பற்று மாறுபோன்று பாசமீண்டும் பற்றுதோ?

து-விடை:—பற்றாதெனவறிக.

ஞா-வி:—அதற்குத் திடமெங்ஙனம்?

து-விடை:—சுருதிப்பிரமாணமே திடமென்க.

ஞா-வி:—பொருத்தமில்லாததைச் சொல்லுவதுஞ் சுருதிப் பிரமாணமோ?

து-விடை:—ஈசுவரவாக்கியமாதலின் பிரமாணமாமென்க.

ஞா-வி:—செம்புக்குக் களிம்பு வாஸ்தவமாதலின் துலக்கினு மீண்டுமுண்டாம். இதனை யுதாரணமாகச் சொல்லுவானேன்? இது முத்தியாகுமா?

து-விடை:—ஆத்மாக்களுக்குப் பந்தம் வேறெனின் சம்பந்தப் படுவானேன் எனவரும், சம்பந்தப்படுதலும் விலகலு மியற்கையாமெனின், சற்கருமாதிகளும் சிரவண மனன நித்தியாசனாதிகளும் யாதுக்கெனவரும். இவ்வழக்கெல்லா நமக்கேன்; பத்திபூண்டொழுகுவதே முக்கியமாமென்க.

ஞா-வி:—எறும்பு, புழுமுதலிய அற்பச்செந்துக்களும் பயன் கருதாதசையா, இங்ஙனமிருக்க, சிவபூசைமுதலிய புண்ணியகருமமும் பயன்கருதா தியற்றுவாரில்லை, அப்பயன் நிலையற்றதாயின்,

முயற்சியும் பயனற்றதன்றே, நீரிதனைப் போதிப்பதி லுமக்கு மெம க்கும் யாதுபயனோ ?

து-விடை:—பிரத்தியக்ஷமாக விவ்வுலகத்தில் தரித்திரரையும் மேலாயசம்பத்தோரையுங் காண்கின்றோமல்லவா, இவரித் தாரதம் மிய முடையராதற்குக் காரணம் பூர்வகன்ம மாதலால் அது பற்றி யாம் போதிக்கின்றே மெனமறிக.

ஞா-வினு:—மெய்யே, நீர் கூறிய மோக்ஷ சாம்பிராச்சிய வாழ்வு உமது உதாரணத்தா லுமக்குந் தெரியாது. நிலையற்றதெனக் குறிப் பதைப்பற்றி வினுவத் துணிந்தன மன்றி வேறின்று. ஆதலின், சங் கைக்குத்தக்க விடை தெரிவிக்கத் தகாத நீரா, துவிதஞ் சாதிக்கப் போந்தீர்? போதும், விபரீத மனக்கும் வாயைப்பொத்தும்.

து-விடை:—இன்ன சத்தத்திற்குத் தாதென்ன? இலக்கண மென்ன? சத்தபேத அருத்தமென்ன? அவ்வருத்தங் கருத்துப் பொருளோ, காட்சிப்பொருளோ, சித்துப்பொருளோ, சடப்பொ ருளோ, இயற்கைப்பொருளோ, செயற்கைப்பொருளோ, விகாரப் பொருளோ, நிர்விகாரப்பொருளோ, காரியப்பொருளோ, காரணப் பொருளோ, பேதகாரண காரியப்பொருளோ, அபேதகாரண காரி யப்பொருளோ, விபரீதப்பொருளோ, யதார்த்தப்பொருளோ, அனு மானப்பொருளோ, அருத்தாபத்திப் பொருளோ, வாச்சியார்த்தப் பொருளோ, இலட்சியார்த்தப்பொருளோ, அசாத்திரப்பொருளோ, சாஸ்திரப்பொருளோ, இவற்று ளொன்று மறியாத நீயா, எம்மை மூடனுகச் சொல்லத்துணிந்தனை; உன்வா யழுகக்கடவது (எனச்சபி த்துப் பிணங்கினனென்க).

ஞா-வினு:—ஐயா! சரணம் சரணம் சிறியேன் செய்த பிழை பெரியோராவது பொறுப்பது கடனே. யானுய்யும்வகை யெங் ஙனம்? சுருத்தியுத்திமாருயி னனுபவ மெங்ஙனம் வாய்க்கும். அது பற்றிக் கேட்கப்புகுந்ததன்றி யுமதளவுகாணவன்று; ஆதலின், இனி யொரு சந்தேகமுண்டு. அது யாதெனின், எந்தவஸ்து சீவனென் றும் ஈசுவரனென்றுஞ் சொல்லப்படுவது. உபாதிகுண மிருவர்க்கு மாதலாலும், அவை யவரல்ல வாகையாலும், இவை சம்பந்த மின்றிச் சுயம்பாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும் ?

து-விடை:—இங்குமங்கு மிச்சாஞானக் கிரியை நிகழ்தலின் அறிவன்றி யின்றென்க.

ஞா-வினா:—இவ்விருவரு மறிவாயி னையந்திரிபகற்றி யுண்மையையுணர்த்தத் தருவ தெவ்வறிவு?

து-விடை:—சீவவறிவுக்குப் பரவறிவென வுணர்க.

ஞா-வினா:—பரவறிவுக் குணர்த்துவ தெவ்வறிவோ?

து-விடை:—இங்ஙனஞ் சொல்லப் புகின் அளவு படாமையால் அனவஸ்தா தோஷமாம். இது குதர்க்க வாதிகளது சம்மதம். நீ கேளாதொழிக.

ஞா-வினா:—மெய்யே; அறிவுக்குமே லறிவு நீர் சொல்லாதிருக்கில் யாமும் மேல் கேளாதிருப்பம்?

து-விடை:—குருவன்றி விளங்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் எங்ஙனங் கூறுதொழிவ தென்க.

ஞா-வினா:—அவ்வாறே முன்னும் பின்னுங் குருசீட பரம்பரையிருக்க வேண்டுமெனத் தானே யமைதலின் அறிவுக்கறிவு உணர்த்துமெனின், அவ்வறிவுக் கெவ்வறிவோ என விடாதுகேட்க வருமன்றோ? இதனைக் குதர்க்கமென்ற தென்னை?

து-விடை:—அனவஸ்தா தோடம் வருதலி னென்க.

ஞா-வினா:—வராதிருக்கும் வகைக் கேதென்னை?

து-விடை:—நீ கேளாதிருப்பதே இதற்கேதுவாமென்க.

ஞா-வினா:—நீர் தீர்ப்புச் சொல்லா திருப்பதே இதற்கேதுவாமெனக் கொள்ளற்பாலதன்றோ?

து-விடை:—நீ யினியாதுங் கேளாதொழியின், யானுந் தீர்ப்புச் செய்யா தொழிவனென்க.

ஞா-வினா:—பிறரது ஐயந் தவிர்த்தற்கன்றோ குருபீடம் பூண்பது, அதுபற்றி யாங் கேட்கப் புகுந்தனம்?

து-விடை:—நீ யெமது பரம்பரை மாணுக்க னன்றுதலின் கேளாதொழிக.

ஞா-வினா:—வினுவுக் குத்தரந் தோன்றுதவிடத் தெவருங் கூறுவ திங்ஙனமாதலா லுமது மொழியு மிதுபோலாம்?

து-விடை:—துவித சித்தாந்தத்தி லெனக்குநிகரார்? கேட்கவேண்டுவ திப்போது கேள்.

ஞா-வி:—முன்னையது நிற்க; இப்போது கேட்கப் புகுவது மிகவுஞ்சிறியது. அஃதாவது உலகமென்பதி லொருமெய் யிதுவெனக்காட்டுக?

து-விடை:—காணப்படுவன வனைத்து மென்க.

ஞா-வி:—காரணகாரிய மென்னுந் தர்மமேற்பது கற்பிதப் பொருளாதலின், அங்ஙன மேலாதது மெய்ப்பொரு ளன்றோ, அதனைக் காட்டுக?

து-விடை:—மணற் சோற்றிற் கல்லாயப் புகுந்தாற்போலுமாயிற்றே? இதுதானு சிறிய கேள்வியென்றது. போதும் நிறுத்து.

ஞா-வி:—கற்பிதத்தை மெய்யென்று பிரத்தியட்சத்திற் கண்ட நீரா அப்பிரத்தியக்ஷமான சிவேசுவரரது உண்மைநிலைகண்டு தெளிந்துபதேச குருவானீர். மோசம்மோசம், "தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சியப்பயனைச், சொன்னபிழை கெட்டேன் றொலைப்பரோ" என்னுங் கவியினர்த்தத்துக்குச் சாட்சி நீரன்றோ?

து-விடை:—உனக்குப் பக்குவமும் அனுபவமும் வந்தால்தான் தெரியும்; இல்லாவிட்டால் தெரியாது. விவர்த்தக் கேள்விகளை விட்டுப்போ.

ஞா-வி:—ஞாயத்துக்கு விரோதமானதாயின்,விவர்த்தக்கேள்வியெனச் சொன்னதை யேற்போம்?

து-விடை:—உன்னை யொருபொருட்டாயினிப்பேசுவமோ?நட.

ஞா-வி:—இப்படியே யெம்மதத்தருஞ் சொல்லில், உண்மையென லெம்மதமாம்?

து-விடை:—அந்தந்த மதம் அவரவர்க் குண்மையா மென்க.

ஞா-வி:—வழக்கிடற் கேதென்னை?

து-விடை:—வஸ்து நிச்சய பேதத்தாலென வறிக.

ஞா-வி:—பரவஸ்துண்டெனக் கோடலி லெவர்க்குஞ் சம்மத வசனமாயிருக்க, நிச்சயபேதம் வருதற் கேதென்னை?

து-விடை:—இலட்சண பேதத்தாலென வறிக.

ஞா-வி:—அதற்குரிய லட்சணமன்றோ வொவ்வொருவருஞ் சொல்வது?

து-விடை:—ஆம்.

ஞா-வினா:—பேதம் வருவானேன்?

து-விடை:—பிரத்தியட்சமில்லாததா லென்க.

ஞா-வினா:—யானைகண்ட குருடர்போலாமன்றோ அந்நிச்சயம்?

து-விடை:—கல்வி ஞானத்திலும் விசார ஞானத்திலுஞ் சிறந்தவரன்றோ; அந்தந்த மதஸ்தாபிதரும். இங்ஙன மிருக்க; அவரைக் குருட ரென்னலாமா, இது மடமை யென்க.

ஞா-வினா:— ஒவ்வொருவர் தீர்ப் பொவ்வொருவர்க் கொவ்வாத தென்னை?

து-விடை:—அவரவ ரிஷ்ட மென வறிக.

ஞா-வினா:— அவரவ ரிஷ்டப்பிரகாரமோ நிற்பது வஸ்து நிலை?

து-விடை:—அவரவ ரிஷ்டப்படி யிலக்கணங் கொண்டு பாவித்து வந்திருப்பதா லந்தந்தக்கோலமாக அன்பருக் கெழுந்தருளிவந்தனுக்கிரகித்தாரென் றவரவர் வேத மிருத்தலின், அவரவ ரிஷ்ட விலக்கணமே வஸ்துநிலையா மென்க.

ஞா-வினா:—ஒருவனை மாமன், மைத்துனன், அண்ணன், தம்பி, மகன், தந்தை, பாட்டன், பேரன், உறவினன், அன்னியன், நண்பன், பகைஞன், விருந்தினன், மூடன், கல்விமான், துஷ்டன், யோக்கியன் எனக்கோடற்கவன் பாத்திரனாயினும் அவன் இத்தனை ரூபமுமல்லன், அவனுக்கிவை யனைத்துங் கற்பிதமன்றோ, அதுபோல அவரவ ரிஷ்ட விலக்கண மனைத்தும் பரவஸ்துவுக்குக் கற்பிதமாமே?

து-விடை:—அவரவ ரிஷ்ட விலக்கண மவ ரவர்க்குப் பலன் தருதலா லெங்ஙனங் கற்பிதமாமென வறிக.

ஞா-வினா:—இவனும் அந்தந்தக் கொள்கைக்குத் தக்கவாறிருந்தவரவர்க் கனுபவந்தரினும் இவன்தன்னை மறந்தனனோ, ஆதலினிவை யவனுக்குக் கற்பித மென்றற்குத் தோடமென்னை? இவ்வாறேயினாற்போலப், பரவஸ்துவுக் கவ்விஷ்ட விலக்கண மனைத்துங் கற்பிதமென்றாற் றோடமென்னை?

து-விடை:—எங்ஙனஞ் சொல்லினும் விடேனென்றாய், தோடமின்றென வறிக.

ஞா-வினு:—மதத்தர் நிச்சயமனைத்தும் பரவஸ்துவினுண்மை நிலையன்ருதலின் மூடமெனலாகாதோ?

து-விடை:—மூடமென்னிற் பத்திக் கிடமின்ரும், தெளிவென்னில், ஐயந் திரிபகற்றற் கிடமின்ரும், இங்ஙன மிருப்பதை நீயே யறிதி.

ஞா-வினு:—பரவஸ்து இல்லையென்ருலன்ரே பத்திக்கிடமின்ரும். அங்ஙன மெமது கருத்தன்றே; பரத்துக்கு மதத்தரிடுங் குறிகள் மூடமெனக் கூறினதே யன்றி மேவறல்ல?

து-விடை:—தன்வயத்தனுதல், தூயவுடம்பினனுதல், இயற்கையுணர்வினனுதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமையென்னு மெண்குணங்களேனு மவருக்குப் பொருத்தமின்ரே; இது சைவாகமத் துணிபாதலின், மறுக்கற்பாலதன்றென்க.

ஞா-வினு:—சீவர்களுக்குள்ள குணங்களுக்கு வியதிருத்தமாகச் சொல்லவந்த குணங்களன்றிச் சுயம்பாகுமா?

து-விடை:—சுயம்பென்ருற் ரூடமென்னே.

ஞா-வினு:—சிருட்டிக்குமுன் இக்குணங்கள் வருதற் கிடமின்ருதலின், கற்பிதமாமே?

து-விடை:—நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரமம், நிதானம், சத்தியம், கேவலமுதலிய குணங்களெண்ணிறந்தனவே; இவையுங் கற்பித மென்பையோ.

ஞா-வினு:—காரணக்குறி யாதலின் சுயம்பெனலாமே?

து-விடை:—காரணக்குறி யல்லாத விடுகுறிப் பெயரொன்றுமில்லாமற் போகின்றதே; எங்ஙனந் துதிப்பது? இதுபற்றியாவது தள்ளற்பாலதன்றென்க.

ஞா-வினு:—இதற்குந் தக்கவிடை யறியீர். இதுநிற்க. கற்பிதமாதலாற் குணங்களைத் தொடாது பரவஸ்துவைச் சொல்லுக.

து-விடை:—அட்டமூர்த்தமெனின், ஆராய்ச்சியி லல்ல அல்லவெனப் போதலானும், அட்டமூர்த்த மன்றெனி னுண்டெனற்குப் பொருளில்லாமற் போதலானு மெங்ஙனஞ் சொல்வது?

ஞா-வினு:—இங்ஙனமாயின், உமக்கே வஸ்து நிச்சயஞ் சந்தேகமா யிருக்கப் பிறர் சந்தேகத்தை யெங்ஙன மகற்றக் குருவானீர்?

து-விடை:—இங்ஙனமாய நிலையெல்லா மாயா விகாரமாதலினிருபற்றிச் சான்றோரும் "மாயாவிகார மதுபானம் போன்றமயக், கோயாத துன்னு லொழியுமோ-நீயதுவாய்ப், போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி, யாகாது போலே யறி" என்றார். நீயருள்வடி வாதற் கேற்றதைச் செய்யென்க.

ஞா-வினு:—அட்டமூர்த்தமாயு மன்றியுமிருப்பது மாயா விகாரமென்றீர். எதனை மாயை யென்றதோ. ?

து-விடை:—பராசத்தியை யென வறிக.

ஞா-வினு:—பரத்தை விடா தபேதமா நிற்றலன்றோ, பராசத்தி யென்பது. நன்றே, பரத்தைச் சத்தியென்றுஞ் சத்தியைப் பரமென்றுங் கூறலாமா; கூறலாமெனின், சத்தன் சத்தியென்றறிவுடையோர் வ்சன மிராதிருக்கவேண்டும். இருத்தலின், ஒன்றெனப்படா: இரண்டெனின், சத்தனையன்றிச் சத்தி யிருக்கவேண்டும். இல்லை யெனின், ஒருவனது சத்தியை யவனென்னலாமா; கூடாதெனின், சத்தி வேறன்றோ? இங்ஙன முடிதலின், மாயையென்பதன் யதார்த்த வடிவம் யாது?

து-விடை:—சத்தி யென்றது வல்லபம், அந்த வல்லபஞ் சத்தனுக்குக் குணமாதலால் அதனை யென்னவென்று சொல்லுதும். ஒரு முதலன்றுதலின் தனக்கென ஒருவடிவமுண்டா, இல்லையெனவறிக.

ஞா-வினு:—"வடிவிலா மாயையால்" என்றும்; "இல்லே யெனு மாயையி லிட்டனை" என்றும்; "மாயை யென்பது பொய்யெனில்" என்றும்; சத்துக்கள் கூறியது மில்லாமைபற்றி யாதலி னதனை யுண்டெனக் கொள்வானேன் ?

து-விடை:—அண்டாண்ட பேதங்களும் சராசர பேதங்களும் மாயையினது காரியமன்றோ, இவை யிருப்பதா லிவற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயையு மிருக்கவேண்டும்; இல்லை யென்பது கூடாதென வறிக.

ஞா-வினு:—நீரே முன்னர் மாயை யில்லை யென்றும், பின்னருண்டென்றுஞ் சொன்னல் உண்டு இல்லை யென்னு மிவ்விரண்டி

ளையும் மாயாகாரிய மனைத்து மேற்கவேண்டுமே, சகத்தும் மாயா காரிய மன்றோ, இதனிடத்திற் காட்டுக.

து-விடை:—சிருட்டிக்கு முன்னுஞ் சர்வசங்காரத்திற்குப் பின்னுமெங்கே, இதனு லில்லையென்றும்; இப்போதிருத்தல் பற்றி யுண்டென்றும் பிரத்தியட்சமா யிருப்பதைக் காண்க.

ஞா-வினு:—சகதமென்பது காலம், தேசம், வஸ்து என்னுந் திரிபதார்த்த மயமன்றோ; இம்மூன்றனு ளொன்றேனும்மாயையைக் கடந்ததன்று. உண்டில்லை யென்னுந் தர்மத்தை யிப்போது மேற்றிருக்க வேண்டுமே?

து-விடை:—இப்போதெல்லாஞ் சத்தியமென வறிக.

ஞா-வினு:—இப்போதும் நூலையன்றிப் படமும், மண்ணையன்றிக்கடமுமெங்கே; இதுபோலப் பூதமெனவும் பௌதிகமெனவு மிரண்டுண்டே; இவற்றுள், பூதத்தையன்றிப் பௌதிகமெங்கே. காரணத்தை யுன்னுமிடத்தில்லை யெனவும், தமது பயனுகிய கர்த்திருத்துவ போக்த்திருத்துவ சாதனக் கருவியாய் நிற்றலை யுன்னுமிடத்துண்டெனவும் பொருள்படச் சொல்ல அறியாதவுனக் காசிரிய ரெனப்பட்டந்தந்தவனர். அவன் உன்னிலும விவேகியாயிருக்க வேண்டும். போதும். இதுநிற்க; சிற்றறிவு சீவனென்றும், பேரறிவு பரமென்றும், முன்னே சொல்லி விட்டிருக்கிறேம். சிற்றுயி ருடலளவோ உணர்வளவோ? உடலளவெனின், அவஸ்தாத்திரயங் கண்டுமறைவதெங்கே? உணர்வளவெனினுடலளவுநானெனற்கேதென்னை? இந்தச்சிறிய சந்தேகத்தையாவது நிவிர்த்திக்க வேண்டுமே?

து-விடை:—ஒன்றுந் தோன்றுதிருக்கச் செய்தனை. சந்தேகந் தெளிந்து கொள்பவன்போற் காட்டிக்கொல்லவந்த யமனுனய்; இல்லாத கேள்வியெல்லாங் கேட்க வல்லவனுனய். போதும். இனியாவது போ.

ஞா-வினு:—யான் கேட்பதெல்லாம் ஞாய விரோதமல்லவே, உம்மைத் தகப்பன் போலுங் கருதிய பாத்தியத்தால் வெறுத்துக் கொண்டேனே யன்றி வேறல்ல; சரணம் சரணம், (என்று வணங்கியிரந்து கேட்டனன். அஃதாவது) எவ்வுயிரு மெவ்வகைப பிறப்புமல்லவே, யாதென லட்சியம் வைக்க நமது விபரீத ஞானம்போம்.

து-விடை,—அறிவென லட்சியம் வைக்கப்போமெனவறிக.

ஞா-வினு:—சின்னம் அவிச்சின்னத்தையன்றி லட்சியார்த்தம் வேறு கண்டிலனே?

து-விடை:—இரண்டினுந் தாக்கற்றுச் சும்மாவிரு.

ஞா-வினு:—மூடமௌனமாகக் காணுகின்றதே?

து-விடை:—அதையுங் கடந்துபார்.

ஞா-வினு:—ஒன்றுந்தோன்றவில்லை?

து-விடை:—ஒருசோதி தோற்றும்பார்.

ஞா-வினு:—அதுயாது? எனக்குள் ஒளிருகின்றது, அதன் பெயரென்ன?

து-விடை:—அருள்.

ஞா-வினு:—அப்புறம் யாது?

து-விடை:—பரை தரிசனங் காண்.

ஞா-வினு:—அப்புறமொரு பெரியசுகந் தோற்றுகின்றதே?

து-விடை:—அதுதான் பேரின்ப மென்றறிக.

ஞா-வினு:—அப்பாலதுவு நழுவுகின்றதே?

து-விடை:—அதுதான் ஆனந்தாதீதமெனவறிக.

ஞா-வினு:—இவையெல்லா மென்னாலறியத் தக்கனவாயிருந்ததலால் நானென்பதெங்கே?

து-விடை:—அதுதான் தற்போத விழப்பெனவறிக.

ஞா-வினு:—ஆனந்தாதீதமென் றங்ஙனமாயிருந்தறிந்தவனும் நான்றானே; தற்போத வொழிவு என்றது சொன்மாத்திரமாகக் காணுகின்றதே?

து-விடை:—முத்தி முடிவிலும் நானெனலும் அதையுணர்த்தும் பரமும் நழுவிற்பந்தப்படுத்துமென்னும் பயமிருந்தலிற் பாசமும் மூன்றும் அநாதியென்றற்கு நின்றனவெனவறிக.

து-விடை:—நானெனற்குப் பொருள் அறிவென்றகூறி முடிவிலும் வெறுஞ்சொல்லாகவழமென்று விட்டதைத்தானேமேலான அனுபவமெனப் பெரியபெயரிட்டுப் பகட்டநின்றீர். பரவறிவையும் சிவவறிவையு மளந்தனுபவிக்கத் தெரியீர்போதும். எதைப்பாசமென்பது. இதையாவது தெரிவிக்கவேண்டும்?

து-விடை:—முன்னே காரண காரிய சம்பந்த மறுத சத்தமுதலிய ஐந்துவிடயமென்றனமே; அதுவேயெனவறிக.

ஞா-வினு:—இவை பஞ்ச பூதத்தையன்றியில்லாமையால், பஞ்சபூதமும் விடயமாகவேண்டுமே, பஞ்சபூதமும் அபஞ்சீகிருத பூதத்தை யன்றியில்லை, இப்படியே செல்லுமானல், பாசமென்பதற்குப்

பொருளின்னதெனக் கணிக்கப்படாமையால் அதுவுந் தோற்றன்மாத்திரமாகமுடியுமே?

து-விடை:—முடியினும் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ சாதனக்கருவியாநிற்குமனுபவத்துக்கு நாசமுண்டோ! இல்லையெனவறிக.

ஞா-வின:—முதற் காரணமன்றி யோரணுவும் எங்குமில்லை. இங்ஙன மில்லாதன வனைத்துங்காரியப் பொருளன்றோ; இந்தக் காரிய வஸ்துக்கள் தத்தமக்குரிய குணங்களையும் முதற்காரணத்தையுங்குறிக்கின், குணி யென்பதற்கும் காரியமென்பதற்கும் பொருள் உபாதி வடிவாமுடியும். அவ்வுபாதி வடிவம் தனக்கெனச் சொரூபமொன்றின்றி முதற்காரண மயமா நின்று வியவகார சாதனக்கருவியாய் மெய்போலத் தோற்றும். இத்தோற்றத்தையா மெய்யென்பது? கடபடங்கள் மண்ணூலைத் தவிரவுண்டா? உபாதி பேதத்தால் வேறு போலத் தோற்றலை மெய் யென்னலாமா?

து-விடை:—அனுபவத்துக்கு மெய்யாநிற்றலின், எமக்கு இதுவே போதுமெனவறிக.

ஞா-வின:—பாமரரினுஞ் சிறந்தவர் பண்டிதரெனபதற் கடையாளமென்னை?

து-விடை:—இல்லறந்துறவறங்கட்கு வழுவாமை யெனவறிக.

ஞா-வின:—இஃதொழுக்கத்திற் சேர்ந்தது. காமவெகுளிக்கு மயக்கங் காரணமாதலின், மயக்கம் பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனவுணர்தல். இம்முயற்சியாலன்றோபந்தம். அதனதன் காரணங்களில் அவ்வக்காரியங்களை யொடுக்கிப் போய்க் காரணகாரிய மற்ற நிலையைக் காண்டல் முத்தி. இஃதியற்றத் தெரியாதவர் சொல்லாலன்றித் தம்மை யொடுக்கிப் பார்க்குஞ் சிந்தனை சிறிதுமில்லாதவராவர். இவரையா பண்டிதரென்பது?

து-விடை:—இம்முயற்சி மாறுதுடைமை சிறந்த ஞானியர்பாலன்றி யேனையோரிடத் தில்லாதேனுஞ் சரியை கிரியை யோகங்களிலொன்றேனு முரிய ரன்றோ? இவரைப் பாமரருக் கொப்பென்னலாமா? கூடாதென வறிக.

ஞா-வின:—பொருளல்லவற்றைப் பொருளென வறிதல் பற்றிச் சமத்துவங் கூறவந்ததே யன்றி வேறல்ல. இதுநிற்க; துவித ஞானியரையும் ஞானியரென்னலாமா? என்னலாமெனின், சமஷ்டி வியஷ்டிகாரணகாரியவுபாதித்திரய மனைத்தும் பாசமன்றோ? இந்தப்

பாசங்களுள் உபாதான வுபாதேயத்தையும், விகார தர்மத்தையு மேலாத தொன்றுண்டோ, உள்ளதாகக் காண்டல் நமது புத்தி விகற்ப மன்றி வேறில்லையே? பழுதையைப் பாம்பென்று மயங்கினதும், அல்லவென்று தெளிந்ததுந் தன்னையன்றி யில்லாமையால் ஆன்மாவிற்குப் பாசம் வேறென்றும், அது தொன்றுதொட்டு வருதலாலநாதி நித்திய மென்றுஞ் சொல்வது மூடமன்றோ? இவரையும் ஞானியரென்னலாமா?

து-விடை:—அந்நிலையாவது நமதிடத்திற் சிறிது மில்லாமையால் அவர் ஞானியரே யெனவறிக.

ஞா-வி:—நம்மிலுஞ் சிறந்தமைபற்றி அவரை ஞானியரெனின், அறிவுக் கன்னியத்தை யளந்தனரன்றி அறிவை யளந்தனரன்றாதலின், உண்மை ஞானியரென்னலாமா?

து-விடை:—எங்ஙனஞ் சொல்வதெனவறிக.

ஞா-வி:—"மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேறறிவ தெல்லாந், தம்மையறி யும்மறிவதேயறிவு தானே" எனவும், "பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பே றல்ல பிற" எனவும், அனுபவவசன மிருப்பதா லதனை யறிந்துஞ் சோதனை செய்யும் வகையற்றவராகவேண்டும். அல்லவெனின், உபாதி நாட்டத்தா லறிவிற்குப் பேதங்கற்பிக்க வந்ததே யன்றி அறிவு நாட்டத்தா லெங்ஙனம் பேதஞ் சாதிக்கப்படும். எங்ஙனமெனின், கரையென்னு முபாதியாலன்றிச் சிறிது பெரிதெனல் சலத்தாலன்றே. அறிவை யறிந்தவராயின், துவிதபேத மெங்ஙனஞ் சாதிப்பர். இவரை ஞானிய ரல்லரெனச்சொல்ல நடுங்குவதென்னை?

து-விடை:—சான்றோராதலி னெனவறிக.

ஞா-வி:—"கல்லெல்லா மாணிக்கக் கல்லாமோ" என்றபடி போலி ஞானியரையும் யதார்த்த ஞானிய ரென்னலாமோ?

து-விடை:—அந்தப்பேத மெமக்குத் தெரியாதாயினும் அவர் நடக்கையாலும் பலகாலுஞ் சலனமின்றிச் செய்யு நிட்டையாலும் பேதங் கணிப்பதற் கிடமின்றெனவறிக.

ஞா-வி:—யோகியரும் ஞானியர்போ லணுத்துவமும் பேதந் தட்டாமலிருப்பதனுல் அவரை ஞானிய ரென்னலாமா?

து-விடை:—கூடாதாயினும் எமக்கு முறையன்றெனவறிக.

ஞா-வினு:—அதுநிற்க;உயர்திணையிலும் அஃறிணையிலும் உடல்தோறும் நானெனப்படு முயிரெல்லா மெப்பிறவியைச் சுதந்தரமாக வுடையனவோ?

து-விடை:—நிலையில்லை யெனவறிக.

ஞா-வினு:—எப்பிறவியுஞ் சுதந்தரமில்லா திருக்க, அந்தந்தச் சன்மமாக வெண்ணி யுயிரைச் சராசரமெனவும், எழுவகைத்தோற்றத்து ளின்னதெனவும், ஆண் பெண் அலியென்பவற்று ளின்னதெனவும் சொல்லலாமா? கூடாதெனின், உயிரெல்லா மெப்போதும் நானெனற்குத் தேகம் யாது?

து-விடை:—அறிவன்றி யில்லை யெனவறிக.

ஞா-வினு:—அறிவைப் படித்துக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலில்லையாயின், ஞானதனுவாதற்கே தெங்ஙனம்?

து-விடை:—அவரருளா லெனவறிக.

ஞா-வினு:—தன்னைத் தானெனப் பார்த்தல் அன்னியராலாயின், இதுவு மன்னியராலாமென்பம். அங்ஙன மில்லையெனின், இந்தப் பிதற்றலேது?

து-விடை:—இந்த வழக்கெல்லா மெம்மால் முடியா, சரணம் சரணம்போ (என்றிரந்து கேட்டனன்).

ஞா-வினு:—இங்ஙனஞ் சொல்வதுதானோ துவித சம்பிரதாய முறை?

து-விடை:—துவிதவாத குருக்களுக்கெல்லாஞ்சிறந்தவரொருவ ரிருக்கிறார் அவரை யழைத்துவருகிறேன் (என்று சொல்லி யுடனே யரவழைத்துவந்து கேட்கவேண்டியவற்றை யிவரைக் கேள் என்று நீங்கினன். அப்பால் அந்தச் சிரேஷ்ட குரு) உனது சங்கை யாது? (எனக்கேட்க).

ஞா-வினு:—ஐயா! சரணம், சரணம். மூன்றவஸ்தையாகவும் அந்தந்த அவஸ்தாக் காட்சிகளாகவுந் தோன்றி மாறுவது யாது?

து-விடை:—இவ்வாறான கேள்வியையுங் கேட்பவரையுங் கண்டிலன், இஃதென்ன கேள்வி (என்றவமதித்தனன்).

ஞா-வினு:—அவஸ்தாத்திரயத்தின்வயப்படாத வுயிரில்லாதிருந்தால் யாங் கேட்கப் புகுவோமா, அங்ஙன மில்லாமையால் அதனையுணராது அவமதிப்பானேன்?

து-விடை:—உயிர்களுக்குச் சுபாவமாயிருத்தலை விசாரிப்பதா லென்ன பயன்?

ஞா-வினு:—எந்தெந்தவுயி ரெந்தெந்தத் தேகமெடுத்ததோ அந் தந்தப்பாவமாவானேன், அது நானெனத் திடங்கொண்டு கர்த்திருத் துவங்கொள்வது சீவமுயற்சியன்றோ, சுபாவமென்னலாமா? மட மை. எங்ஙனமெனின், பிறவியாகவந்த தேகமும் அஃதுதித்த இட மும் அவ்விடத்தைச் சார்ந்த மனிதர் முதலியனவும் சொப்பனத்தில் நானெனவும், எனதெனவும், அன்னிய மெனவும், எவ்வுயிர்க்குந் தோற்றுவதுங் காண்பதுவு மன்றித் தான்போய்க் கண்ட இடமும் பொருள்களுங் காலமுந்தோற்றுகின்றனவே; சாக்கிரத்தில் அந்தந்த ஆகாரமாகாதவைகள் தோற்றுகின்றனவா, இல்லையே. உயிர்களந்த ந்த வாகாரமாவது சுபாவ மென்பீராயின், ஆகார பதார்த்தங்க ளிடைவிடாது தோற்றிச் சுகதுக்கந்தர ஆகாரமாகாத பதார்த்தங் கள் தோற்றாமல் சுகதுக்கந் தாராமைக் கேதென்னை?

து-விடை:—உயிர்களின் மடமைச் சுபாவமே யன்றி யீசனது சேட்டை யன்றென வுணர்க.

ஞா-வினு:—மடமை யென்பானேன்?

து-விடை:—ஈசுவர கற்பிதத்தை நானெனவும், எனதெனவும், அன்னியமெனவும், பார்ப்பதனாலென வறிக.

ஞா-வினு:—இஃது எவரது குற்றம்?

து-விடை:—சீவரது குற்றமே யெனவறிக.

ஞா-வினு:—ஆனால், சாக்கிரத்தி லுயிர்களந்தந்த ஆகாரமாகா திருந்தால் அவஸ்தாத்திரயமும், அதனதற்குரிய காட்சிகளும், உண்டாமா, உயிர்கள் மூன்றிலும் நின்று அறிவதாலுயிர்களின் தர்ம மன்று. அவ்வுயிருக்குத் தோற்றும் அவஸ்தாத்திரய நிலை எதனது தர்மமோ, இப்போதாவது சொல்லும்?

து-விடை:—அந்தந்த அவஸ்தையின் தர்மமெனின்; மாறுவா னேன் எனவரும். வருதலினிது தீராவழக்கா முடியுமென வறிக.

ஞா-வினு:—ஆனாற்றெளிவ தென்றோ?

து-விடை:—தெளிவதா லிதிலென்ன பயனெனவறிக.

ஞா-வினு:—உயிரும், அவஸ்தைகளும், காட்சிகளும், ஒன்றோ வேறோ என்னுமையந் தவிர்தற் கேதென்னை?

து-விடை:—இதனாலும் பயனென்னை யெனவறிக.

ஞா-வின:—பயனின்றேல், அவஸ்தாத்திரயச் சுழலில் துரும்பு போலுயிர்களிடைவிடாது மொத்துண்ணற்கும், அதனால்வருந் துன்பத்திற்கும், விமோசன மின்றாய் முடியும். இதை யோசியாது பயனென்னையெனக் கூறலாமா?நீர்தாமா துவிதாசிரியர்கட்கெல்லாந் தலைமைபூண்டவர்? போதும். இது உமக்குத் தெரியாது. இனியொன்று சிறிதாகக் கேட்குதும், அதையாவது சொல்வீரா?

து-விடை:—அஃதென்ன ?

ஞா-வின:—பொற்பணி யென்பதிற் சத்தாவது பொன்னோ, பணியோ?பணியெனின், அது பொன்னையன்றிநான்குகாலத்திலுமிருக்கவேண்டும். இல்லாமையாற் பொன்னெனின், பிருதிவியின் விகாரமென்னுதிருக்கவேண்டும்.பிருதிவியோ அணுக்குழுச் சையோகமன்றியும், அவ்வணுவோ பரமாணுக்குழுச் சையோகமன்றியும்,அப்பரமாணுவோ அகம்புறத்தி லிரண்டாம் வஸ்துவாகிற வெளியன்றியும், அவ்வெளியோ சூனியமன்றியும், சூனியமோ சங்கற்பமன்றியு மிருக்கவேண்டும். இல்லாமையால் எங்ஙனஞ் சகத்துண்மையென்றும், அநாதிநித்தியமென்றுஞ் சாதிக்கவல்லீர்.பௌதிகம் பூதத்தையன்றியில்லாமையாற் பூதமைந்தி லொருபூதத்தையாவது காரணகாரிய தர்மம் பெறாதிருக்கச் சொல்லவேண்டும்?

து-விடை:—அங்ஙனங் கூறப்படாதாயினுஞ் சகத்தின்றோ, இல்லாமலா அது பசி தாகங் காமந் தணித்துக் கொள்ளுதற் கிடமாயிருக்கின்றது.

ஞா-வின:—பகிர்முக திருஷ்டியன்றி அந்தர்முக திருஷ்டிபடித்துமறியீர், கேட்டுமறியீர். இத்திறமுடைய நீரா ஐயந்திரிபகற்றிடக் குருவாதற் கிசைந்தீர். உமது நிச்சயமெல்லாம் யானைகண்ட குருடர் தீர்ப்பென்னலாகாதா?

து-விடை:—குருபீட சிரேட்டரெல்லா மவ்வளவு மூடரா, இங்ஙனஞ் சொல்லாதொழிக (எனப்பயமுறுத்தினன்).

ஞா-வின:—“உபாதான நாட்ட மொருகணமு மில்லார், உபாதேய நாட்ட மொழியார் - அபாயமதைக், காட்டினுந் தாடிப்பர் கண்டீ ரிவர்குருவா, வாட்டமெங்ஙன் றீர்ப்பரிவர் வந்து” என்ற கவிக்கென்ன சமாதானம்? சொல்லும்.

து-விடை:—ஆனால், நீரென்ன மதவாதியோ, சொன்னால் விடை தருவன்.

ஞா-வினா:—எம்மதத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கிற ஞாயவாத மதம், இதனைத் தடுப்பாரு முண்டோ?

து-விடை:—அப்படி யென்று லென்ன பொருள்.

ஞா-வினா:—மூர்க்கம், நம்பிக்கை, மூடம் இவைபற்றிய மார்க்கங் களை யகற்றல்.

து-விடை:—அம்மூன்றினுஞ் சார்ந்ததோ எமது மதம். அது நிற்க, நீ வழிபடுந் தெய்வத்தையாவது கூறு.

ஞா-வினா:—நான் குருவானா லல்லவோ போதிப்பன். முழுதும் ஞாய முன்னிட்டன்றி எம்மதத்தர் தீர்ப்பையு மேலாத தெதுவோ அதுவே யெமது கருத்துக்கியைந்த தெய்வம். இதனாலுமக்கென்ன லாபம். வஸ்து சோதனையில் நீரெதில் வல்லீர், அதையாவது தெரிவிக்க வேண்டும்?

து-விடை:—வஸ்து சோதனைக்கும் பத்திக்குஞ் சம்பந்தமென் னவுண்டு, சோதனை வேண்டாம்.

ஞா-வினா:—ஞாயமுஞ் சோதனையும் வேண்டாமெனின், எம் மதத்தருக்கு மிஃதுடன் பாடாம். யாவர் மதத்தை யானேற்றற் பாலது?

து-விடை:—உன்னிட்டம்.

ஞா-வினா:—அதுபற்றித்தான் யான் சீடனாதற் கும்மிடத்தில் வினவப் புகுந்தனன்.

து-விடை:—யான் சொல்வதை நம்பு.

ஞா-வினா:—எம்மதத்தரு மிவ்வாறே சொன்னால், எவர் சொல் லைக் கேட்பது?

து-விடை:—சோதனைதான் யாதோ?

ஞா-வினா:-மூன்றவஸ்தையிலும் நானென்றிருப்பதெது? என்ன பொருள்? வட்டம், இருகோணம், முக்கோணம், சதுரம், நுண் மை, பருமையென்னு மிவைமுதலிய பலவகைப்பட்ட வடிவங்களில் எத்தகையது? வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை என்னுநிறங்களி லெந்நிறத்தது? வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன் மை முதலியவற்றி லெத்தகையது? இதனையாவது விளங்கக் கூறும்.

து-விடை:—சித்துப்பொருள், அதிசூக்குமப்பொருள், கருத்துப்பொருள், அருவப்பொருள், உண்மைப்பொருள், மென்மைப் பொருள் என்னு நிலையதெனவறிக.

ஞா-வினு:—இந்நிலையதென எங்ஙன முணர்ந்தீர்? அதனைச் சொல்லும்?

து-விடை:—சுருதிப் பிரமாணத்தானும், அனுமானத்தானு முணர்ந்தனன்.

ஞா-வினு:—உம்மைப்போல ஆஸ்திகத்திற் பற்பல சமயத்தவரும் வெவ்வேறு நிலையினதாகக் கூறினரே?, இவற்றுளெவர்கொள்கை யேற்றற்பாலது?

து-விடை:—அவரவர் கொள்கை யவரவர்க்குச் சம்மதமெனவறிக.

ஞா-வினு:—இது கேள்விக்குத் தக்க வுத்தரவன்று. இதுநிற்க; சகசீவ பரவஸ்து நிச்சயந் தெரியாது, 'தத்துவமசி' என்னும் மகாவாக்கியத்திற்குத் துவிதஞ்சாதிக்கப் பாவியஞ்செய்தது என்ன அதிசயம், என்ன அதிசயம். இதனை வியக்கவல்லவர் நும்போன்றவரே, வேறலர். இரண்டுபட்ட ஊரிற் குரங்கும் குடியிராதென்னும் வசனமுங் கேட்டறியீரோ? சிற்றறிவு பேரறிவென்னு மிரண்டுமொருங்குபடாதவிடத் துயிர்களுக் கென்ன நிலை?

து-விடை:—அருளெனவறிக.

ஞா-வினு:—அஃது உயிர்களுக்கிப்போ தில்லாமையாலும், அன்னியமாதலாலும், எங்ஙனம் நிலையாம்?

து-விடை:—அதையன்றி வேறு தீர்ப்பில்லையெனவறிக.

ஞா-வினு:—விகாரமென வுன்னுது எப்பொருளையு முண்மையெனக் கோடலிற்சிறந்த நீர், யதார்த்தமெனக் கணித்த திரிபதார்த்தத்துள் பதியைச் சிலர் மண்ணெனவும், சிலர் நீரெனவும், சிலர் அக்கினியெனவும், சிலர் காற்றெனவும், சிலர் ஆகாயமெனவும், சிலர் சூரியனெனவும், சிலர் சந்திரனெனவும், சிலர் ஆத்மாவெனவுங்கொண்டு, பூமிதேவி, கங்காபவானி, அக்கினிதேவன், வாயுபகவான், ஆகாயவாணி, சூரியபகவான், சந்திரபகவான்; ஆன்மதேவதையெனப் பெயர் தந்து ஆராதித்து வருகிறார்கள். இஃதன்றியும், பிருதிவி காஞ்சிபுரம், அப்பு திருவானைக்காவல், தேயு திருவண்ணு

பலே, வாயு காளஸ்திரி, ஆகாயம் சிதம்பரம் என்று யாவருங் காணப் பிரத்தியட்சமாகப் பூசித்துவருகிறார்கள். இது யாராலே?

து-விடை:—அங்ஙன மங்ஙனம் பரவஸ்து சகளீகரித்தபடியினாலே பூசிக்கிறார்கள். அதனாற்றோடமென்னை? நல்லது, ஆன்மாவையும் பூசிப்பவருண்டா?

ஞா-வினா:—ஆன்மதிருத்தியே தேவதாதிருத்தியெனத் தெளிவுகொண்டு ஆன்மாவிற்குக் கணநேரமும் விரதம் தவமென்னுமிவற்றாற் பசிதாக காமத் தடைவராமல், அன்ன பான போக நித்திரை செய்தும், வியாதிக்குத் தக்க அவுடதங் கொண்டும், நித்தியபூசை தனக்குத்தானே செய்துவருங் கருத்தைக் காட்டாமற் பரவஸ்துவைப் பூசிக்கிறதாகக் காட்டி யபிநயித்துப் புகழ்பெறுபவரும், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமெனச் சுகித்துத் திரிபவரும் எனக்கொள்க. இவையெல்லாம் வருதற்கேது உய்மாலன்றோ?

து-விடை:—வஸ்து நிச்சய மங்ஙனமன்றே, பிழையாமென வறிக.

ஞா-வினா:—சரியை,கிரியை,யோக, ஞானமென்னும் நான்கனுள் கடையினின்ற ஞானநிலையைச் சரியை கிரியையாகக்கொண்டு சாயுச்சியஞ்சொல்லப் புகுந்தமையின், பிழை யுமதே யெனக்கூறலாகாதா?

து-விடை:—எங்ஙனம்?

ஞா-வினா:—ஆண்டானடிமை கோடற்குச் சரியை கிரியைகளையும், மன மொருங்கு படற்கு யோகத்தையும், ஏகத்துவமாதற்கு ஞானத்தையுங் கூறினதன்றோ?

து-விடை:—மெய்யே; அதனாற் குற்றமென்னை?

ஞா-வினா:—சரியை கிரியைகளில் ஞானபாகந்தெரியாது ஞானத்தை யாளலாமா? ஆளவந்தது நீங்களானபடியால் உங்களாலேயே ஞானநிலைக்கும், ஆண்டானடிமை நிலைக்கும் தோட மிசிரிம்பிக்கலாயிற்று. ஆண்டானடிமையில் ஞானநிலை சொல்லலாமா?

து-விடை:—இதனை நான் நாளை யோசித்துச் சொல்லுகிறேன் (என்று விடைபெற்றுப் போயினான்).

ஞா-வினா:—(மூன்றுநாள் தரித்தும் அவரைக் காணாமலவரிருக்குமிடந்தேடிப்போய்க்கண்டு) ஐயா! சரணம்,சரணம். அதற்கென்ன உத்தரஞ் சொல்லுகிறீர். சொல்லுமையா? (என்றுகேட்க).

து-விடை:—நானே பிரமமெனத் திரிவாரைப்பற்றிச் சொன்ன தெனவறிக.

ஞா-வினு:—இரண்டா மகாவாக்கியமன்றோ அதனர்த்தத்தைச் சொல்வது. அதனூற் பிழையென்னே?

து-விடை:—வாசகமும் வாச்சியமும்,இலட்சணையும் இலட்சிய மும், அனுவேனும் தெரியாதவரா அங்ஙனஞ் சொல்லி விதிநிடேத முதலிய கட்டுக்கடங்காமல் மதுமாமிச சையோகத்திற்கே வேதாந் தப் பாட்டுகளைச் சொல்லித் திருத்தியடைந்து நானே பிரமமெனக் கூறத்தக்கவர்; கூடாதென்க.

ஞா-வினு:—பத்திகாண்டிகளை வேதாந்திகள் பழிப்பது யாதுக் காகத் தெரியுமா?

து-விடை:—தெரியவில்லை.

ஞா-வினு:—பிறர் வியக்கவும், தேகபோகம் விர்த்தியாகவும், வந்திப்பதன்றி, ஈசுவரார்ப்பணமாக வல்லவாதலின் குற்றமுண் டோ?

து-விடை:—இது சரியே; நீ ஞாயவாதி யென்பது தகும். பல் லாண்டு பல்லாண்டு வாழக்கடவை (என்று வாழ்த்தி யனுப்பினன்).

ரு-வது துவிதவாதம்

முற்றிற்று.

ரு - வது

விசிட்டாத்துவிதம்.

சாமானியசம்பாஷணை.

ஞா-வி:—விசிட்டாத்துவித மென்னுந் தொடருக் கருத்த மென்னை?

வி-விடை:—விசிட்டம்+அத்துவிதம் எனப்பிரிபட்டுக் கூடியிருக்கிற அத்துவிதம் எனப்பொருள்படும்.

ஞா-வி:—எந்த வேதவாக்கியங் காரணமாக விசிட்டாத்துவிதம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது?

வி-விடை:—தத்வமசி மகாவாக்கியங் காரணமாகவாம்.

ஞா-வி:—இவ்வாக்கியம் அவர்கள் கருத்துக்கிணங்க விடங் கொடுத்த தெங்ஙனம்?

வி-விடை:—தத்துவமசி யென்பது தத்+துவம்+அசி எனப் பிரிபட்டுத் தத் - பரத்தின், துவம்-தர்மமாக, அசி-ஆனாய், எனப் பொருடரும். துவம் என்பது ஈண்டுப் பிராமணத்வம் சூத்ரத்வம் சன்யாசத்வம் என்பவற்றில் த்வமென்பது தர்மத்தை விளக்கி நின்றாற் போலுமாம்.

ஞா-வி:—இங்கே தர்மமென்ற தெதனை?

வி-விடை:—அவரது எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களை.

ஞா-வி:—கல்யாண குணங்களானா யென்பத னர்த்தமென்ன?

வி-விடை:—எத்தவம் புரியினும் அப்பரவஸ்து வாகாய்; அப் பரவஸ்துவின் கல்யாணகுணங்களி லொன்றாவாய் என்பது தோன்றக் கூறின தெனவறிக.

ஞா-வி:—எங்ஙனந் தெரிந்து கூற வந்தது?

வி-விடை:—அவன் சமஷ்டி, இவன் வியஷ்டி என்னு முபாதி பேதத்தினாலும்; அவன் சர்வஞ்ஞன், இவன் கிஞ்சிக்ஞன் என்னுங் குணபேதத்தினாலும்; அவன் சர்வகிருத்தியத்திற்குங் கர்த்தா, இவனகர்த்தா என்னும் பிரபுத்வபேதத்தினாலும்; அவனீவோன், இவனேற்போன் என்னு மாண்டா னடிமைப் பேதத்தினாலும்; சீவனைப்

பரமெனவும், பரத்தைச் சீவனெனவும் வழங்காமையாகிய பெயர்ப் பேதத்தினாலும்; அவனையன்றி யான்மாவும், அவனது உபாதித்திர யத்தை யன்றி யிவனது உபாதித்திரயமு மில்லாத வபேத காரண காரியபேதத்தினாலும்; அவனுக்கிடம் எங்கும், இவனுக்கிட மேக தேசமென்னு மிடபேதத்தினாலும் சீவேசுவரருக் கெங்ஙன மைக் கியம் வாய்க்கும். கூடாமையா லிங்கிலைமைகளைத் தெரிந்து கூறவந்த தெனவுணர்க.

ஞா-வினா:—இஃதுன் சுயயுத்தியிற் கூறியதோ, மேற்கோள் உடையதோ?

வி-விடை:—மேற்கோளு முண்டு.

ஞா-வினா:—அஃதியாது?

வி-விடை:—"விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவ னென்பார், கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார்-திண்ணமதாய், அத்துவிதமாகாது" என்பதும், "பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெய ரானு மிடங்க ளானும், ஓதரு முபாதி யானு முடலானு முணர்வி னானும், பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பார், ஆதலா லிவர்க்கெங் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே" என்பதும் பிறவு மாம்.

ஞா-வினா:—இதேபிரகாரமாகச் சைவசித்தாந்தி முதலிய பேத வாதிகளும் பிரதிபாதிக்க, அதனைத் துவிதமெனவும், இதனை விசிட் டாத்துவித மெனவும், கூறவந்த தெற்றுக்கு?

வி-விடை:—அது சக சீவ பரமாகிய திரிபதார்த்தமுந் தனித் தனி வெவ்வேறெனக் கூறும்; இது பரமாத்ம வியாபகத்தில் மற்றி ரண்டும் வியாப்பியமாகக் கடலில் அலையாதிகள்போற் கூடியிருப்ப தால் விசிட்டாத்துவிதமெனக் கூறும்.

ஞா-வினா:—விசிட்டாத்துவிதத்திற்கிங்ஙன மேற்கோளுளதோ?

வி-விடை:—உண்டு.

ஞா-வினா:—அஃதியாது?

வி-விடை:—"தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங் கடல், தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல், நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுந் திரிப்பவும், நின்னுளே யடங்கு கின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே" என்பதும் பிறவுமாம்.

ஞா-வி:—கடலிற்கு நீரும் அலை முதலியவைகளு மபேதமா யிருப்பதைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறவந்தது பரமாத்மாவிற்குச் சகசீவர்க ளபேதமா யிருப்பதுபற்றியன்றோ?

வி-விடை:—ஆம்; உண்மையே. உபமான மெல்லா மேகதேசமேயன்றி வேறல்ல. வியாபக வியாப்பிய விலக்கணந்தோன்ற விங்கே யிவ்வுபமானங் கூறினதென்றறிக.

ஞா-வி:—"மண்ணின்வி கார மனிதாதி தோற்றமன்றோ, மண்ணுருவாப் பார்க்க வலியில்லீர் - மண்ணுருவு, பாவமு மென்னென்ன பாவமாப் போகுமோ, ஆவதறி யீர்க்கிதென வாம்".

(இ-ள்.) மனிதர் மிருகம் பட்சி நிலத்திலூர்வன சலத்திலூர்வன தாவரம் அண்டாண்ட கோடிகளாகத் தோற்றும் வடிவங்க ளனைத்தும், மண்ணினது விகாரரூபமன்றோ, இங்ஙனமிருக்க; இவையனைத்தையும் மண்வடிவாய்ப் பார்க்கின், திணைபா லிடங்களும், சங்கற்ப விகற்பங்களும், யானெனதென்னு மகம்பாவங்களும், பந்த ஆனிவிர்த்திகளும், சுகதுக்கங்களும் எங்ஙனமுண்டாம். ஆதலின், மண்ணுருவாகப் பார்க்கத்தக்க திடஞான வலியில்லாதவர்களே! நீங்களா, பகவத்நிலையை யளக்கவல்லீர். போதும். சமஸ்த நாமரூபங்களையும் முன்னே மண்ணுருவாகப் பாவியுங்கள்; முதிர்ச்சியில் அந்த மண்ணுருவபாவமும் அப்பாலுக்கப்பா லென்னென்ன பாவமாகமுடியுமோ, அங்ஙனமாவ தனுபவித்தறியாத வுமக்கு நீ ரிங்கே நாட்டப்புகுந்த விசிட்டாத்துவித வாதமாகிய விஃது என்ன பயனுளதாம் (எ-று). எனவே, பரமாத்மசோதனை யின்றியமையாதென்பது பெற்றாம்; ஆதலின், வஸ்துசோதனை யின்றிச் சகசீவபரநிலையி னுண்மை யெங்ஙனம் விளங்கும்?

வி-விடை:—சோதனையாதுக்கு; இருக்கிற சகத்தைக்கொண்டு கட்குப்புலப்படற் கெட்டற் கெளிதிலில்லாத பரம் பொருளைச் சிந்தித்து வந்திப்பதற்கு யாது சந்தேகமுளது? விபரீதமெல்லாம் பேசுகின்றீர்.

ஞா-வி:—"அசத்தைச்சத் தென்பீ ரசத்தென்பீர் சத்தை, அசத்தறியீர் சத்துக் கயலா-நிசத்தையெங்ஙன், மாறன்போற் காணவலீர் மாசற்றுன் றீர்வெமக்காம், ஏறுமோ நூஞ்சொ லெமக்கு".

(இ-ள்.) அசத்தெனப்படுவனவற்றையெல்லாஞ் சத்தே யென்றும், சத்தென்பது யாதோ அதனை யசத்தே யென்றும், கூச்ச

மின்றிக் கூறுவீர். அன்றியும், சத்தென்பதற் கன்னியமாகவும், அசத்தொரு முதலாகவும், வேறு பிரித்தறிதற்கு வகையறியீர். எம்பெருமானுகிய சடகோபரைப்போ னிசவடிவமாகிய சத்தை யெங்ஙனங் காணவல்லீர், அந்த மாசற்ற சடகோபரது தீர்ப்பே யெமக்குத் தீர்ப்பாகும். அந்நிலை யணுவுங்கேட்டறியாத வுமது தீர்ப்புமொழி யெமக்கெங்ஙனஞ் செவியிலேறப்பெறும் (எ-று). எனவே, சுருதியுத்தி யனுபவத்துக் கொவ்வா மொழியென்பதாயிற்று. இங்ஙனமிருத்தலின், உமதுவசன மேற்றற்பாலதோ?

வி-விடை:—தொன்றுதொட்டு வந்த பாகவதர் யாவரு மிங்ஙனம் விசாரித்தன்றே, பரமவைகுந்தத்தில் முத்தராயினர். இஃதென்ன புதுமை; சிலரேயன்றிப் பலருமன்றே, இவ்விருதிறத்தருந் திருத்தொண்டு மேலீட்டாலும், பத்தி மேலீட்டாலும் ஈசுவரார்ப்பண மேலீட்டாலும், நம்பிக்கை மேலீட்டாலும், மேற்கதி யடைந்தனரென வேதாகமகீதைகளும், புராண இதிகாசங்களும், அறுபத்துநான்குகலைகளும் முறையிடுவதினுல் முக்கியமாய்வேண்டுவதின்றென வறிக. பேசின், முடிவின்றி விரியும்.

ஞா-வி:—இதுநிற்க; முன்னர்ப் பரமாத்மவியாபகத்தில், சிற்சடபேதங்க ளனைத்துஞ் சேடமின்றி யடங்கி யபேதமாய்க் கூடிநிற்பது விசிட்டாத்துவிதமென்றீர்; இது வேதசம்மதமா, புருஷசம்மதமா? வேதசம்மத மெனின், ஞாயமிருக்க வேண்டும். புருஷசம்மதமெனின், அனுபவமிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டனுள், நின் கருத்து யாது?

வி-விடை:—ஞாயங் காரணமாகவாதலின் வேதசம்மதமே.

ஞா-வி:—எங்ஙனம்?

வி-விடை:—பேதமெனின் பரிபூரணதோடமும், அபேதமெனின் நிர்விகாரதோடமும், பேதாபேதமெனின் விவர்த்ததோடமும் வருமென்பீர்; இங்ஙனமெல்லாம் பாராதுகேட்கில் சொல்லுவன். அஃதாவது: வேதம் ஈசுரவாக்கியமாதலி னவர் ஞாயமின்றிச் சொல்லுவாரா? யுத்தி யாதுக்கு? சுருதியே எமக்குப் போதுமானபிரமாணம்.

ஞா-வி:—இப்படியே மற்றத் துவிதிகளும் அத்துவிதிகளும் சொன்னுல், மூவருக்கும் வாக்கியமொன்றல்லவோ, இவ்வொருவாக்கியம் இம்மூன்றவசரநிலை யுடையதெனக் கருதி யன்றோ மூன்று பாஷியக்காரரும் மூன்றுவிதமாகப் பாஷியஞ்செய்தார்கள். வாக்கிய யோசனையின்றிச் செய்வார்களா? செய்வார்களெனின், மூடராதல்

வேண்டும். அவர்கள் கூறியபாஷியங்களை யேற்பவரும் மூடராதல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறலாமா, கூடாதே. இதுபற்றி யாது கூறுதி?

வி-விடை:—இம்மூவரும் பண்டிதத்திறமையி லேற்றக்குறை வினரன்றே; இவர்கள்மேற் பழிகூறுவது கூடாது. அவர்களது யுத்தியும் ஞாயமு மெமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஞா-வி:—ஆராய்ந்து தெளிவதற்கு முன் போதிக்கப் புகுவானேன்?

வி-விடை:—பகவத்தியானஞ் செய்யச் சிறிது மெண்ண மில்லார்க்கே யன்றி யேனையோர்க் கன்று.

ஞா-வி:—அவரார்?

வி-விடை:—முற்றுந்தெளிந்த குருபீடத் தலைவர்.

ஞா-வி:—அவரைக் காட்ட வேண்டும்?

வி-விடை:—காட்டுகிறேன். (என்று அங்ஙனங்காட்டிச் செய்தியெல்லாந் தெரிவித் துறவாக்கித் தனதிடத்திற் சென்றனன், அப்பால், ஞாயவாதியானவர்; குருபீடத்தலைவரை நோக்கி),

ஞா-வி:—ஐயா! மூன்றவஸ்தைகளையும்,மூன்றுவஸ்தாக்காட்சிகளையும், மாறுநிலையனவெனவும், அந்தந்தவவஸ்தாவளவு தோற்றத்தனவெனவும், யாவரும் அனுதினமுங் காணுந் திருசியானுபவமாதலாலிவையிரண்டுந் தாமல்ல, இவற்றைத் தம்மாலறியப்பட்டனவெனத் தள்ளி யிவற்றோடு சலட்சணமாகவும், விலட்சணமாகவும் நின்றறியுந் தம்மைத் தனியே ஐயந்திரிபறக் காட்டவல்லாரன்றோ தலைவனையுங் காட்டவல்லவராவர்; இதனை மறந்து மதத்தர் நாட்டு நிலையுளொன்றுதானோ உமது நிலையும். கூறுக.

வி-விடை:—அல்ல.

ஞா-வி:—ஆனல், தலைவனையறிந்து பூசிப்பது அறிவாதலின், அவ்வறிவே தானென்பதற்குப் பொருளோ, வேறோ?

வி-விடை:—அறிவே?

ஞா-வி:—அவ்வறிவு உருவமோ அருவமோ, ரூபாரூபமோ? உருவமெனின்,நனவில் சடமாகிய ஸ்தூலவடிவமாம். அருவமெனின், கேவலத்திற் சடமாகிய சூனியவடிவமாம். ரூபாரூபமெனின், கனவிற் சடமாகிய சாயாவடிவமாம். இம்மூன்று வடிவமுந் தன்னாலறியப்படுவனவாதலின் தானல்ல; ஆனல் தானாவதுதான் யாதோ?

வி-விடை:—அறிதற்பால தியாதோ வது.

ஞா-வினு:—அது தர்மம்; அதன் யதார்த்த விலக்கணம் யாது!

வி-விடை:—சத்துஞ் சித்தும்.

ஞா-வினு:—இவற்றி னர்த்தமென்ன?

வி-விடை:—திரிகாலத்துமுள்ளது சத்து; அறிவது சித்து.

ஞா-வினு:—இலக்கணம் ஒரு முதலுக்காதலின், அந்த முதலின்னதெனத் தெரிவிக்கவேண்டும்?

வி-விடை:—உபாத்திரய வளவினதெனின், அவை தன்னுலறியப்பட்டவை யாதலானும், அவை மாறியக்கண்ணுந் தானிருந்தறிதலினுனும், அவைதானல்லவென்பீர். சாத்துவித - ராசத - தாமதமெனின், அவை தன்பால் வந்து அகலத்தக்க குணத்திரயமாதலின் அவையுந்தானல்லவென்பீர். அபிமானத்திரயமெனின், தன்னுலபிமானிக்கத்தக்கனவாதலி னவையுந் தானல்லவென்பீர். சீவாத்மா-அந்தராத்மா-பரமாத்வா வென்பவற்றுள் சீவாத்மாவெனின், உபாதித்திரயம் தானல்லாவிடத்துத் தானுகுமா வென்பீர். அந்தராத்மாவெனின், அஃது உபாதித்திரயந் தானல்லவெனக்கண்டு கழன்ற வவசரநிலையாதலின், அதுவுந்தானுல்லவென்பீர். பரமாத்மாவெனின், உபாதித்திரய முண்டானுலன்றே, அவைதானல்ல; அவற்றிற்கு விலட்சண சலட்சணமாயிருக்குநிலை தானென்னலாம், அதுவுந் தன்னுல் விளைந்த வத்தியாசமன்றே; அதுவுந் தானல்லவென்பீர். இதற்கென்னசெய்வேன்.

ஞா-வினு:—ஆனுல்; தானென்பதொன்றிருந்துதானே யித்தனை பகுப்பையுந் தெரிவிக்கின்றது. உனக்கு எட்டாமையினுற் சதசத்தென்னலாமா?

வி-விடை:—கூடாது.

ஞா-வினு:—ஆனுல், யாதுதானே?

வி-விடை:—ஓதியுணர்ந்தும் பிறக்குரைத்து மவ்விலக்கணங்களைத் தன்னி லொத்துப் பார்க்கு மனுபவஞ் சற்றுமில்லேன். எங்ஙனஞ்சொல்வேன்.

ஞா-வினு:—"தானல்ல வற்றையெலாந் தானென் றறியவலீர், தானிருக்கு முண்மைநிலை தாமறியீர்-கோனிருக்கும், உண்மைநிலை கூறவலீர் ஓஓஓ மாச்சிறந்தீர், நுண்மையுணர் வெங்கே நுவல்."

(இ-ள்.) தானல்லாத உருவம் அருவம் ரூபாரூபமாயுள்ள தத்துவங்களி லொவ்வொன்றையுந் தானென் றறியத்தக்க வலி மிக்கீர், ஆனால் தான் என்று மொருபடித்தாயிருக்கு முண்மைநிலை யிஃதென் றறியீர், நீரா! எவ்வெவற்றிற்குந் தலைமையா நின்றுள்ள பகவத் நிலையி னுண்மையைக் கூறவல்லரானீர். ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இவ் விலக்கண வழியில் மிகவுஞ் சிறப்புற்றீர், உமக்கு நுட்பவறி வெங்ஙனே காண்கிலம், உளதேற் சொல்லுதிர்? (எ-று).

வி-விடை:—எங்ஙனஞ் சொல்வது.

ஞா-வினு:—சக சீவ பரநிலை யின்னதெனக் கணிக்க வறியாத நீர், எங்ஙனம் போதக குருவாகச் சம்மதித்தீர்? இதுநிற்க; இன்னென்று விசாரிக்கப் புகுதும்.

வி-விடை:—அங்ஙனமாகுக.

ஞா-வினு:—"உலகெனி லொன்றையதற் குள்ளபெயர் வேறென், சொலற்கிலையேற் றோற்றமோ சொல்லோ-பலவுந்தான், இப்படியே யாகுமெனி லென்னுகு நும்வாதம், உப்பில் கறிபோ லுணர்."

(இ-ள்.) உலகென்பது சொல்லோ? பொருளோ; பொருளெனின், யாதென வரும். இஃதென வொன்றைச் சுட்டில் அதற்குரிய பெயர் வேறிருப்பானேன்; வேறிருப்பதால் அப்பொருள் உலகெனப்படுமோ? சொல்லப்படாதெனின், தோற்றன் மாத்திரப் பொருளோ? சொன்மாத்திரப்பொருளோ? எனெனின், இப்படியே சகல பொருள்களுந் தத்தமக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களை ஏற்றிருக்குமாயின், உலகெனற்குப் பொருளின்றி முடியும். முடியுமாயி னுமது வாதம் யாதுக்கு? உப்பின்றிய கறிபோலாமே? (எ-று).

வி-விடை:—தோற்றன் மாத்திரமுஞ் சொன்மாத்திரமுமாயின், பசி, தாகம், காமம், தவிப்பு முதலியவற்றை உலகந் தணிக்குமா? தணிப்பதால், மித்தை யென்னலாமா? கூடாது.

ஞா-வினு:—"முதற்கருவிதள்ளி முதலெதுவென் றுயில், எதுவு மலவென்றே யேகும் - எதன்முடிவும், எட்டா ரடியெங்ஙனெட்டு வீர் தன்னையன்றிக், கட்டமெனி லேன்வாதங் காண்."

(இ-ள்.) முதற்கருவியாகிய மண்ணாலையன்றிக் கடபடமோர் முதலாகுமா? அதுபோல, எவ்வகைப்பட்ட பொருள்கட்குமுள்ள முதற் கருவியைத்தள்ளி முதலெது;முதலெதுவென் றுராயுமிடத்துளதுவும் முதலல்ல முதலல்ல வென்றேபோகும். இங்ஙனம் போவதால் எதன்

முடிபுமெட்டவகையறியீர். அவ்வவற்றிற் காதியையுந் தன்னையன்றி எட்டவகை யெங்ஙனமறிவீர். அவ்வவற்றின் முதற்கருவியைத்தள்ளி முதலைக் கண்டுபிடித்தலேகூடாது. அங்ஙனங்கூடாத முதலுக் காதியு மந்தமுங் கணிக்கப்புகுவது மிகவுங்கட்டமெனின், விசிட்டாத்துவிதத்தை ஸ்தாபிக்கப் புகுந்த வாதமுமக்கேன்? அதனலென்ன பயனுள்தாம்?

வி-விடை:—பகவத் சன்னிதியில் நாங்கள் நித்திய சூரியர்போலிருப்பதாகப் பாவித்திருக்குந்திடமே பயனும்.

ஞா-விஞ:—அந்தந்த மதஸ்தரு மிவ்வாறே தத்தம் நூல்களிற் சொல்லியவாறு பாவித்திருப்பதே முத்திப் பயனகவேண்டும், அங்ஙனங் கொள்ளி னெருவர்பயனை யொருவர் ஏலாததற் கேதென்னை?

வி-விடை:—ஒருவர் நிச்சயமொருவர்க்கேலாமை பற்றியென்க.

ஞா-விஞ:—யாதினல்?

வி-விடை:—பரிட்சை யில்லாமையின லென்க.

ஞா-விஞ:—அதுநிற்க, பதியைப் பற்றிப் பேசுமிடத்திற் பேசுதும். இங்கே பதியைப் பாவிப்பதும் பற்றன்ரே வென்பதைப் பற்றி, "எப்பற்றுந் தங்கற் கிடந்தா னுளமன்ரே, எப்பற்று மல்லவே யெவ்வுளமும்-ஒப்பில், பாமு மயலதனற் பற்றே சுயம்பு, தெரியவுரை யாதோ தெளிந்து" (இ - ள்.) முன்னர்ப் புறப்பற்ருயுள்ள சகத்தடிப்பினுண்மைவடிவு இஃதென விசாரித்துத் தெளிந்தாயில்லை, இப்போ தகத்தடிப்பாகிய அகப்பற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரிக்குதும். யாதெளில், எந்தவிதப் பாசமாயுள்ள பற்றுக்களுந் தங்கற்கிட முள்ளமல்லவா? உள்ளமாயினும் எங்தெந்தப்பற்றுமந்தந்த வுள்ளத்தைவிட்டு நீங்கலா லெந்தவுள்ளமு மெந்தப்பற்றுமல்லவே? விடயப்பற்று அன்னியமாதலி னீங்கும். பரவஸ்துவைப் பற்றும் பற்ரேவெனின், அதுவு மன்னியமாதலால் விடயம்போலோர் பற்ருகும். ஒப்பற்றதேயெனின், பொன் விலங்குபோலாம். ஆதலின், சுயம்பான பற்று யாதோ? அதனைத் தெளிந்து விளங்கச் சொல்லுதி. (எ-று.) எனவே, எவ்வுளத்திற்கும் விடயமும் பரமுமன்னியமாதலால் சுயம்பல்ல வென்றவாருயிற்று. இதற்கு யாது விடை கூறுதி?

வி-விடை:—என்ன சொல்லினும் பரத்தையன்றிச் சுயம்பில்லையெனவறிக.

ஞா-வினா:—இப்போது நமதுள்ள மெல்லாம் பரவடிவ்மாக வில்லை, இதுவே அன்னியமா மெனபதற் குதாரணமாம்.

வி-விடை:—எந்த வகப்பற்றிற்கும் நித்தியத்துவ மில்லாமை யல்ல, இதுபோல்வதன்றென வறிக.

ஞா-வினா:—நித்தியத்துவமானது லிப்போதிருக்காதா?

வி-விடை:—இருப்பது தெரியவில்லை யெனவறிக.

ஞா-வினா:—யாதினால்?

வி-விடை:—அஞ்ஞானத்தினால்.

ஞா-வினா:—அஞ்ஞானத்திலே பரமும், ஞானத்திலே விடயமும், தெரியாது அன்னியோன்னியாபாவ மாவதால், எப்பற்றுஞ் சுயம்பல்லவே?

வி-விடை:—ஞாயமே; இதற்கென்செய்வேன் (என்று கூறிச்) சகத்துண்மை யல்லாதாயின், சத்துப்போற் றோற்றுமா?

ஞா-வினா:—மெய்யே, உனது சிந்தை வேறாயின், பொறிகளிருந்தும் விடய மறியலாமே; சிந்தை யொன்றுபட்ட விடத்தன்றோ, அந்தந்த விடய மந்நந்தப் பொறிகட்டு விளங்கும். ஆகலின், ஆன்மா தன் சத்தைக் கொடுத்தவிடத் தன்றோ அது சத்தாக விளங்குவதும், அதனைச் சத்தாகக்காண்பதும். வேறுண்டோ?

வி-விடை:—மெய்யே, அநந்தவித பேதமாயுள்ள யந்திரங்களுக்கசைவாகிய சத்தைக் கொடுத்த மாத்திரத்தில் ஒவ்வொன்றுந் தத்தமக்கியைந்த வண்ணம் புடை பெயர்ந் தனந்தவித பயனைத்தரும். இதில், யந்திரங்க ளில்லாவிடத் தெதுசுற்றுந் தன் சத்தைக் கொடுப்பது? அதுபோல, முன்னமே பிருதிவி முதலிய தத்துவங்க ளுண்டாயிருந்தால் தானே, அறிவு தன் சத்தைக்கொடுத்து அவற்றைச் சத்தாக்கி யவற்றாலாகிய பயனை யனுபவிக்கின்றது என்னு மிடத்தில் சகத் தநாதிநித்தியமென்பது தானே விளங்குகின்றது, ஆதலால் மித்தையெனல் கூடாதெனவறிக.

ஞா-வினா:—யாதேனும் விகார மென்னு திருக்கச் சுயம்பொன்றுணர்த்தின், ஏற்குதும்?

வி-விடை:—அங்ஙனம் பார்க்கி லெதுவுமில்லை.

ஞா-வினா:—இதுகாறுந் திருசிய முண்மையாகத்தோற்றுதலைப் பற்றிக்கூறினோம். இனிக் காண்டலைப்பற்றிக் கூறுகின்றோம்; ஆன்மா

வது; கண்ணுக்குங் கருத்திற்கும் லட்சியமாக வுலகினைச் சத்திய மெனக் கொள்ளலாமா?

வி-விடை:—தோற்றுவதனாற் கொள்ளவேண்டியதே.

ஞா-வின:—தோற்ற முண்மையல்லவென் றிதுகாறுஞ்சொல் லினம். அதனை இருந்தவண்ணங் காண்பது மூடமன்றோ?

வி-விடை:—சகம் இருப்பது பற்றியன்றோ,சகலவித பேதவிஷ யங்களு ளொவ்வொன்றிற் கனந்த சாஸ்திரங்க ளுண்டா யிருக்கின் றன. இங்ஙனமிருக்கச், சகத்தை யிருந்த வண்ண மறிவது மூட மன்றென வறிக.

ஞா-வின:—மூட மன்றெனின், சகத்து விருப்பு வெறுப்பென் பவற்றுள் ஒன்றன் பாலதாகாது இரண்டன் பாலதாவானேன்?

வி-விடை:— அது சுபாவம்.

ஞா-வின:—தோன்றுமை யாலோ?

வி-விடை:— அல்ல.

ஞா-வின:—எங்ஙனம்?

வி-விடை:—சீதளமும் உட்டணமும், முறையே தண்ணீருக்கும் அக்கினிக்கும் சுபாவமெனின், எங்ஙனமெனக் கேட்கலாமா, சுபாவ த்துக்கு விதியுண்டோ.

ஞா-வின:—சகத்து விருப்புவடிவெனின், பின்னர் வெறுப்பு வடிவாவானேன்? வெறுப்புமயமாயது மீண்டும் விருப்புமய மாவா னேன்? இஃது அதனதுசுபாவமன்று; அறிவினது விகற்பசிந்தையே யன்றி வேறன்று. எங்ஙனமெனின், அறிவானது ஒருபொருளின் முதற்கருவி யாகாரமாகாவிடத்துப் பிரியப்பொருளாயின் பிரியத் தையும், அப்பிரியப் பொருளாயின் அப்பிரியத்தையும், இவ்விரண்டு தன்மையு மல்லாத புல் முதலியனவாயின் பொதுமையினையும், தரும்; முதற்கருவி யாகாரமான விடத்துப் பிரியம் அப்பிரியமாயும், அப்பிரியம் அதுவு மின்மையாயும், பிரியாப்பிரியம் உபய சூன்ய மாயுமிருக்கும்; இவையெல்லா மறிவின் விருத்திபேதமேயென் றனு பவமினவர்க்கு மிருத்தலாலும்; "தானுண்டாயிற் சகலமுமிருக்கும்" எனச்சான்றோர் வசனமிருத்தலாலும், இதற்குத்தரம் யாது கூறுதி?

வி-விடை:—சொல்லற் கிடமின்றேனும், எல்லாமுண்டாயிரு க்க வனுபவமிருத்தலா லெங்ஙனஞ் சம்மதிப்பேன்.

ஞா-வி:—"ஆய்தலுக்கு முன்பி னனைத்துமா யன்றகிப், பொய்யுறுவ தெத்தருமம் போவதெங்ஙன்—ஆய்தற், கியைந்த வறிவுலகே லேன்மாற வில்லை, மயக்கறுக்காய்க் கேளிந்த வாய்." (இ-ள்.) எல்லா முண்டாயிருக்கு மனுபவ மெய்யாயின், ஒன்று கேள், இச்சகம் பேதம் அபேதமென்னு மிரண்டுவாதத்தானும் ஆராயப்புகுதற்கு முன்னர் நாமரூப வடிவமாயும், பின்னரிவை யனைத்து மல்லாததாயும் போவது அறிவினது தர்மமா, சகத்தினது தர்மமாவெனவரும்; இங்ஙனமாராய்தலினு லென்ன பயனென்பை யாயின், இங்ஙனமுண்டாய வையமகலுமாறுதா னெங்ஙனே என வரும், ஆராய்தற்கியைந்த வறிவினது தர்மமென்பையாயின், சகல கேவலமாய் நின்று அவற்றை யந்தந்த வவசரத்தில் அவற்றிற்குச் சாக்ஷியாய் நின்றுணர்வ திரண்டிடத்து மாதலா லிங்ஙனமாறுகை யறிவினதன்று. சகத்தினதென்பையாயின், முன்னு பின்னு மிருந்த வண்ண மிருத்தலா லிங்ஙன மாறுகை சகத்தினது தர்மமன்று. யோசியா திவ்விரண்டின தென்பையாயின், ஏன் மாறவில்லை என வரும்; இது தொலையாவழக் கென்பையாயின், இவ்வாறுள்ள மயக்க மனைத்து மறுத்துத் தெளியாத வுனக்கு விசிட்டாத்துவிதத்தை ஸ்தாபிக்கப்புகுந்த விந்த வாயேன் (எ - று). இதனால் யாது பயன்?

வி-விடை:—முன்னோர்கள் தெரியாமலா நிலைநிறுத்தினார்கள், இது மூடமன்றென வறிக.

ஞா-வி:—முன்னோர்கள் காரிய காரணமற்றது பரமாத்மா வென்பதற்கு நீ சம்மதியாத தென்னை?

வி-விடை:—அதற்கருத்தம் வேறிருப்பதுபற்றி யென வறிக.

ஞா-வி:—அஃதியாது?

வி-விடை:—அதி ரகசியமென வறிக.

ஞா-வி:—அறியத்தக்கார் யார்?

வி-விடை:—அடிமை புகுந்தார்.

ஞா-வி:—இப்படியே சகல மதஸ்தருந் தமக்குத் தோன்றுத விடத்தே சொல்லுகின்றார்களே; அவற்றுள், இது சிறந்ததென்னை?

வி-விடை:—அததற் கதது சிறந்தது.

ஞா-வி:—சகத்சிருஷ்டியைப் பற்றிப் பலசமயத்தாரும் தத் தமக்குத் தோன்றியவா றொருவர்க் கொருவர் முரணுக வெழுதி வைப்பார்களா; யாதுஞ் சிறந்ததன்றே?

வி-விடை:—பயபத்திக் கிணங்கினோர்க்குச் சிறந்ததாகவும், இண ங்காதார்க் கன்றாகவு மிருக்கும். அது மெய்யே.

ஞா-வி:—பத்திமார்க்கத்துக் கியைந்தவர்க்கு வஸ்துபரி சோதனையும்,பாவா பாவாதீத மாதலும் முதலிய நிலையிலேற்றப்பரி பாகங்கள் ஏனோ? இங்ஙனமிருக்க; யோக ஞானங்களைப்பற்றி யுத்தி யனுபவமின்றித் தெளிந்த ஏட்டுஞான மென்ன பயன் றருமென் றதை யெடுத்தாள்வதேோ?

வி-விடை:—கருடன் முதலிய பறவைகள் எவ்வளவு தூரத் துயர்ந்து பறக்கினு மமைதலுக்கிடந் தரையாதல்போல, யோக ஞானங்களிற் சிறந்த ததாகார நிலைக்கு மெல்ல மெல்லத் தத்துவங் களை யெல்லாந் தாண்டி யினிமேலென்ப தில்லாமற் பற்றி நிற்பினும் பிராரத்த முடிவில் ஞானதனுவைத் தருகவெனப் பகவத்யானஞ் செய்வதவசியமான வேண்டுகை யாதலால், முடிவினும் ஆண்டா னடிமை விடற்பால தெங்கே?

ஞா-வி:—இரண்டற்றநிலை ஞானநிலை யாதலால், நீர் சொல்லி யது ஞான நிலையன்று. அது நிற்க; சகநிலை யின்னதெனவிதுகாறு மையந் திரிபறத் தெளிவிக்கத்திறமில்லீர்; இனியாவது, சிவ நிலை யைப் பற்றி விசாரிப்பமா?

வி-விடை:—அங்ஙன மாகுக.

ஞா-வி:—"நானென்ப தெத்திணைபா னண்ணுவதான் மாற லென், நானென்னு வில்லையுயிர் நாடுங்கால் - நானென்னல், ஆமே னுமகத்திங் கல்ல வுபாதியதால்,ஆமாறு தானென் னறை"(இ-ள்) ஆன்மா வின்னதெனப் பின்னர்க் கணிக்குதும். நானென்பது திணை பாலிடத்தினுள் எந்தத்திணைபாலிடத்தது; அன்றெனின், திணைபாலி டமாகவிருக்குமா? இருப்பதால் எத்தகையது; அந்தந்தப்பிறவியிய ல்பினதெனின், எந்தநானுக்கெந்தப் பிறவிசுதந்திரம்?சுதந்தரமாயின், மாறுமா? மாறுவதால் சுதந்தரமல்ல; சுதந்தரமல்லாததால் நானென் னுத வுயிர்களுண்டா? இல்லை. ஆனல் நானெனலைப் பற்றி யாமாயுமி டத்து எவ்வளவு பிரமாண முடையது; அனுமதத்தெனின், அது

உபாதியாதலால், நானென்பதுமல்ல, அதனளவுமல்ல, என்று னிரூபிக்கலாகாதெனின், ஆகிறவிதந்தா னெப்படி? சொல்லுதி (எ-று).

வி-விடை:—இல்லாத கேள்வியெல்லாங் கேட்கின்றனை, நீ வாயாடி.

ஞா-வின:—ஆனால், இன்னொன்று கேட்கின்றனன். அது ஞாயமோ, அல்லவோ?

வி-விடை:—யாது?

ஞா-வின:—"அல்லவென வோர்பொறியி னந்தரங்க மாமுடிவை, வல்லவர்க ளேற்க வகுத்துரைக்கில் - சொல்லவலாய், ஆன்மாவை லட்சணத்தோ டான பரிட்சையுடன்,தான்குருவென் றெண்ணி லென்ன தான்." (இ-ள்.) ஞானேந்திரியமைந்தனுள், ஒன்றையெடுத்துச் சோதிக்குமிடத்து, அல்ல அல்லவெனப் போகாது அதனந்தரங்கமானமுடிவை யவ்வனுபூதியில் வல்லவர்களேற்க வகுத்துரைப்பையாயின், ஆன்மாவென்பது இன்னதென அதனது இலக்கணத்தோடொத்த பரிட்சையினு லதனை விளங்கச்சொல்ல வல்லனைவை. இங்ஙனமாய திறமை தன்பா லில்லாவிடத்துத் தன்னைத்தான் குருவென் றெண்ணிக் கொள்வதாலாய பயன்யாது? (எ-று). இதற்கு யாது கூறுதி?

வி-விடை:—இவையெல்லா மெமக்கு வேண்டுவதில்லை. ஆண்டானடிமைத்திறங்கூறப் போதக குருவாவோம்.

ஞா-வின:—இன்னொன்று சிறிய வினு கேட்குதும்?

வி-விடை:—யாது.

ஞா-வின:—திரிபுடி யென்பது யாது?

வி-விடை:—ஞாதுரு-ஞானம்-ஞேயம்.

ஞா-வின:—ஞேயமென்பதறிபடுபொருள்; அது உலகம். அது இன்ன நிலையதென்றும்,ஞானம்-அறிவு;அறிவது யாதோ அஃதின்ன நிலையதென்றும், ஞாதுரு அறிவான்; அவன் இன்ன நிலையினனென்றும், கூறத்தெரியாது நின்றனை. இது நிற்க; திரிபுடித்தோற்றமுமறைவு மெங்கே?

வி-விடை:—பகவானிடத்து.

ஞா-வின:—எங்ஙனந்தெரியும்?

வி-விடை:—சுருதி சம்மதம்.

ஞா-வி௲:—என்ன ஞாயத்தால்?

வி-விடை:—ஈசுவரவாக்கியத்திற்கு ஞாயம் யாதுக்கு?

ஞா-வி௲:—புல்மைத்திற மிக்கார் வாக்கியமன்று இது என்பதற்கடையாள மென்னை?

வி-விடை:—நெறிபிறழார் வாக்கிய மிங்ஙன மிருக்கினும், அஃதாகாது.

ஞா-வி௲:—எங்ஙனம்?

வி-விடை:—அது கேளாதே.

ஞா-வி௲:—ஞாயமின்றோ?

வி-விடை:—சபிப்பன்.

ஞா-வி௲:—மூர்க்க ரன்றோ?

வி-விடை:—சாபானுக்கிரகமுள்ள சான்றோரெல்லாம் மூர்க்கரோ?

ஞா-வி௲:—தக்ககாரணங் கண்டா லன்றிச் சபியாரென வறிக. அதுநிற்க; அகம்புறத்திற் காணப் படுபவைக ளனைத்துந் திருசியமன்றோ, அவை தத்தமக்குரிய காரணங்களி லொடுக்கிக்கொண்டுபோகப் போக அந்தந்த வாகார மாகியும், நிலையாததால் மனதுக்கெந்த வாகாரஞ் சுதந்தரமோ? கண்டுசொல்லுதி.

வி-விடை:—ஆராய்தலில்லாமையா லெதுவுஞ் சுதந்தர மல்ல..

ஞா-வி௲:—ஆராய்ந்த விடத்தாவது சுதந்தர வாகாரம் யாது?

வி-விடை:—பகவத் ஆகாரமே; வேறின்று.

ஞா-வி௲:—விடயம்போ லதுவு மன்னியமன்றே?

வி-விடை:—உயிர்க் குயிரான துணையாதலின், வேறன்றெனவுணர்க.

ஞா-வி௲:—இப்போதல்லாமையால் அப்போதெனின், அன்னியோன்னியா பாவம்வரும். எப்போதுந் தன்னைவிட்டு நீங்காமையால் வராதெனின், இப்போது வந்ததற் கேதென்னையெனவரும். இங்ஙனமுடிவு பெருமையால் எதுவுமனதிற்குச் சுயாகாரமன்று. இதைக் கணிக்க வகையின்றிய நீரா! ஆன்மநிலையைக்கணிக்கப்புகுந்தீர். போதும்; அடக்கும்; பாத்தி னிலையு மிவ்வாருகாமற் கூறுக.

வி-விடை:—பரம் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சுயம்பிர காச சொரூபமெனின், தோடமென்னை.

ஞா-வினு:—கண்டத்தைப்பற்றி யகண்டமெனவும், ஏகதேசத் தைப்பற்றிப் பரிபூரண மெனவும், அநிர்த சட துக்கத்தைப்பற்றிச் சச்சிதானந்தமெனவும், கற்பிதப் பிரகாசத்தைப் பற்றிச் சுயம்பிர காசமெனவும் கூறவந்ததே யன்றி இது பரவஸ்துவிற்குரிய யதார்த்த லட்சண மன்று. மற்றலட்சணங்களு மிவைபோல்வனவாம். யாதினுந் தாக்கற்றதெனின், எல்லாமா யென்றுரைப்பானேன்? சிருட்டிக்குமுன் தன்னைத்தவிரத் திரணமு மில்லாமையாலெனின், அல்லவுமா யென்றுரைப்பானேன்? சமஸ்தமும் நசிக்கினுந் தானசியாமையாலெனின், சமஸ்தமுந் தன்னைப்போ லநாதி நித்திய மென்றுரைப்பானேன்? சித்து சடமென்பவற்றுள், சித்தாகிய வுயிர்கள் எடுத்தெடுத்துக்கொள்ளுஞ்சராசரவுடல்கள்யழியினும்தாமழியாமையாலும்சடரூபமாகிய பிருதிவியாதிபூதபௌதிகங்கள் தத்தமக்குரிய மூலகாரணங்களினின்று விகாரித்தழிந்து,மீண்டுமீண் டிங்ஙனங்கணக்கின்றி யிங்ஙிலையனவாயினும் அவ்வவற்றிற்குரிய மூலாதாரமழியாமையாலும், அநாதிநித்திய மெனப்பட்டதெனின், இவையெல்லாம் பரமாத்மா வியாபகத்தி லென்பானேன்? அதையன்றி யாதாரமில்லை யெனின், அதையன்றிச் சித்து சடபேதங்கள் வருவானேன்? அதற்குச் சுபாவ மெனின், அதையன்றிச் சித்து சடபேதங்களுக்கு முதற்கருவி யில்லையே; வேறென்பானேன்? மீண்டும் முதற்கருவியாக வேண்டுமே; ஆகாமையாலெனின், உபாதித்திரயமன்றே; சித்து-இதற்கு முதற்கருவி காணுதுரைப்பானேன்? அதுதோன்ற வில்லையெனின், வியாபகத்தி லென்பானேன்? சுருதி சம்மதமெனின், யுத்திக்கு மாறுவானேன்? சுருதி யீசுவரவாக்கியமன்றோ? யுத்தியாதுக்கெனின், இங்ஙனமே, துவிதியும் அத்துவிதியுங் கூறின், இம்மூவருக்குந் தத்வமசிவாக்கியமொன்று யிருக்கக் கட்சி மூன்றுவானேன்? இதற்கு யாது கூறுதி?

வி-விடை:—பசுவும், பாசமும், பதிக்கு வேறெனின், பதியைப் பரிபூரணமென்னல் கூடாது. கூடுமெனின், துவிததோடமும்; சித்து சடமொன்றெனின், கண்-உலகமாகவும், உலகங் கண்ணுகவு மாக வேண்டும்; ஆகாமையால் அத்துவித தோடமும், வருவதால், அவற்றை மறுத்து விசிட்டாத்துவிதம் தாபிக்கப்பட்டது.

ஞா-வின:—யாது காரணங்கொண் டெனவராதோ? வருமே னின், அது யுக்தியன்றோ, யுத்தியாதுக்கெனல் மடமையன்றோ? யுத்தி பூர்வகமாக வன்றி யொருவாக்கியத்திற்கு மூன்று கட்சி ஏற் படுமா? ஏற்பட்டதால், அவாந்தரவாதிகள் போலாகாது இதற்கு விடை கூறுதி!

வி-விடை:—எது எப்படியோ அஃதப்படியாகுக.

ஞா-வின:—மனம் துவித பாவங்கழன்று, ஏகபாவ மாதற்குத் தக்கநெறி விசிட்டாத்துவிதமென விளங்கற்குச் சுகதீபத மென்ற தறியாத தென்னை யெனக் கூறவுந் தெரியாதா; யாதுக்காகச் சியர் என்றபட்டம் பெற்றதோ?

வி-விடை:—தானே விளங்குதலின், சொல்வானேன்?

ஞா-வின:—உயிர் பர மெனு மிரண்டும் அறிவன்றி யில்லை யெனலை யேற்றாற்போல விதனையுமேற்கவேண்டும். அஃதாவது விண்:பூதவிண்-ஞானவிண்ணெண விரண்டாம்;அது சித்து சடத் தன் மையாலிரண்டாயினும் பொருளா லொன்றோ, பலவோ?

வி-விடை-—ஒன்றெனி னெல்லையிலதாக வேண்டும். இன்றெ னின், விகற்பத்திற்கும் நிர்விகற்பத்திற்கு மிட மொன்றாக வேண் டும்; மூரனுமெனின், இரண்டென்னல் வேண்டும், இரண்டெனின், எல்லையைவரையறுத்துக் காட்டவேண்டுமெனவரும். கூடாமையாற் சிறிதாகக்கேள்.

ஞா.வின:—அங்ஙனமே கேட்குதும். உலகத்தைக்காண்பது கண்ணன்றோ, காணுதலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதலிஃதெ னப்பண்பும், தொழிலும், பயனும், ஒழித்துச் சொல்லாலன்றி யத னது நிலையினை யனுபவத்துக்கையைய வுணர்த்தின், சகத்தினை நீயறி ந்து, அதனாற் சிவான்மா, பரமான்மா உண்டெனக்கூறத்தகும்; ஏற் கவுந்தகும்;இன்றே லெவ்வாறு வைணவமத மெய்ம்மையென வேற் கப்படும்.

வி-விடை:—குறியாலுணர்க.

ஞா-வின:—உபயவாதிகள் நிலையினையதென விசாரித்துத்தெளி யாவிடத் தெங்ஙனந் தீர்ப்புக் கொடுக்கப்படும். கூடாமையாற்குறி யனைத்தும் பொருளல்லது பொருளாகமுடியுமெனற் கையமென்னை?

வி-விடை:—அஃதெங்ஙனம்.

ஞா-வி௵ :—பொருளல்லதைப் பொருளாகக்காண்டலாவது உபாதேயம், ஆரோபம், விகாரம் என்னு மிவ்விலக்கணமயமா நிற்றலே; பொருளைப் பொருளாகக் காண்டலாவது உபாதானம், அதிஷ்டானம், நிர்விகாரமென்னு மிவ்விலக்கணமயமா நிற்றலே இங்ஙனமாகக் காண்டலால் விபரீதத்தை யறியாது எங்ஙனஞ் சுயம்பெனக் கோடல்? இங்ஙனமாய மதிகொண் டுபதேசித்தல் பிறர் கெடற்கு நெறியன்றோ?

வி-விடை:—சகல மதத்தரு மிங்ஙன நின்றன்றோ போதிக்கின்றனர்; என்மேல் யாது பிழை?

ஞா-வி௵:—மதத்தரைப்போல நீருங்குருடரெனற் கேலாததென்னை?

வி-விடை:—விஷ்ணுவைப்போ லவர்கள் கூறுங் கடவுள் பரத்துவ மாகுமா, ஆகாமையா லெங்ஙன மேற்கப்படுமென்க.

ஞா-வி௵:—கடவுளுக் கவர்வரிட்டபெயர்போல,நீங்களுமொரு பெயரீட்டீர்கள. இதனாற்சிறப்பென்ன? சொல்வழக்கேயன்றி அர்த்தத்தில் வழக்கென்ன? உண்டேற் கூறுதி.

வி-விடை :—கஜேந்திரன், ஆதிமூலமே! எனப்பொதுப் படக்கூப்பிட்டதற்கு வந்து காத்தவர் விஷ்ணுவையன்றி வேறல்லராதலின், இவரே பரத்துவமானவரென்க.

ஞா-வி௵:—எம்மதத்தருங் கூறுங்கடவுள் பேதம் சகளமாகிய வேடத்தைப்போல்வது; நீர் சொல்வது மென்றால் தோடமென்னை?

வி-விடை:—வேடமன்று, வேடதாரி.

ஞா-வி௵:—யாதினாற்கோடல்?

வி-விடை:—சக்கரமுதலிய வாய்தங்களால்.

ஞா-வி௵:—இவையும், இவற்றை யேந்திய அவயவியும், உருவமாதலினானும், அருவத்தையன்றி யுருவமும் பிரதிபலித்தற்கிடமினமையினானும், அருவமும் அநிர்தசடதுக்கத்திற் கியைந்ததாதலானும், ரூபாரூபமு மிங்ஙனமாதற் குடன்படுதலானும் இவை ஏற்கப்படா. நின் கருத்திருந்தவா றென்னை?

வி-விடை:—எவரு மிங்ஙன மறுக்காமையா லெங்ஙன நின்மொழி யேற்கப்படும்.

ஞா-வினா:—ஞாயம், சோதனை, பொருத்தங்கட்குமுரணென்னை? உண்டேற் றள்ளுதும். இதற்கு யாது கூறுதி?

வி-விடை:—நீ வாயாடி.

ஞா-வினா:—அர்த்தத்திற்கு நட்டமென்னை?

வி-விடை:—தோன்றாமற் செய்தலே நட்டம்.

ஞா-வினா:—கல்விஞான மிதற்குடன்படுமா?

வி-விடை:—உடன்படாதேனு மெமக்குடன்பா டாகாது.

ஞா-வினா:—இவ்வாறே யெங்கெந்த மதத்தருங் கூறிநடப்பராயின், மனங்கொண்டவாறு நடப்பது இதனினும் வேறோ? இது சாமிக்கு வழிபாடென வொரு பெயரை வைத்துக்கொண்டு தங்களிஷ்டப்படி நடத்துவதாகக் காணப்படுகின்றதே, இதுதானா மனஞ்சென்ற நெறிநடவாம லிருப்பது; கூறுதி.

வி-விடை:—சற்கருமங் காரணமாக வாதலின், பழுதின்றே; இஃது அதுபோல்வதன்று.

ஞா-வினா:—திருவிழா முதலியவை விநோதக்காட்சிக்கும், ஏகாதசி முதலியவை நல்லுணவுக்கு மாதலி னிதுதானா பத்தி வளர்தற்கியைந்த மார்க்கம்?

வி-விடை:—வேதசம்மதமாதலின், இது முரணன்று.

ஞா-வினா:—வேதமாதாவின் கருத் திதுவாயின், சகலமு மறப்பதே நன்றெனக் கூறுவ தென்னை?

வி-விடை:—மெய்யே, அவரவர் பருவத்துக்கியைந்தவாறு கூறியதா லிரண்டுஞ் சம்மத வசனம்.

ஞா-வினா:—இவ்விரண்டில் யாது பிறவி தவிர்த்தற்கியைந்ததோ, அதனையன்றோ செய்யவேண்டும்?

வி-விடை:—அனைத்து மொருங்கு மறப்பதே பிறவி தவிர்த்தற்பாலதாயினும், அப்பருவம்வருங்காறு மிதனைச் செய்தல்நன்றன்றோ?

ஞா-வினா:—நன்றே; துக்க நிவிர்த்தியும், தடையற்றவின்பமும், விழையாவுயி ரெங்கணுமில்லை. இது தாற்பாலதோ?

வி-விடை:—அன்று; இது காரணமாகத்தானே யம்முயற்சியுஞ் சிறிது சிறிது பயிலவரும், பயிலாவிடி லெங்ஙனம் வரும்.

ஞா-வி:—பயிலுதற்கேற்ற முயற்சி கல்லாக்கால் வராதாக லின், அதனைச் செய்க?

வி-விடை:—யாது.

ஞா-வி:—பேத மபேதமெனக் கூறும் வாதமிரண்டனுள் அபேதவாதமன்றோ, அதனை விசாரித்துத் தெளிதி. இன்றேல் யாது வாசித்து மென்னை?

வி-விடை:—இவை புலப்படுமாறு, ஓர் பொருளில் தெரிவி. இன்றே லறிவ தெங்ஙனம்.

ஞா-வி:—ஒருவன் தன் தந்தைக்குக் குமாரனுயும், தன் மக னுக்குத் தந்தையாயு மிருக்கு மாறுபோன்று, காரணகாரியத்தைத் தன்பா லேலாத பொருளிடங் காலங்க ளொன்றுளதோ?

வி-விடை:—ஒன்றுமின்று.

ஞா-வி:—ஒன்றுஞ் சுயம்பன்று யிருக்கக், காட்சிப்பொருள் கருத்துப்பொருள்களை நீ கோடற் கேதென்னை?

வி-விடை:—இதுகாறும் வியர்த்தமாயினன். ஆண்டவனே! இம் மொழி புகன்றவுட னென்மனமானது பல சன்ம வெப்பமனைத் துத்தீர்ந்து தண்ணெனக் குளிர்ந்ததே, இசற்குக் கைம்மாறு யாதொ ன்று மறிகிலன் (என்று ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருகப் புலம்பிக் களிப் பால் வியந் திதுகாறு மில்லாதது இம்மொழியால் விளைந்ததன்றோ, இஃதென்ன புதுமை. இதனாலன்றோ "சான்றோரினத்திரு" என் றனர் சத்துக்கள். இஃதறியாது யான் தடுத்ததனைத்தும் பொறுத்தி யென்று பலகாற் புகன்று வணங்கினன். அதற்காசான், நானென லெந்தவறிவோ வதனை நன்குற விளக்கி நினதனுபவத்தைச் சொல் லென, ஒன்றும்வழுவா துரைத்துத் ததாகாரமாயின னென்க).

சூ-வது விசிட்டாத்துவிதம்

முற்றிற்று.

எ—வது

போலிவேதாந்திவாதம்.

ஞா-வினா:—வேதாந்த மென்பது யாது?

போ-விடை:—வேதத்தின் அந்தம்.

ஞா-வினா:—வேதமென்ன லாகாதா?

போ-விடை:—தொடர்மொழி ஒருமொழியாமா? ஆமெனின், சந்திவரப்பெறுமா? வருதலின், அதுவழு.

ஞா-வினா:—இவ் விருபதமும் பிரதிபாதிப்ப திரண்டாக வேண்டும். இரண்டெனின், அவை யாவை?

போ-விடை:—அறிவறியாமையெனவும், சகசீவபரமெனவு மிரண்டாம். இவற்றுள்; அறிவறியாமையன்றிச் சகசீவபரமின்மையின், அறிவறியாமையை யுணர்த்துவது அந்தமெனவும்; அவற்றி னுபாதேயமாகிய சகசீவபரங்களை யுணர்த்துவது வேதமெனவுங் கொள்க.

ஞா-வினா:—நிலைமொழி வருமொழிக்கு முரணாகக் கூறுவது முறையோ?

போ-விடை:—அத்தியாரோபம்முரண், அபவாதம்முறையெனப்பொருள்படக் கூறினை அஃதொக்கும்; அத்தியாரோபந் தெரியாமலபவாத மெங்ஙன முணர்த்தப்படும். ஆதலின், முன்ன ரதிஷ்டானத்தையும், பின்னராரோபத்தையு முணர்த்துவதாயினும்! யாமனைவரு மதோமுகத்தராய் மாறிச் சனனமரணச் சுழலி லகப்பட்டுத் தேகமே ஆன்மா, போகமே முத்தியென்று நெறி தெரியாது விபரீதத்தைச்சத்தியமென்னும் பிராந்தியை முன்னரகற்றுவான்வேண்டி, யாம் பேத புத்தியாற் சத்தியமெனக் கொண்ட சகசீவபரத்தை விளக்கிப் பின்னரதிஷ்டானத்தை விளக்கமுன்னர் வேதமும், பின்னரந்தமும் அமைந்திருக்கின்றனவாதலின் முறையேயென்க.

ஞா-வினா:—மூடத்தால் யாஞ் சத்தென்கிற திரிபதார்த்தங்களையுஞ்சத்தெனவே யுஞ்சம்மதித்துக் கன்மம்புரிபத்தி செய்யென்று கூறுவதென்னை. இன்னும் யாங்கெடுவான் வேண்டியன்றோ?

போ-விடை:—நோய்கொண்ட பிள்ளைக்கு மருந்தை மறைத்தினிய பண்டங்காட்டி யழைத்தல்போலும்.

ஞா-வினா:—இதுநிற்க; நீர் வேதாந்தி யாதலின், வேதாந்தமாவதென்னை?

போ-விடை:—ஞானமே சத்தியமெனவும்; ஏனையவை மித்தையெனவும் பிரதிபாதிப்பதென்க.

ஞா-வினா:—திரிபதார்த்தத்துள்;சகம்மித்தையாமா றெங்ஙனம்? உணர்த்தவேண்டும்?

போ-விடை:—கானல் நீர் முதலியவைபோலும்.

ஞா-வினா:—தாஷ்டாந்த மெங்ஙன மியையும்?

போ-விடை:—சுழுத்தியி லெங்கே?

ஞா-வினா:—சத்தாவத்தைகளி லஃதொன்று. ஏனையவவத்தைகளிற் சாக்ராவத்தைதோறும் என்றுஞ் சத்தாகக் காண்டமதென்னையோ? அவ்வவத்தையி லன்றோ பிரவிர்த்தியாற் பந்தமும், நிவிர்த்தியால் முத்தியு மெய்தக்கிடப்பது. இங்ஙனமிருக்க; இங்கே சுழுத்தியவத்தையை எடுத்தாள்வது தோன்றாமையாலோ? குருபரம்பரையின் முடத்தாலோ? சொல்லத் தெரியாமையாலோ?

போ-விடை:—இங்ஙனமெல்லாம் வினாவ லெமது மரபுளடுப்பதன்று; சொல்வதைக் கேட்பது யோக்கியதை.

ஞா-வினா:—ஐயமறுத் துய்வ தெங்ஙனமோ?

போ-விடை:—படித்துக்கொண்டே வர நீங்கும்.

ஞா-வினா:—இங்ஙனம் படித்துணர்ந்த நீர் தெளிந்த தென்னை? சொல்லும்.

போ-விடை:—எமது மொழியை மறுப்பையாயின், வெளியில் தள்ளுதும். மரியாதையில்லாமல் பேசலாமா? (என்றுரத்திப் பேசிக் கோபித்தனன்).

ஞா-வினா:—ஐயந் திரிபகற்றுவார் நும்போல்பவரன்றி, ஏனையரென் சிறந்தும் யாதுபயன். மறுத்துக் கேட்பதடாது. ஆயினும், பிரபலசுருதியில் வல்லார் பெரும்பாலு மெங்கணுமுளர். அவர்களனைவரும் உமமைப்போலவே கூறுநிற்பர்; நனவிற் சுழுத்தியென்றோரரிய நிலை யுண்மைபற்றி; ஞாயஞ் சோதனை பொருத்துமென்னு

முகத்தாலதனையறிந்தமைதிபெறற்குச் சத்துக்கள் நிரூபித்தனர். இங்ஙனமிருக்க; வறிதிலென்னைப் புறக்கணிக்கில் யானுய்வ தெங்ஙனம்?

போ-விடை:—சகலாவத்தைதோறு முண்மையாயும், கேவலாவத்தைதோறு மின்மையாயு மிருப்பதா லெங்ஙன முலகைச் சத்தென்றேனும், அசத்தென்றேனுங் கூறற்குறுதி. இன்றாதலின், ஒருவாறு கூறினமென்க.

ஞா-வினா:—உலகை மித்தையெனலும் சத்தெனலு மவத்தை காரணவாகவாயின், பந்தமுறலும், அதனால் மிக்க வல்லலுற்றெய்த்தலும், விருத்தியால் விருப்புறுதலும், ஆனியாற் சோகமுறுதலு மார்பாலது. இவற்றை நிவிர்த்திக்கவன்றோ; வேதம், மித்தையெனக் கூறவந்தது. இதனை யறியாது வேறு கூறுவதென்னை?

போ-விடை:—பந்தமுதலியவற்றையும், அவற்றாலெய்துந் துக்கமுதலிய வல்லல்களையும், மாறாப் பிராந்திகளையு மகற்றுவான் வந்தது மெய்யே; சகலந்தோறுஞ் சகமான துண்மையென்றும், கேவலந்தோறு மித்தையென்று மியல்பாக வழங்கி வருதலா லெங்ஙன மறுப்பது?

ஞா-வினா:—தோற்றமு மறைப்பு மியல்பேனும், அது தோற்றும்போது நாம் பந்தமெய்தாவா றெங்ஙனமென்றற்கு விடை கண்டிலம். கூறுவதையே கூறில் யாது பயன்?

போ-விடை:—சகசமா யிருப்பதை யெங்ஙன மித்தையாக்குவது?

ஞா-வினா:—வேதமும், சான்றோரும் மித்தையென்றது குற்றமோ; குற்றமெனின், அது தோற்றுவதற்கும், நமக் கதுகாரணமாகப் பாசம் பெருகற்குங் காலவரையறை யின்றே; நா மல்லலற்றிருப்பதற்கு நெறியாதோ? இன்றெனின், வருணாசிரமதருமத்தையும், விதிவிலக்கையுந்தழுவி நடப்பதில் யாதுபயன்?

போ-விடை:—மேலாய பயன்றருமெனலை நம்பியென்க.

ஞா-வினா:—ஞானகாண்டங் கூறுவது நம்பிக்கை யன்றே; நம்பிக்கை யெனின், ஏனையகாண்டங்களுக் கிஃதென் சிறப்பு. நீரும் உமதாசிரிய மரபும் நன்கு விசாரித்துத் தெளியாத குறைவை வேதத்தின் மேலேற்றற்கோ; வேதாந்திக ளென்றும், யாம் சங்கராசாரிய பீடமென்றும், ஜந்திரிபகன்றோ மென்றும் புரளி செய்வதற்

கியைய வபிநயித்திருப்பது. நன்கு! நன்கு!! இதிலும் நாவிதன் தொழில்செய்வது நன்றன்றோ !!! இனியாவ துமது விசாரணைக் குறைவை நினைத்துத் தக்கோர்பாற் சென்றடிமைபூண்டு தெளி தலில்யாதிழிபு. இழிபெனின், கும்பிடுக்குவீங்கிய கள்ளக்குருக்களா கும். பிறவிக்குப் பயந்தவர்களாயி னிது செய்வீர்களா?

போ-விடை:—எமதிடத்தச்சமின்றிக்கண்டபடிவைவதற்கோ, நீயிங்கு வந்தது. நட (என்றனன்).

ஞா-வி:—சரணஞ் சரணம். எனது கருத்தறியாது கோபித் தல் சான்றோர்க்கடாதே; நீயெந்தசெனனத்தானு மல்லையே; இந்தச் செனனத்தை நானென்றும், நாமுயர்ந்தபொருளென்றும், நாஞ்சாமி யென்று முன்னைத்தானே கொள்ளலாமா; கொள்ளவில்லை யெனின், நன்கு கூறியதற் கிவ்வளவு கோபம் வரலாமா? மூட பரம்பரையில் வந்த சிரோமணிக் குருவாதலி னுனக் கிவ்வளவு கோபந் தோன் றிற்று. இனியாவ துலகை மித்தையெனற்கு யாது கூறுதி?

போ-விடை:—அழிந்துபோவதால் மித்தை.

ஞா-வி:—பின்னர் மித்தையாகும்போதாகட்டும்; இப்போது நமக்குச் சத்துருவாக நின்று காம வெகுளி மயக்கங்களைத் தருகின் றதே, இந்தப்போராட்டத்திற்கு யாது கூறுதி?

போ-விடை:—அதனைப் பாராதிருப்பதே தந்திரங்களி லெல்லா மேலாய தந்திரம்.

ஞா-வி:—தனதுடல் தோன்றும்போ துலகந்தோன்றாதிருக் குமா; உடலுக்கு முலகத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம், உபாதான உபா தேயமன்றோ; இங்ஙனமாவது விசாரித்துத்தேராததென்னோ? உன துசம்பிரதாய மூடவிளக்கப் போதகமோ? தக்க விடை கண்டு கூறுதி.

போ-விடை:—எங்ஙன மித்தையாக்கினு முறையன்றென்றனை. விழியாதிருப்பதே தக்கவுபாயம்.

ஞா-வி:—விழியா திருக்கினும் உலக மிருக்கின்ற தென்னும் நினைவுதானில்லாமற் போகுமோ? போகுமெனின், யோகாப்பியா சத்தி லொன்று மெனப்படுமன்றோ; அன்றெனின், மூடசுழுத்தியா மன்றோ; அன்றெனின்,மூர்சைமரணங்களி லொன்றுமன்றோ; இது தக்க வுபாயமாமா ?

போ-விடை:—யாது கூறினுந் தடுப்பதால் மிக்க கோபம் விளை விக்கின்றனை. மிகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டனை. அனுபவிகளை இங் ஙனங் கேட்டல் அடாது?

ஞா-வி:—சுருதிகாரணமாகவேனும், யுத்தி காரணமாகவே னும் ஞாயஞ் சோதனை பொருத்த மென்னு மிம்மூன்று முகத்தாற் றக்க சமாதானங்கூறத் தெரியாதநீயா அநுபவத்துக் கிசையக் கூற ப்புகுவை. அநுபவ முகத்தாலேனும் உலகை மித்தையாக்குக.

போ-விடை:—மனமிறந்த விடத் தெங்ஙனங் கூறுவது; நீயநு பவியாயி னிங்ஙனங்கேட்பையா; மனமிறவாத வநுபூதியு முளதோ; இன்றெனின், அநுபூதி கூறெனக்கேட்டல்முறையோ; இவையெ ல்லாம் மூடவசனம்.

ஞா-வி:—அநுபூதி நிலைகளனைத்தையு மெடுத்து விளக்கிய சான்றோரனைவரு மூடராகவேண்டும். என்ன விரைவில் மூடனெனக் கூறக் கற்றனை. "தானறியுந் தத்துவங்க ளெல்லாந் தனக்கனியம்" என்னுங் கவியும், "எல்லாரு நானு விருந்துரைப்பா ராகில்" என் னுங்கவியும், "எங்கோநான் போற்றுவது மென்னையே" என்னுங் கவியும், "என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை" என்னுங் கவியும் இன்னு மிவைபோன்ற எண்ணிறந்த கவிகளும், வாக்கியங் களும், வசனங்களும், இருப்பனவன்றோ? இவையெல்லாம், அநுபூதி மேலீட்டிற் சுரந்தனவன்றோ? இங்ஙன மிருக்க; அநுபூதி நிலைகளை எடுத்துச் சொல்லுத லெங்ஙன மென்னலாமா; யாது கூறுதி?

போ-விடை:—அவ்வநுபூதி நிலைகளையே யெடுத்து வழங்குத லெமது மரபன்றி வேறல்ல; அவ்வநுபூதிநிலைகளிருக்க யாம் நூதன மாகக்கூறுவ தெற்றிற்கு? பயன்படாவாதலின், யாங் கூறற்பாற் றன்று.

ஞா-வி:—முன்னுள்ளசான்றோர்களும் நும்போலிராதுயாது பயன்பற்றிக்கூறியதோ? தமது பண்டிதத் திறமை காட்டற்கன்றே. நீங்க ளிங்ஙனங் கூறுவது அநுபூதிநிலை யல்லாததை அநுபூதி நிலை யெனக் கூறுவதாகக் காட்டுகின்றதே; யாது கூறுதி?

போ-விடை:—இங்ஙனமாய வெல்லா மெம்மது மரபினுள் கேட் கற்பாற்றன்று, நீ யெவற்றினும் பேச்சுக் கற்றவனா யிருக்கின்றனை; போதும். நட (என்றனன்).

ஞா-வி:—ஐயா! எவ்விதத்தினுந் திறமையற்ற மூடசம்பிரதாயத்தைப் பற்றிக் கேட்டும் படித்து மிருக்கின்றனன். அதற்குப் பிரத்தியட்சமாக வும்மைக்கண்டனனென்று யானினைக்கவா நீரிங்ஙனமெல்லாம் பேசுவது? இனி இங்ஙனமாகாமல் விடைதரலாகாதா?

போ-விடை:—ஒருவரிடத்துஞ் சொல்லாதிருக்கின், யான் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஞா-வி:—(அடியற்ற பனைபோல் விருந்து அஞ்சலி குஞ்சியனைப் பயபத்தியோடு நடுங்கிக்கேட்க, உனதகத்தில் விடாதொளிருஞ் சோதியே நமது வடிவாமென் றுபதேசிக்க, அதைக் கேட்டு) இந்த வொளிக்குலகம் அயலா, தானா? அயலெனின், அவ்வொளியினெல்லையாது; இன்றெனின், அயலெனல் ஒரு முதலெனற்கும் இடமினையதெனற்கும் யாது முரணு மெய்தாது நிற்கக்கூறுக.

போ-விடை:—இங்ஙனமெல்லாம் வினவாது நீயே காண்.

ஞா-வி:—ஒளியிற் சகமும், சகத்தி லொளியுங் காணுதமென் கொண்டோ; இவ்வையந் தவிர்க்கக் கூறுக.

போ-விடை:—அங்ஙனமாத லியல்பா யிருக்க, நீ சத்நாகவே இருந்திடுக.

ஞா-வி:—பகலு மிரவும் போலும், நன்கு தீங்குபோலும், முரணுகத் துவிதமாகின்றதே. இந்தத் துவிதம்போக்கற்கு வழியின்றிய நீர் "ஒன்றே யொழிய விரண்டாவ தில்லை" என்னுஞ் சான்றோர் வாக்கியத்திற்கு, என்ன வனுபவங் கூறுகின்றீர். இவற்றையெல்லாம் விசாரித்துத் தெளிந்ததில்லை யானால், எங்ஙனந் துக்காபாவ முதலிய நான்குமேலாய வநுபவம் வாய்க்கும்; இதனை நன்குணர்ந்து கூறுக.

போ-விடை.—அந்நிலையில் விடாதிருக்க,இவையெல்லாந்தானே வாய்க்கும்.

ஞா-வி:—இவையெல்லாம் வாய்க்காத நீரா, குருத்துவத்துக் கிடமானீர். உமதநுபூதி நிலைத்திறமை தெரிந்தனன். சகமாதிய திரிபதார்த்தங்களையு மித்தையாக்குந் திறமை யெங்ஙனம் வரும். சுவாநுபூதி முதலே கோணலாயிருக்கச் சுருதி யுத்தி முழுதுங் கோணலாதலைக் கேட்பானேன், இந்தத் திறமைக்குத்தானு சுவாநுபவம் வர வேண்டுமென்றீர். இது வேதாந்த மல்லவே, யாது கூறுதி?

போ-விடை:—நீ யென்னை மூடனாக்கற்கோ இங்கேவந்தனை. எவரும் என்னை மதிக்காதவிதஞ் செய்தனையே. இனியாவது விடை பெற்றுக்கொள்.

ஞா-வினா:—மெய்யாகத் துக்காபாவம் வேண்டி வேதாந்தம் விசாரிக்கவில்லை. விசாரித்தால் துவிதநாச மின்மையைத் தெரிவித்தும், விசனமுற்று விரையாதமென்னை; உம்மைப்போலக் குருத்வம் வேண்டினவ னல்லன்.தெளிவுறுதலே யெனக்குத்திருத்தியாதலால், இதுகாறும் உன்பால் வருந்தி வினவுகின்றனன்; நின்கருத் திருந்த வாறென்னை கொலோ கூறுதி.

போ-விடை:—நீருண்மை யுள்ளவராகக் காணப்படுகின்றீர். நமஸ்காரம்,நமஸ்காரம். ஏகமாக்கு நெறியாதோ வதனைத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் (என்றிரந்தனன்).

ஞா-வினா:—பிரஞ்ஞையையன்றி யாதுமில்லை யாதலின், அத னுண்மை நிலையை விளக்கி யிப்போது கூறுகின்றனை.

போ-விடை:—(விளங்கிய வக்கணத்தில்தானே பரவசனாய் நின்று, அடியற்ற பனைபோல் பலகால் திருவடிக்கண் விழுந்து விழுந்து, இருவிழியிலு மானந்த பாஷ்பம் பெருக, அழுது வலம்புரி இடம்புரியாக வந்து சந்நிதிக்க ணஞ்சலி குஞ்சியதாநின்று,) ஒன்றே அனைத்தெனலும், அன்றெனலும், அதுவெனலும், இதுவெனலும், நீயெனலும், நானெனலும், சடமெனலும், சித்தெனலும், ஆரோப மெனலும், அதிஷ்டானமெனலும், விகாரமெனலும், நிருவிகார மெனலும், உபதானமெனலும், சமஷ்டி வியஷ்டி யுபாதிகுணந் தொழிலெனலும், சாரசரமெனலும், ஆண்பெண்ணெனலும், சத்துரு மித்துரு வெனலும், காலதேச வஸ்துக்களிலொவ்வொன்றும் பல பேதமாகக் காண்ட லெனலும், கண்டேன் கண்டேன் (என்று பலகால் வியந்து கூறி யானந்த நிர்த்தனஞ்செய்து, முடிவில் நிர்விகற்பசமாதி யெய்தித் தானே தானாய மோனநிலை பெற்றனனென்க).

எ - வது போலிவேதாந்திவாதம்

முற்றிற்று.

அ-வது

காலவாதிமதம்.

ஞா-வி:—காலவாதியை நோக்கித் தீர்ந்த வுமது சித்தாந்த வாதம் யாதோ வதனை யான் பெற்றுய்யுமாறு அடியேனுக் கநுக்கிரகிக்கவேண்டும் (என்றிரந்து வினவினன்).

கா-விடை:—அங்ஙன மாகுக.

ஞா-வி:—யாமுய்தற்கு யாதுநிலை கூறுதி?

கா-விடை:—காலமே பரமெனத் துணிந்தனன், நீயு மதனைக் கொள்ளுதி.

ஞா-வி:—காலம் பரமாயின், அது சச்சிதானந்த விலக்கண மில்லாததென்னை? இருக்கின்றதெனின், சத்தினையதெனக் காட்டுக.

கா-விடை:—என்று மிருத்தலால் காலத்தைச் சத்தெனற்குத் தடையென்னை.

ஞா-வி:—ஆயின், சித்திலக்கணம் யாதோ?

கா-விடை:—சத்தெனற்கு இயைந்து நிற்றலே சித்திலக்கணமென்க.

ஞா-வி:—ஆனந்த விலக்கணம் யாதோ?

கா-விடை:—எவ்வுயிர்க்குந் தக்க சுகந் தந்துநிற்றலி னனந்த மாகும்.

ஞா-வி:—அறிதல் தர்மங் காலத்துக்குச் சற்று மின்மையின், சச்சிதானந்த விலக்கணம் எங்ஙனமேற்கும்?

கா-விடை:—நன்றே; காலமெனல் என்றுமுண்டோ? இன்றோ? உண்டெனின், ஏற்றுக்கோடற்குத் தடையென்னை?

ஞா-வி:—தான் சத்தென வுணர்தல் தன்பாலில்லாமையின் சித்துவேறாகலாமா, வேறாயின் சத்துஞ்சித்துமொவ்வாதிருத்தலின் இஃதெங்ஙன மானந்தமாய்; யுத்திக்கு மாறாதற்கு யாதுகூறுதி?

கா-விடை:—இங்ஙனங் கேட்டா ரொருவருங்கண்டிலமே, இஃ தென்ன வினு.

ஞா-வினு:—யுத்திக்கு மாறென்று தெரியாது கூறிக் குருத்தன ஞ்செய்யும் நின்போலிகட் குணர்வுறுத்தும் வினுவாதலின், யாது கூறுதி?

கா-விடை:—இங்ஙனம் பொருந்தக் கூறக் கற்றிலம். கல்லாத தால், காலமில்லாமற் போயிற்ருே; என்றுமிருப்பதால், சத்தென ற்கு ஐயமென்ன.

ஞா-வினு:—காலம்சத்தும், அறியுசித்தும், ஆதற் கியைதலின், இரண்டு பதார்த்தமாகின்றதே, காலத்தைச் சச்சிதானந்த மென்ன லாமா?

கா-விடை:—இதற்கு விடைகூற வறிகிலனே. எங்குக் கற்றனே, சமயவாதிகள் தத்தங்கொள்கைக் கியைந்த பரத்தைச் சச்சிதானந்த மென்றுற்போல யானுங் கூறப்புகுந்தனனன்றி வேறல்லன். எங் கேனு மிங்ஙனங் கூறக்கேட்டிருப்பேனுயின், காலத்தைப் பரமெனப் பிரதிவாதிப்ப னல்லன். ஆயினும், பிரமா முதலிய மும்மூர்த்திகளுங் குணப்பிரதிபலனரன்ருே; பிரதியலித்த லிறந்தகாலமன்ருே; அந்த லிறந்தகாலங் காலத்துக்கப்பாற் பட்டதெனப்படுமோ; ஏனைய உயி ரும், அண்டாண்ட நிரைகோடிகளுங் காலத்திற் கட்டுப்பட்டன வெனக் கூறவேண்டுமோ, இதுபற்றிச் சத்தெனப்படும்.

ஞா-வினு:—காலத்தைச் சச்சிதானந்தமென் றெருமைப்படக் கூறுதியாயின், யான் தடுப்பேனல்லன், எங்கெங்கே ஸ்மரணையுண் டோ அங்கங்கே காலமுதலியவைகளுண்டாயும், இன்றே லின்றுயும், எவ்வெவர்பாலு மனுபவ மிருத்தலின், சத்தெனற் கெங்ஙன மியையும்?

கா-விடை:—ஸ்மரணை யுள்ளபோது மில்லாதபோதுங் கால மொருதன்மைத்தாயிருந்தலின், சத்தெனற் கையமென்னை.

ஞா-வினு:—உனது ஸ்மரணையைத் தள்ளி, இப்போதேனுங் காலத்தைக் காட்டின், சத்தென் றேற்பதற் கிடையூறின்று, நின்கரு த்து யாது? கூறுதி.

கா-விடை:—விடைகூறற் கிடமின்றிக்கற்றனே, இதுநிற்க; ஸ்ம ரணைகொண்டு எனது கொள்கையைத் தவிர்த்தனே, நன்றே. நினது

கொள்கையாகிய ஸ்மரணையெனலும் சச்சிதானந்த மாகவேண்டுமே. இதனை யாமேற்குமாறு சம்மதிவசனங் கூறவேண்டும்.

ஞா-வி:—ஸ்மரணையல்லாத சராசர வுயிர்களுந் திரிமூர்த்திகளும் உளவேல், ஸ்மரணை சச்சிதானந்த மென்னப்படாது; சமஸ்தமும் ஸ்மரணையன்றி இல்லாமையால் சச்சிதானந்த மென்னப்படும். இதற்குத் தடையுளதேல் கூறுக.

கா-விடை:—ஐயா! தனித்தனி சொல்லி, ஏகமாகும் விதத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும்!

ஞா-வி:—சமஸ்தத்துக்கு மேல்கீழொப்பின்றி யுபாதானமா நிற்றலின் சத்தெனவும், அங்ஙனஞ் சத்தாநின்றதானே யுணருந் தன்மையதாதலின் சித்தெனவும், தானேபிரியவடிவாதலின் ஆனந்தமெனவுங் கோடற் கிடையூறென்னை?

கா-விடை:—எவ்வுயிர்களும் ஸ்மரணையென்றும், அந்த ஸ்மரணையே சத்தென்றுங் கூறின், எவ்வுயிர்களும் பிறந்திறக்கலாமா; பிறந்திறத்தலின், யாவர்தான் சத்தென்றேற்பர்.

ஞா-வி:—அவஸ்தைகள் மாறினும், ஸ்மரணை இருந்தவண்ணமிருக்குமாறுபோன்று, பிறவிகள் மாறினும், ஸ்மரண மாறாமையால் சத்தெனற் கையமென்னை?

கா-விடை:—காலமெனவறிபடுபொருளன்றோ; காலத்துக்கறிவு முதற்கருவியன்றே? அறிதற்கருவியாதலால் துணைக்கருவி யெனப்படும். இங்ஙனமிருக்க; காலத்துக்கறிவை முதற்கருவியாக்கல் வழு.

ஞா-வி:—ஆயின், காலத்துக்கு முதற்கருவியாதோ?

கா-விடை:—முற்று முணரக் கூடாமையேனும், காரிய வகையால் சக்கிண்ட், மினிட், மணி, நாள், வாரம், மாதம், வருஷம், யுகம், சதுர்யுகம், மகாயுகம் முதலியவாக மேல்மேலாகச் செல்பவையும்; காரணவகையால் யுகம், மகாயுகம், சதுர்யுகம், இங்ஙனமாகப் பரமாணுவுக்குக் கீழ்கீழாகச் செல்பவையும் விகாரமன்றோ; இங்ஙனமாய விகாரத்தையன்றிக் காலமெனலில்லை. ஆகையின், அறிவு முதற்கருவியெனல் கூடாதென்க.

ஞா-வி:—விகாரரூபமாய காலத்தைச் சுயம்பெனக்கொண்டு "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்" என்னுங் கவிப்படி பராக்கி லின்புறுவதுபோற் கெடுவது முறையோ?

கா-விடை:—சுயம்புதேடு நாட்டத்துறின் விவரிக்கக்கூடாமை யால், அது பொருந்தாதென்க.

ஞா-வினா:—ஆயின், வியவகாரசத்தெனப்படுமேயன்றியதார்த்த சத்தெனப்படாதே, சத்து பேதந்தெரியாது கூறுவது முறையோ!

கா-விடை:—சத்து பேதமாவ தியாது?

ஞா-வினா:—பிராதிபாசிகசத்து, வியாவகாரிகசத்து, பாரமார்த் திகசத்து எனச் சத்து மூன்றும். பிராதிபாசிகமாவது பிரதிபலிக்குந் தன்மை. வியாவகாரிகமாவது வியவகரிக்குந்தன்மை. பாரமார்த்திக மாவது யதார்த்தத்தின் தன்மை. இவற்றை யறிந்து கூறுதி.

கா-விடை:—இங்ஙனநோக்கில் யாதும் யதார்த்த சத்தாகாதே, இது தக்க வினாவன்று.

ஞா-வினா:—ஆயின், வியவகாரத்தைச் சுயம்பெனக் கூறுவதா வினா? ஒன்றன்கூட்டம், பலவினீட்டம், திரிபினுக்க மென்பவற்றை விகாரமெனக் கேட்டறியாய் போலும். இவற்றுள், காலமெனை லொன்றன்றோ, இதனை யுணர்ந்து காலத்தை யதார்த்த சத்தாக்கத் தக்கநெறி யாது?

கா-விடை:—எவ்விதத்தும் யதார்த்தமெனக் கொள்ளாது முரா ணாகத் தக்க நெறிகண்டு கூறினை. காலமெனல் இவ்விலக்கணத்தா லில்லாமற் போயிற்றோ, இஃதேற்றற்பால தன்றென்க.

ஞா-வினா:—விசாரியாமுன்னர்க் காலமுளதாயும், பின்னரிலதா யும் நின்ற தியாது? காலமெனின், இன்மையா நின்றவிடத்தெங்கே? எத்திசையாக வேகியது? அதனைக் கண்டு சொல்லுதி.

கா-விடை:—இருக்கின்றதெனின், காரண காரிய மற்றதாக இருக்கவேண்டு மென்பை. இன்றெனின், எங்கே யேகியதென்பை. இந்த வொழியா வழக்கிற்கு யாதுகூறுவன்.

ஞா-வினா:—மித்தையெனற் குடன்பாடன்றாயின், ஞாயங்கூறுக. இன்றேல், ஒத்துக்கொள்ளுக.

கா-விடை:—எமது கொள்கையைப் பூர்வபட்சப்படுத்தக்கூறிய துண்மை நிலையே, ஏனையவற்றையு மிங்ஙன மாக்கத்தகும். யானுலக சிந்தனையின்றி நிற்றற்கும், நிற்கினுந் தடையின்றித் தோற்றாதிருத் தற்கும் இயைந்த நெறியாது?

ஞா-வினா:—இந்தப் பிறவி நீயன்றுதலானும், உனது சம்மதி யின்றிப் பிராரத்துவ முடிவில் பலவத்காரமாக நீங்கலானும், மற்ற தற்கு யாது தடை?

கா-விடை:—பிரத்தியட்சமா யிருப்பதை யெங்ஙன மறப்பது. மறப்பினுந் தோற்றுவ தெங்ஙனந் தடைபடும். தடை படாததால் யானிற்குமாறுதா னெங்ஙனம்.

ஞா-வினு—விசார முகத்தா லின்மையாக முடித்ததை நீமறக்கின் தோற்றும். இதனைக் கண்டு கூறுதி.

கா-விடை:—மறவாதிருக்கினுந் தோற்றுகின்றதே; என் செய்வேன்.

ஞா-வினு:—நீ மறவாதிருந்தா லுலக முனக்குக் காணப்படுவதற்கு நெறி யெங்கணு மில்லையே. நீ பிறழ்ந்து கூறுகின்ருய்.

கா-விடை :—ஐயா ! உற்றுக்காண்புழிச் சமஸ்தமும் நினைவாயிருக்கின்றதே (இஃதென்ன வாச்சரியமென்று பணிந்துநின்று,) இந்நிலையைத் தெரியக் கூறவேண்டும்.

ஞா - வினு:—யாவும் நினைவெனக்கண்டனை. மெய்யே; எதை நினைவென்றனை. அதைக் கண்டு கூறுதி.

கா-விடை:—(அவன் நெடுநேரஞ்சலியாது நின்று கண்டுகண்டு, பரமாணுவினும் மிக நுட்பமாய தெரிவெனத் தெளிந்து பணிந்து) அது தெரிவு வடிவம் (என்று கூறினன்.)

ஞா-வினு:—அன்னபிரமாணமாக நின்றுணர்வ தெவ்வண்ணத்ததோ; கண்டு கூறுதி.

கா-விடை:—(அதனைச் சோதிக்க நெடுநேர நிற்புழி, என்றுங் கண்டறியா வற்புதநிலை காணப் பேரின்பமீக்குற்றுத் துக்கநிவிர்த்தியுடையவனுய்ப் பலவாருகத் துதித்து) என்னையான் கண்டேன் (என்று வணங்கிச் சொரூப மௌனியாயினனென்க.)

அ - வது காலவாதிமதம்

முற்றிற்று.

க - வது

சூனியவாதிமதம்.

ஞா-வினா:—(சூனியவாதியை நோக்கிப்) பிறப்பதும் இறப்பதும் இப்பிறப்பிலென்றேற்றுக் கொள்வதற்குத் தடையாதுளது. இதற்கு யாவருஞ் சாட்சி யாதலால், இங்ஙனம் வருவானேன்?

சூ-விடை:—பிறந்ததேது? இறந்ததேது? பிறந்தது போலும் இறந்ததுபோலுந் தோற்றன் மாத்திரமன்றி வேறில்லை. எங்ஙனமெனின், பஞ்சபூதாம்ச சையோகத்தையன்றித் தேகமெனலைக் காட்டிலேற்பம். இன்மையால் இம்மொழியை ஏற்பதெங்ஙனம்?

ஞா-வினா:—ஆபின், உன்தாய்தந்தைக்கு இந்நிலையதான ஞானம் பிறந்திருக்குமாயின், நீபுத்திரனாகப் பிறத்தற்கு வழியேது? பிறந்தபின் தேகத்தை நானெனலும் அதனைப் பாதுகாத்தலும், அதற்குப் போகந்தேடலும், பசிகாம நோய்கட்கும், வறுமை சிறுமைகட்கும் துன்புறலும், செல்வம் வாய்த்தற்கு இன்புறலும், இறப்பிற்கு நடுங்குதலுமாகிய இவ்வனர்த்தங்கள் உன்னை விடாதிருக்க, நீ யிங்ஙனம் வாய்மொழியாற் பேசுவது நன்றாயிருக்கின்றது. இங்ஙனமாய புடைபெயர்ச்சிகளனைத்தும், நீயாகிற வறிவுக்கு வந்திருக்கப் பிறப்பிறப்பு இல்லையென்பானேன்?

சூ-விடை:—எனக்கவ் வநுபூதி வாய்க்காத தடையொன்றேயன்றிச் சமஸ்தமும் என்றுஞ் சூனியமெனற்கு ஞாயஞ் சோதனை பொருத்த முகத்தால் யாது முரண்? இன்றாதலால், சூனியமே பிரமம்.

ஞா-வினா:—பஞ்சபூதத்தையன்றிப் பௌதிகஞ் சூனியமெனல் மெய்யே; பௌதிகஞ் சூனியமோ? அன்றே, இதற்கு யாது கூறுதி?

சூ-விடை:—நீயேலாயேனுஞ் சகலபண்டிதரும் முடிவிற் சூனியமென்றேற்றற் கியைந்த ஆகாயமானது வனைய நான்கு பூதங்கட்

குஞ் சலட்சண விலட்சணமாய், இயையப் பெறுவானேன்; பெறுவதால் சமஸ்தமுஞ் சூனியமே.

ஞா-வினா:—இவ்வேதுக்களாற் பிரமமெனற்கு வடிவஞ் சூனியமென்றனை, இந்தச் சூனியந் தனக்குத்தானோ, மற்றொன்றிற்கோ, காணப் படுவது?

சூ-விடை:—தனக்குத் தானெனின், சடமென்னை; அன்னியத்துக்கெனின், யாதுக்கென்னை; அறிவிற்கெனின், அது யாதுபொருளென்னை; இனையதெனின், குணங்குறியென்னை; அவற்றிற்கு மூலெனின், என்ன நிலையினதென்னை; அவாச்சியப் பொருளெனின், யாதருத்த மென்னை; சூனியமெனின், அதனைத் தடுப்பையோ? கூடாமையால் சூனியமே பிரமம்.

ஞா-வினா:—அறிபடு பொருளையும், அறிவையுஞ் சூனியமாக்கியது யாது? வேறு பொருளின்றெனின், ஆராய்ச்சி செய்து தீர்ப்புத் தந்தது யாது, இருப்பதாகக் காண்கின்றது. அஃதெட்டவில்லையெனின், அங்ஙனங் கூறுவது நீயோ வேறோ? நானெனின், உன்னை நீயில்லை யென்னலாமா? கூடாதெனின், நானெனல் சூனியமாகுமா? ஆகாதெனின், நானெனலே பிரமமென்றாற் றோடமென்னை?

சூ-விடை:—நானே பிரமமெனக்கூறிக் கெட்டனரநேகரெனக் கூறு முலகவாக்கியத்திற்குப் பிரத்தியட்சமாக வுன்னைக் கண்டனன். நன்று நன்று. இதனை யுலகத்தார் கேட்கில், கொன்றெறிவர்; பேசாமற்போம்.

ஞா-வினா:—நீரும் விசாரணை இல்லாமல், தலைவெட்டுபவர்போலும்! நானென்னு மவசர பேதங்கள் எத்தனையுள; அவற்றை விசாரித்துத் தெளிந்தீரா? தெளியாமற் போவென்னலாமா?

சூ-விடை:—நானெனற்கு அவசரநிலைக ளனந்த முண்டென்றீரே, அவற்றில் சிலவற்றை எடுத்துக்கூறுக.

ஞா-வினா:—"புத்ரோக முத்ரோகம் பூரணானந்தோகஞ், சந்தோகஞ் சித்தோகஞ் சாந்தோகஞ்-சுத்தோகம், ஆரணங்கடேடரிய வற்புதோ கஞ்சகல, காரணமாஞ் சைதன்யோ கம்" என்பதனாலும் தேகோகமுதல் சிவோகமீறுக் கிடந்தவைகளுள, அனந்த அவ பேதங்களிருப்பதனாலும், யாது கண்டிகழ்கின்றனை; கூறுதி.

17

சூ-விடை:—சூனிய மெனலைத் தோன்ற திருக்குமாறு மறக்க வைத்தனையே, உனது வல்லபமே வல்லபம். எந்த நான் இவ்வவசர நிலைகளா யனந்தநாளுக நின்றதோ, அஃதினையதெனக் கூறவேண்டும்.

ஞா-வினு:—எந்த வவசரநிலை நானெனல்லாம், நானென்பதல்ல. நானென்ப தன்றியு மில்லை. இவ்வநுபவம்-நானென்னுதாரார். நான் மாத்திரமல்லவே; இங்ஙனமிருக்க, ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்துணராமல், என்னைக் கேட்பது சொல்கற்றற்கோ?

சூ-விடை:—இங்ஙனமெல்லாம் அகமென்னும் பேதங்களைத் தெரிவித்தாற்போல இதனையுந் தெரிவிக்கில், அதனை யுணர்ந்தாற் போல இதனையு முணர்ந்துகொள்ளுதும், ஆதலில் தெரிவிக்கவேண்டும்.

ஞா-வினு:—நானெனலை யன்றி உலகம் யாதுக்குத் தோற்றும், ஒன்றுக்கு மன்றுதலால், உலகத்தை யறியுமுன்னைப் பிறழாதுற்றுணர்ந்து சொல்லுதி.

சூ-விடை:—யாதொன்றுந் தோன்றவில்லை.

ஞா-வினு;—அங்ஙனந் தோன்றுமை யாதுக்கு,

சூ-விடை:—இருந்தா லன்றே காணப்படும், இல்லையாதலால் யாதுக்கென்பன், இங்ஙன மெல்லா முற்றுநின்று உமதுவசனப்படி பார்க்குமிடத்தில் எல்லாஞ்சூனியமாக முடிதலின், எனது கட்சிக்கு மாறுயதொன்றுங் கண்டிலனே; அகம்பிரமமென்பதி லென்சிறப்பு? விவர்த்தம்! விவர்த்தம்!!

ஞா-வினு:—விவர்த்தமெனப் பூர்வபட்சப் படுத்தியது ஒன்றிருந்துதானே; இன்றேல் பூர்வபட்சம் சித்தாந்த மென்பதியாதும் இன்றுய் முடியுமாதலால், உற்றுநின்று யோசியாத குற்ற முன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு சூனியத்தை நாட்டலாமா? சூனியந் தன்னையேனு மன்னியத்தையேனு மறிதற்பாலதா? இவற்றையெல்லாம் யோசியாது கூறுவது நியாயமா? கண்டு கூறுதி.

சூ-விடை:—ஒன்றிருந் துணர்வது ஞாயமே; எனக்குக் காணுததென்னை.

ஞா-வினு:—உனக்குக் காணுமையா லில்லையென்னலாமா? விவேகிகள் கூறும் வசனமா? தெரியாதகுற்றந் தன்பாலிருக்கக் கண்டு விசன முருததென்னை?

சூ-விடை:—விசனமுறி னிழிவுக் கிடமன்றே; இதனைக் குறிப்பாற்றெரிந்து கொள்ளாதவெ தன்னை.

ஞா-வினு:—நீ விசனமுறுதற் கடையாள மொன்றுங் கண்டிலனே; சொல்லா லளக்கவல்லையோ?

சூ-விடை:—இதனை எங்ஙனமேனும் விளக்கிவிப்ப துன்கடமை (எனச்சொல்லி வணங்கினன்).

ஞா-வினு:—யாதொரு நினைவுமற்றுச் சும்மாவிருக்குதி. இருக்குங்கால் யாது காணப்படுகின்றதோ வதனைத் தெரிவி.

சூ-விடை:—முன்னர்ப் பாழ் காணப்பட்டுச் சிறிது சிறிதாவகன்று மின்மினிபோற் காணப்படுகின்றது.

ஞா-வினு:—அதை விடாது பற்றிநிற்கில் யாதாகின்றதோ வதனைக் கண்டு தெரிவி.

சூ-விடை:—அங்ஙன நிற்கநிற்கக் கடல் கவிழ்ந்தாற்போலப் பேரின்பம் பொங்குகின்றது (என்று கூறிப்பரவசனாட்டனாய் வணங்கி நிருவிகற்ப சமாதியெய்தினன்).

கூ-வது சூனியவாதிமதம்

முற்றிற்று.

௧0 - வது

மூடவாதிமதம்.

ஞா-வி:—(ஞாயவாதி மூடவாதியை நோக்கி) விதிநிடேதத்தின் நெறிநில்லாது கண்டபடி சஞ்சரிப்பதென்கண்டோ?

மூ-விடை:—விதி நிடேதந் தழுவி நடப்பதால் பயனென்?

ஞா-வி:—நின்போலும் விவேகிகள் பயனில்லாமை பற்றியா தழுவிநடந்தனர். இதுபற்றி விசாரியாததென்னை? தழுவி நடப்பதாலிதனினு மிக்க சம்பத்தடையலாமெனவும், வழுவிநடப்பதாற் சிறுமை யனுபவிக்கலாமெனவும், எல்லாமதத்தர் வேதங்களும் முறையிடுவதை யறிந்திலையோ?

மூ-விடை:—அப்பயனனைத்தையு மனுபவிப்பதெப்பொழுதோ; இப்பொழுதெனின், மிக்கசம்பத்தினர் தாங்களஞ்சாது செய்யுந் தீவினைகளனந்தமுள; அவற்றின் பயனை இப்போதனுபவிக்கக் கண்டிலமே; மிக்கவறுமையுள்ளோர் தாங்கள் பயபத்தியோடு கடவுளுக்குத் தொண்டுபுரிந்து செய்யுஞ் சற்கிருத்தியங்களனந்தமுள. அவற்றின்பலனை யிப்போதனுபவிக்கக் கண்டிலமே; தழுவி நடப்பதால் யாது பயன்?

ஞா-வி:—வறியனிடத்தும் செல்வ மிக்கோனிடத்தும் ஏககாலத்திலுதித்த சிசுக்களுக்கு இடம்பொருளேவலின்மையும், உண்மையும் வருதற்கேதென்னை கொலோ? படைப்பெனின், பக்ஷபாதத்திற் கிடமன்றோ? இயற்கையெனின், ஒருபடித்தாக வாய்க்காததற் கேதென்னையோ; வினையெனின், எப்போதியற்றியதோ, முன்னெனின், பின்னெனவரற் கியையாதோ; இங்ஙனமிருக்க, முன்பின் சனனமில்லையென லெங்ஙனமேற்கப் படும்?

மூ-விடை:—அப்பிரத்தியக்ஷ மாதலா லேற்கப்படாது.

ஞா-வி:—ஒவ்வொருவரும் இம்மையில்தானே தினந்தோறுங் கேவலத்தில் யாமிப்போ தின்னபிறப்பினரெனத் தெரிபவருளரோ,

அங்ஙனந் தெரிந்துகொள்ளாமையா லிப்பிறவி யில்லாமற் போயிற்றோ; அதுபோல இப்பிறவியில் முன்பின் சன்மங் காணப்படாமையா லில்லையெனப்படுமோ; இவையனைத்தும் விவர்த்தக் கேள்வியேயன்றி ஞாயத்துக் கியையுமா? இதனை நன்குணராத தென்னை?

மூ-விடை:—சாக்கிராவஸ்தையைச் சுழுத்தியவஸ்தைக்குவமையிட்டது யாதுபற்றியோ, அதனை விளங்கக் கூறவேண்டும்.

ஞா-வினா:—சனனாகாரம் நசித்தலொன்று, ஒடுங்கலொன்று; நசித்தல்-மரணம். ஒடுங்கல்-சுழுத்தி. முன்னர் நசித்த தேகாகார மெங்ஙனங்காணப்படும். காணப்படுதற் கேதின்மையி னிங்ஙனமாக வினாதலையொழிக. இன்றேல் குதர்க்கமெனப்படாதா?

மூ-விடை:—ஆகாரத்தையன்றித் தேகநானென லின்றேல்,முடிவுதானென்றோ; இன்றெனின், விஸ்ராந்திதானென்றோ; இன்றெனின், விதிநிடேத மேற்பதால் யாது பயன்!

ஞா-வினா—:விதிநிடேதம் விடுவதால், யாது பயனெனக் கருதி மிருகங்களைப்போல உண்டல், உறங்கல், புணர்தல் செய்து, காமக்குரோதாதிகள் வயப்பட்டு, அல்லல் மீக்குற் றலைவானேன்?

மூ-விடை:—விதி தழுவி நடப்பதால் சுவர்க்காதி போகமும், தழுவாது நடப்பதால் ரௌரவாதி நரகமும் மறுமையி லெய்துமென்றனை; இவ்விருவகைப் பயனையும் தநுவெடுத் தனுபவிக்கவேண்டுமென்றால் எல்லையின்றி யிவ்விருவினையும் மாறிமாறிச்செய்யவேண்டிவரும். வரின், ஓய்வுக் கிடமில்லாமற் போகும். இங்ஙனம் வராமைக் கேது கூறுக.

ஞா-வினா:—என்று மோய்வுக் கிடமவாவில், இருவினைக்குடன்படா திருக்கவேண்டும். உடன்படாதிருத்தற் கியைந்த புடைபெயர்ச்சி இனையதெனத் தெரியவேண்டும். தெரிந்தவிடத்து அவ்வாறுக்கட்டுண்டு நிற்கவேண்டும். இவ்வாறு வழுவின்றிப் பலகாலும் நிற்கில், இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுந் தானேவந்தமையும். இவ்வாறமைதற் கியைந்த நெறியாதென விசாரிக்கத் தேடுதி.

மூ-விடை:—எங்ஙனஞ் செய்யின், இருவினை யொப்பு வரும்.

ஞா-வினா:—தான் யாரென விசாரிக்கும் விசாரணையாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலில் வருமாதலால, அந்நெறிகண்டு நிற்றி

மூ-விடை:—தானென்பதை விசாரிப்பானேன்; உடலையன்றி வேறுளதோ?

ஞா-வினு:—உடலையன்றி வேறின்றெனின், உடல்படுக்கையி லிருக்கப், பலவிடத்திற்சென்று, பல வியவகாரஞ்செய்து, இன்ப துன்பங்களி லொன்றை யனுபவித்ததாகச் சொப்பன மெய்தியது யாது ? அதனைக்கண்டு கூறுதி.

மூ-விடை:—(அங்ஙனங் கூறியபோதே? நெடுநேரம் யோசித்து) உனது வசனப்படி உடலையன்றி வேறுபுருஷனுளனுகச் சத்தியமாகக் காணப்படுகின்றனன். அவன் யாவனென உன்னுமிடத்துச் சேய்மை யனுகவும், உன்னுதவிடத் தணிமையனுகவுங் காணப்படுகின்றன னே, இதற்கு யாதுசெய்வன்?

ஞா-வினு:—அவன் உன்னை யன்றி வேறு புருஷனே; அலனெ னின், உன்னை நீ விசாரித்துக் காண்டற்குத் தடையாது ?

மூ-விடை:—எனக்கு நானன்னியனுகில் விசாரணை வேண்டும். அன்னியனல்ல னுதலின் விசாரணை யாதுக்கு?

ஞா-வினு:—விசாரணை பண்ணுது நீ யார்? கண்டு சொல்லுதி.

மூ-விடை:—காணப்புகின் பாழாகவும், புகாதவிடத்து நாமரூப மாகவுங் காணப்படுகின்றனனே; உன்னுமிடத்திவை வேடமல்லாது அவனுகா. இவ்விருமையன்றி எங்ஙனந் தேடிப்பார்க்கினும் அவனைக் கண்டிலன்.

ஞா-வினு:—"அறியாப்பொருள் காரண மாயைகுறித் தறியும் பொருள் காரியமாமுலகிங், நெறியாற்றிகழ் நான்மறையந்தமெலா நீயன்றென வோது நிரந்தரமே." என்னுங் கவியி னனுபவ முனக்கு வாய்க்கக் கண்டேன். இவ்வாறினி மேன்மேற் செல்லுவையாயின். உன்னை நீ காண்டற் கையமில்லை. இதற்கு யாது கூறுதி.

மூ-விடை:—இதன்மேற் செல்லுமாறறிந்திலன். இனி நீயே தஞ்சமன்றி வேறறிகிலன், (என்று அவனடியில் வீழ்ந்தனன்).

ஞா-வினு:—(இயமமுதலிய நெறித்தாகச் செலுத்திச், சமாதி பெறவைத்து அவனை விளக்கி) நினதனுபவம் யாது ? கூறுதி.

மூ-விடை:—(அவனைப் பலகால் வணங்கி,) உனதனுக்கிரகத்தால் என்னையான் கண்டனன். கண்டதால் யான்பெற்றபயன் யாதெனின், யானாகிய வறிவையன்றி அயலாக வொன்றிருக்கக் கண்டிலன். சகமென்பதில்லாமற் போயிற்றே; உண்டெனின். தற்பிரத்தியட்சத்தி லெங்கே; இல்லையெனின், தானாகக்கரைதலால் அன்னியமன்று. உன்னியமெனின், அவை தானாகா. எனவே, தன்னையன்றி யாதுமின்றெனவும், அவை தானன்றெனவுங் கண்டேன் (என்று தனதனுபூதிநிலை யனைத்தையுந் தான் கண்டவாறு சொல்லித் திருவடியில் வீழ்ந்தனனென்க).

ஞா-வினா:—பந்தத்தில் உலகெனவும், விடுதியிற் பரமெனவுங் கோடற்கியைந்த தொன்றோ; பலவோ; இதனைக்கண்டு கூறுதி.

மூ-விடை:—யானே மருளாயவழி யுலகாகவும், தெருளாய வழிச் சிவமாகவும் நின்றதன்றி வேறு கண்டிலன்.

ஞா-வினா:—ஆன்மா ஒன்றெனவும், பலவெனவுங் கோடற்கியைந்தநெறி யாதோ ?

மூ-விடை:—உபாதி சகித நாட்டத்தாற் பலவெனவும். உபாதிரகித நாட்டத்தால் ஒன்றெனவுங் கோடற் கியைந்ததன்றி, ஆன்மா ஒன்றுமல்ல பலவுமல்ல.

ஞா-வினா:—ஒன்றே யனைத்தாயின், சீவன், கூடஸ்தன், ஈசன், பிரமம் எனப் பாகுபாடு வருவானேன் ?

மூ-விடை.—சைதன்னியம் ஒன்றே; வியஷ்டியுடலைத் தானெனலால் சீவனெனவும், சமஷ்டியுடலைத் தானெனலால் ஈசனெனவும், வியஷ்டியளவாக அறிவைத் தானெனக் காண்டலாற் கூடஸ்தனெனவும், சமஷ்டியளவாக அறிவைத் தானெனக் காண்டலாற் பிரமமெனவும் வந்த பாகுபாடேயன்றி மற்றவற்றால் வந்ததன்று.

ஞா-வினா:—அறிவு நாட்டத்தில் உபாதியளவு பாகுபாடு வருவானேன் ?

மூ-விடை:—வாசனையால்.

ஞா-வினா:—இப்பேத மெதுகாறு முண்டோ?

மூ-விடை:—அறிவே தாஞக வாகுமளவும்.

ஞா-விஞ:—திருக்குத்·திருசிய பேதம் எதுகாறுமிருக்குமோ?

மூ-விடை:—அறிவறியாமைபேத முள்ளளவும்.

ஞா-விஞ:—யானெனதென்னு மகம்பாவ மெதுகாறுமோ ?

மூ-விடை:—பிராதிபாசிகசத்து உள்ளளவும்.

ஞா-விஞ:—பிறப்பிறப்பென்னும் பேதைமை யெதுகாறுமிருக்குமோ ?

மூ-விடை:—தானே தாஞகுமளவும்.

ஞா-விஞ:—சகத்தாகார மாகாததற்கு யாதுபாயம் ?

மூ-விடை:—தற்பிரகாச வடிவமாகப் பழகுவதே யுபாயம்.

ஞா-விஞ:—திரிபுடி நாசத்துக்கு நெறியாது ?

மூ-விடை:—நடுநின்ற ஞானத்தை விளக்கிக்கொண்டு விடாதெங்குங் காண்பதே திரிபுடி நாசத்திற்கு நெறியாம்.

ஞா-விஞ.—சகங்காணப் படாமைக்கு நெறியாதோ ?

மூ-விடை:—தனதறியாமையை யறிவாக விளக்கிக்காணில் அக்கணமே இன்றாய் முடியும்.

ஞா-விஞ:—உலகவாசனை சாஸ்திரவாசனைகட் கறுதியென்றோ?

மூ-விடை:—தனக் கயலின்றெனக்காணுமளவும்,

ஞா-விஞ:—விடயமாவ தென்னை ?

மூ-விடை:—அநர்த சட துக்கமயம்.

ஞா-விஞ:—விடயமெனல் தனக்கெனச்சொரூபமொன்றின்றித் தோற்றன் மாத்திரமுஞ் சொன்மாத்திரமு மாயிருக்க, அநர்த சட துக்க விலக்கணத்தை யேற்றற் கியைந்த பொருளாகுமா ?

மூ-விடை:—அறியாமையை யன்றி விடயமின்றாதலின்,பொருளாகாதென்க.

ஞா-விஞ:—மண் முதலியவைகட்கு அறியாமை யெங்ஙன முதற் கருவியாகும்? ஏற்குமாறு கூறுதி.

மூ-விடை:—சோதனையில், பூர்வபட்ச மாதற்கியைந்த வடிவு நிறம் பல்வகையாயும், ஐவண்ணமாயும், முடிதலாலறியாமையே வடிவமாம்.

ஞா-வி:—பரமாவ தென்னை?

மூ-விடை:—சச்சிதானந்தமயம்.

ஞா-வி:—பரமெனல் தனக்கெனச் சொரூப மொன்றின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாயும், சொன்மாத்திரமாயு மிருக்க, அது சச்சிதானந்த விலக்கணத்தை யேற்றற் கியைந்த பொருளாகுமா?

மூ-விடை:—அறிவையன்றிப் பரமின்றாதலின் பொருளாகாதென்க.

ஞா-வி:—அறிவே பரமென லெங்ஙனமாம்?

மூ-விடை:—திணைபா லிடமாயும், அன்றாயு மெவ்வுயிரு மிருத்தலினானும், எவற்றையு முணர்தற்பாலதாதலானும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திக் கியைந்த வினைமுதலாயும், சகல கற்பனைகளாயும், அன்றாயு மிருக்கற் பாலதாதலானும் அறிவே பரமெனப்படும்.

ஞா-வி:—நான் நீ முதலியவற்றைக் கற்பனையெனக் கூறுவ தென்னகருதியோ? அதனை விளங்கக் கூறுதி.

மூ-விடை:—அல்லவற்றை நான் நீ அவன் அவளெனவும், அண்ணன் தம்பி தாய் தந்தை மாமன் மருகனெனவும், சாத்தன் கொற்றன் தேவன் பூதனெனவும், சத்துரு மித்துருவெனவும், இன்னுமிவைபோன்றவண்ணம் பெயர்தந் தின்னுனின்னு ளெனவுங் கூறுவதாலென்க.

ஞா-வி:—நடுநிலையாவ தென்னை?

மூ-விடை:—ஞானஞ்ஞான நிலைகண் டிடைநிற்றல்.

ஞா-வி:—ஞானஞ் சிறந்ததன்றோ?

மூ-விடை:—சிறப்புற்றதேனும் தானெனலையன்றி இவ்விருமையு மின்மையின், சிறப்பெனச் சாய்தல் கூடாதென்க.

ஞா-வி:—வஸ்துவை உளதெனவும், இலதெனவும், அன்றெனவும், ஆமெனவுங் கூறற் கிடந்தருவ தெங்ஙனம்?

மூ-விடை:—அந்தர்முகநாட்டத்தால் வஸ்து உளதெனவும், ஆமெனவும், பகிர்முகநாட்டத்தா லிலதெனவும், அன்றெனவு மியையப் பெறுமென்க.

ஞா வி:—நீ அஞ்ஞான முதலிய மூன்று மகன்றனை (எனத் திருவடி தீட்சை தந்தாசிர்வதிக்கத், திருவடியில் வணங்கி நிர்விகற்ப சமாதி யெய்தினனென்க).

கO - வது மூடவாதிமதம் முற்றிற்று.

கக - வது

சாத்தேயமதம்.

ஞா-வி:—(ஞாயவாதி சாத்தேயனைநோக்கி,) ஐயா! சாத்தேயமாவது யாது?

சா-விடை:—சத்தியைப் பூசிப்பது.

ஞா-வி:—சத்தியாவது யாது?

சா-விடை:—பரத்தினதுவல்லபம்.

ஞா-வி:—அஃதினைய தெனத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

சா-விடை:—பரத்தின தனந்தகோடி சத்திகளே யென்க.

ஞா-வி:—அந்தச் சத்தி யொன்றோ, பலவோ?

சா-விடை:—ஒன்றே பலவாக நிற்பதென வறிக.

ஞா-வி:—ஒன்றென்பது யாது பெயருடையது? பலவென்பது யாது பெயருடையது?

சா-விடை.—ஒன்றென்பது சிற்சத்தியெனவும், பலவென்பது மாயாசத்தியெனவும் பெயர் பெறும்.

ஞா-வி:—பரத்தினதுவல்லப மென்புழித் தற்கிழமை யாது, பிறிதின் கிழமை யாது?

சா-விடை:—தற்கிழமை சிற்சத்தி; பிறிதின்கிழமை மாயா சத்தியென வுணர்க.

ஞா-வி:—இவ்விரண்டற்கு முதாரணம் யாதோ?

சா-விடை:—கொற்றனது கை, நிறம், வேலை, இவை தற்கிழமை; ஆஸ்தி, வீடு, ஆயுள் இவை பிறிதின்கிழமையெனக் காண்க.

ஞா-வி:—என்னை யானறிவேனெனல் சிற்சத்தி; அறியேனெனல் மாயாசத்தி யெனக்கோடல் போலுமோ?

சா-விடை:—ஆம்.

ஞா-வி:—எதனைச் சத்தியெனல்?

சா-விடை:—புடைபெயர்தலே.

ஞா-வி:—இது யாதுபோலும்?

சா-விடை:—பெயரும் எழுவாயும் போலுமென்க.

ஞா-வி:—அஃதெங்ஙனம்?

சா-விடை:—புடைபெயர்த லேலாமை பெயரெனவும், ஏற்றல் எழுவாயெனவுங் கொள்ளுமாறு போன்று, வஸ்து சலன மின்றி நிற்கின் பிரமமென்வும், சலன முறின் சிற்சத்தி யெனவும், அந்தச் சலனம் சகசீவபரமாகப் பரிணமிக்கின் மாயையெனவும் பெயர் பெறும். தன்னிலைக்கண் தானிலையுறுவதும் சலனமுறுவதுமேயன்றி வேறிடமின்மையின் "தன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்யானுந் தன்னை, நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு-நிலையினு, மேன்மே லுயர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத், தலையாகச் செய்வானுந் தான்" என்முரறினர்.

ஞா-வி:—இது யாதுபோல்வது? உபமான பூர்வகமாகவெளிப்படுத்தல் வேண்டும்.

சா-விடை:—ஆகாயமும் வாயுவும்போலு மெனவறிக.

ஞா-வி:—அஃதெங்ஙனம்?

சா-விடை:—ஆகாயமானது தன்னிடத்தில் தானே சலிப்பதால் வாயுவெனவும், இவ்விரண்டன் ஸ்புரிப்பே அக்கினி யெனவும், இம்மூன்றன் சையோக ஸ்புரிப்பே நீரெனவும், இந்நான்கன் சையோக ஸ்புரிப்பே பிருதிவியெனவும், இவ்வைந்தின் சையோக ஸ்புரிப்பே அண்ட பிண்டங்களெனவும் பெயராய்த் தன்னிடத்திற்றானே விகார முற்றமைதி பெறும். பெறினும் தனது பூரணத்துக்கு நட்ட முறாது நிற்பதுபோலு மெனவறிக.

ஞா-வி:—அங்ஙனமாயின், பரிபூரணமான பரமென்னுஞ் சத்தனைவிட்டுச்சத்தியையேற்றல் எங்ஙனமமையும்? அஃதோர் பொருளன்றே, இதற்கு யாது கூறுதி?

சா-விடை:—பரமென்பதுஞ் சத்தியா லியங்கப் படுவதன்றித் தானே யியங்காதெனச் "சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொடு சேரி னெத்தொழிலும் வல்லவாம், இவள்பி ரிந்திடி னியங்கு தற்

கரி தரிதெனுமறை யிரைக்குமால்'' இங்ஙனஞ் சான்ருேர் வசன மிருப்பானேன்? இதனை யோராததென்னை?

ஞா-வி:—யாதோ வொன்று அனைத்து முண்டாகுகவெனச் சங்கற்பிக்க; அங்ஙனமே யனைத்து முண்டாயினவென் றருமறைகளுங் கூறுவதால், என்னகருதி ஆணெனவும், பெண்ணெனவுங் கூறவந்தது. இவற்றுளொன்ருயின், "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லா வலியு மல்லன்'' எனச் சான்ருேர் கூறுவ தென்கருதியோ?

சா-விடை:—ஆண்பெண்ணென விரண்டுண்டா யிருப்பதெ ன்னை; ஆணனைத்தும் பெண்வயப்பட்டுப் பிரிய மோதப் பிரமோதமுற் றகறற்கிடமின்றிச் சலன முற்றதில்தானே சுழன்றுசுழன்றலை வானேன்? இதுபற்றிப் பரத்தை யாணெனவும், வல்லபத்தைப் பெண்ணெனவுங் கூறியதென்க.

ஞா-வி:—கற்பனையாதலி னிவற்றிற் காண்பெண்ணலி முதலியவெண்ணிறந்த பேதங்கள் வரலாம். முடிவிடத்து வருதற்கிடம் பெருதே; சொல்வார்க்கின்றேனுங் கேட்பார்க்குமதியின்ருே?

சா-விடை:—எண்ணிறந்த பேதங்கள் கற்பனைகட்கு வரலா மென்றீர். கற்பனைகளென்ற திவ்வாறென விளக்கவேண்டும்.

ஞா-வி:—பஞ்சபூதங்களையன்றி யுடல்களும், உடல்களையன்றி யாண்பெண் ணலிகளு மெங்கே; இல்லையாதலாற் கற்பனையென்ரும். இதில் யாதுவழு?

சா-விடை:—காமம், தவித்தல், ஊடல், கூடல், கருக்கோடல், பிரசவித்தல், வளர்த்தல், காத்தல் முதலிய வியவகாரமெற்றிற்கு; உண்டாயிருப்பதாற் கற்பனையென் றெங்ஙனமேற்கப்படும்?

ஞா-வி:—எனதுவாதம், பாரமார்த்திக சத்து; உனது வாதம் வியாவசாரிகசத்து என்ருலெங்ஙனமொருங்குறும்; உருததால் வாதிப்பதிலென்பயன்?

சா-விடை:—இருவகை சத்தி னர்த்தமென்னை? தெரியா விடத்துப் பயனின்றெனல் மெய்யே; அவற்றைக் கூறுக.

ஞா-வி:—மண்ணும் நூலும், பாரமார்த்திகமாம். கடமும் படமும், வியாவகாரிகமாம். இங்ஙனமாய வுண்மையர்த்தந் தெரியாது சத்தன் சத்தி யென் றிரண்டாக்கின், வஸ்து விரண்டாம். இண்ட

யின், ஐயந்திரிபுக் கிடமாய் மனமொருங்குறாது. சத்தனையன்றிச் சத்தியில்லை யெனின், வஸ்து வொன்றாம். ஒன்றாயின் சகமும்பர மெனக்கோடல் வேண்டும். கொள்ளுது மெனின், வஸ்துவுக்குச் சுத்தம், நிர்விகாரம் பூரணமெனற் கிடமின்றாம். இதற்கு யாது கூறுதி?

சா-விடை:—ஒன்றெனினும், பலவெனினும் விடாவழக்காநிற்றலின், இது நீங்குமா றெங்ஙனம்.

ஞா-வினு:—வழக்கிடுவோனை ஐயந்திரிபறக் கண்டவிடத் தக்கணமே நீங்கும். இன்றேல் நீங்காது; ஒருகாலைத் தீர்ப்பாகு முடியும்; முடிவதால், அல்லலும் பிறவியு மறுவாம். இதற்கு யாது கூறுதி?

சா-விடை:—வழக்கிடுவோன் தன்னை யுடலெனக் காண்பதினு மையந்திரி பகறல் யாதுக்கு?

ஞா-வினு:—உடலென லன்னமயகோசம். இதுவே தானுயின் எனையகோச நான் கெற்றிற்கு?

சா-விடை:—இவ்வைந்து கோசமு நானல்லனுயின், நானெனல் யாதோ, அஃதெத்தகையது, எவ்விடத்தது, எக்காலத்தது. இதனை நன்குணர்த்தவேண்டும். இன்றேல், முன்போல் நிலைமாறுவன்.

ஞா-வினு:—சத்தி யென்றனை; நினக்குக் காணப்படு நிலையைக் கூறுதி.

சா-விடை:—பெண்வடிவாகக் காணப்படுகின்றது.

ஞா-வினு:—அகத்திலோ ,புறத்திலோ?

சா-விடை:—ஈரிடத்தும்.

ஞா-வினு:—புறத்திற்காணப்படுவது மண்முதலியவற்றாலாயது. அகத்திற் காணப்படுவது யாதாலாயதோ; அதனைக் கண்டு கூறுதி.

சா-விடை:—முதற் கருவி யினையதென் றறிந்திலன். எனது கல்விஞான முற்று மொருங்கு படுத்தியுணரினு மிருப்பதாகத் தோற்றுகின்றது; இனையதென்றறிந்திலன். இனிநீயே யுணர்த்த வேண்டும்.

ஞா-வினு:—அவ்வடிவுக்கு, எட்டுப்புறத்து நிற்பது யாது? அதனைக்கண் டிதனையாதெனத் தெளிதி?

சா-விடை:—(அதனை யுற்றுக்கண் டிதனைக் காண,இன்ன திசை யென்றில்லாமற் போய், ஏகவியாபகமாய், சாட்சாத்காரமாய், ஆனந்தப் பிரவாகமாநின்றதென்றதிசயித்து,அஞ்சலியோடு கீழ்ப்பணிந்து) ஐயனே ! எல்லாவழக்கு மொருங்கு தொலைய வுண்மையை விளக்குவித்தனை (என்று பலகால் வழுத்திக்கேட்கவேண்டு மனைத்துங்கேட்டு நிர்விகற்ப சமாதியிலிருந்தனன்).

கக-வது சாத்தேயமதம்.

முற்றிற்று.

௧௨-வது

பிரபலசுருதி யற்பசுருதியினிலக்ஷணமை.

ஞா-வினா:—(மிகக்கற்றுணர்ந்த வந்தணனை நோக்கி நீ) வேதமானது பிரபலசுருதியெனவும் அற்பசுருதியெனவும் இருவகைத்தாமென்று கூறுவ தென்னை?

அ-விடை:—இலக்கிய மிங்ஙனமிருத்தலி னென்க.

ஞா-வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

அ-விடை:—அறிவுமயமொன்று, அறியாமைமயமொன் றென நிற்றலினென்க.

ஞா-வினா:—இவ்விரண்டையு மிலக்கியமாக்கற் கேதென்னை?

அ-விடை:—சத்து சித்து ஆனந்தம் முதலிய விலக்கணங்கட் கமைந்து நிற்றலின் அறிவை இலக்கியமெனவும், அநிர்த சட துக்க முதலிய விலக்கணங்கட்கமைந்து நிற்றலின் அறியாமையை இலக்கியமெனவுங் கூறற் கியைந்ததென்க.

ஞா-வினா:—இவ்விருசுருதியையு முடையோரார்?

அ-விடை:—ஞானியுங் கன்மியுமெனவறிக.

ஞா-வினா:—யானேற்றற்கியையத் தனித் தனி யினையரெனக் கூறவேண்டும்.

அ-விடை:—ஞானி பரஞானி யெனவும் அபரஞானி யெனவும், கன்மி பக்திகாண்டியெனவும் போககாண்டியெனவு மிருதிறத்தராய் நிற்பர். இவற்றை வேதவிரியு ளாங்காங்குக் காணலாம்.

ஞா-வினா:—இவற்றைச் சற்றுவகுத்துக் கூறவேண்டும்.

அ-விடை:—அறிவேவடிவாய் விளங்கினோர் பரஞானியரெனவும், அன்றாய்த் தெளிந்தோர் அபரஞானியரெனவும், சமஸ்தத்தையு மீசுவரார்ப்பணஞ் செய்வோர் பக்திகாண்டியரெனவும், தம்பயனுக்காகச் செய்வோர் போககாண்டியரெனவும் பெயர் பெறுவர்.

ஞா-வினா:—இங்கே யிலக்கிய மென்றது யாது?

அ-விடை:—லட்சியார்த்தத்தை.

ஞா-வி:—இலக்கியார்த்தத்தில் ஞானமஞ்ஞான மெனக்காண்பதெங்ஙனம்?

அ-விடை:—அவ்வவற்றி னிலக்கணத்தாலென்க.

ஞா-வி:—அஃதெங்ஙனம்?

அ-விடை:—சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்திரமாகக் காணுதற் கேதுவாயினதனை ஞானவிலக்கியமெனவும், உபாதான உபாதேய மினையவெனவுன்னவொட்டாது சத்தியம் போலச் சமஸ்தமுங் காணப்படுதற் கேதுவாயினவை யஞ்ஞான விலக்கிய மெனவும் அறிஞர் கூறுப. பரஞானிக்கே யிவ்விருவகை இலக்கியமு மிலக்கணமு மன்றி ஏனையோர்க்குத் தத்த மிலக்கியமு மிலக்கணமு முணரப்படா வென்க.

ஞா-வி:—இங்ஙனமிருக்கத் தத்தம் பாடை யல்லாத வாத்ம விலக்கிய மினையதெனக்கல்லார் அதற்கிசையக்கண் டிலக்கணம் படித்தலெங்ஙனம் வாய்க்கும்?

அ-விடை:—ஒருபோதும் வாய்க்கா தென்க.

ஞா-வி:—இவ்வுலகில் யாவர் பெரும்பாலர்?

அ-விடை:—போலிஞானியரும், அடா ஞானியருமென்க.

ஞா-வி:—இவ்விருதிறத்தினர் நிலைமையாது?

அ-விடை:—எட்டுஞானியர் புகழுக்கும் குருபீடத்துக்கும் அவாவலின் போலிஞானியரெனவும், தற்போதை காணுது கஞ்சா வபினி முதலிய போதைக்குந் தம்மைத்தாஞ் சுகிக்கவறியாது கைம்பெண் முதலியவர்களை யணைந்து சுகிக்கும் போகத்துக்கு மிகக் கற்றோர் அடாஞானியரெனவுங் கூறுப.

ஞா-வி:—பெரும்பாலு மித்தகையினராயின் தத்துவஞானி இனையரெனக் காண்டலெங்ஙனம்?

அ-விடை:—யுத்திக்கு முரணுது சுருதியநுபவங் கூறுவரென வறிக.

ஞா-வி:—இதனல் பரமஞானிய ரரியரெனக் கண்டாம். இத்தகையினராகியவிருதிறத்தரு மிருத்தலின், வேதமாதா பிரபலசுருதியெனவும், அற்ப சுருதியெனவுங் கூறப்பட்டாள். இஃதேற்றற்பாலதே, பாஷையிருத்தல்பற்றி இலக்கிய விலக்கணம் விதித்தாற்போல

இங்ஙன்மாய ஞானஞ்ஞான வநுபூதிபிருத்தலின் இவற்றிற் கியைய விலக்கிய விலக்கணம் விதித்தனவாமெனத் தோன்றுகின்றது. இஃ தேற்றற்பாற்றோ? அன்றோ?

அ-விடை:—ஐயமின்றி யேற்கப்படும். நீர் சுவாநுபூதியின ரல்லரேல் வேதமாதாவின் உண்மையை யெடுத்துரையீர்; நன்று நன்று. நின்போலும் உலகெங்கணுந்தேடி யொருவரையுங் கண்டிலன். சரணஞ்சரணம் (என்றஞ்சலிசெய்து), இங்ஙனமாயமுடிபு சங்கராசாரியரது பீடத்தினர்க்கன்றி பேனையோர்க் கறிவரிது.

ஞா-வின:— அனுபூதிமுன்னரோ, வேதமுன்னரோ? வேதமெனின், எதையுணர்த்த வேதம் வந்ததோ; அனுபூதியை. அன்றெனின், விடயம் சம்பந்தம் பயன் அதிகாரியென்னும் நான்கையும் அனுபந்த சதுட்டயமென நான்முகத்துக் கூறுவதென்னை? கூறுவதால் அனுபூதியே முன்னையதெனக்கோடற்கு யாதொன்றானுமுராணில்லை. இதற்கு யாது கூறுதி?

அ-விடை:—இங்ஙனமிருக்கச் சுருதியுத்தியனுபவமென மாறி வழங்குவதென்கொண்டோ? இதுவுஞ்சான்றோர் வழக்கு.

ஞா-வின:— *சுவரவாக்கியம் வேதமாதியாதலால், அனுபூதியை யுத்திக்கு முரணின்றி விளக்கல் சத்தத்தாலேனும்; அஃதரூபமாதலின், அன்னியருக்கும், பின்வருபவர்க்குங் கூடாமையின் வரிவடிவாக்கியதாம். இங்ஙன மிருக்கச் சுருதியுத்தி யனுபவமென மாறிக் கூறுவதென்னை?

அ-விடை:—அநுபவமுன்னையதேனும், அது பல்வாகச் சிதைந்து நிற்றலைக்காட்ட யுத்தியும், அந்தயுத்தி தர்க்கம் குதர்க்கமெனத் தெரியாது நிற்றலைக்காட்ட வரிவடிவாகிய சுருதியும் வந்தமுறை நீர் கூறியதேயொக்கும். "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்" என்றவிதியால் பின்னுள்ள நமக்குச் சுருதியன்றி யுத்தியும் யுத்தியன்றி யனுபூதியுஞ் சான்றோரனுபவித்த வண்ணம் யாமு நிலைப்பான் வேண்டிச் சுருதியுத்தி யனுபவமென்றது வழுவன்றென வுணர்க.

ஞா-வின:—சுருதியையேனும் யுத்திக்கொத்துக்கூறத்தெரியாவிடத்து வேதாந்த சம்பிரதாயத்தாரென்பதில் யாதுபயன்?

அ-விடை:—அவர்கள் கூறினும் யாமேற்றற்கு யாதுடன்பாடுளது. இன்றுதலால், அவர்களைப் பாமரரினுங் கீழாயவரெனப் புறங்கணித்தல் பிறர்மயங்காமைக்கேதெனக்.

ஞா-வி:—இங்ஙனஞ் செய்வதற்கும் அவர்கள் நாணமுறாததென்னை?

அ-விடை:—அவர்போல்வார் புகழ்வதாலெனக.

ஞா-வி:—இவர்கட்குச் சுகந்தான் யாதோ?

அ-விடை:—இம்மையிற் பாமரராற் புகழும், விடய நுகர்தலில் தளர்வுறாமையுமே யெனக.

ஞா-வி:—இவ்வாறாய இழிவை அவர்கள் உணர்வுறாததற்கேதென்னை?

அ-விடை:—அவர்கள் பரம்பரையாயுள்ள மூடசம்பிரதாயத்தாலெனக.

ஞா-வி:—இவர்களுக்கிருப்பிட மெங்ஙனே?

அ-விடை:—எங்கணும்.

கக-வது

பிரபலசுருதியற்பசுருதியினிலேண்மம்

முற்றிற்று.

அத்துவிதம்.

ஞா-வினு:—அத்துவிதமாவதென்னை?

அ-விடை:—இரண்டறநிற்றல்.

ஞா-வினு:—இரண்டற நிற்றலென்புதென்னை?

அ-விடை:—தன்னையன்றிக் காரணகாரியு மில்லாமை.

ஞா-வினு:—அங்ஙனமு முளதோ?

அ-விடை:—கடபடமென்றவிடத்து அது மண்ணையன்றிக் கடமும் நூலையன்றிப்படமு மில்லையெனக் குறியாநிற்கும். நிற்கவே, கடபடங்களைப்பற்றி மண்ணும் நூலும் காரணமெனவும், இவை காரணமாதல்பற்றிக் கடபடங்கள் காரியமெனவும் வழங்குமன்றோ? இங்ஙனம் வழங்குவதைக் காணுமிடத்து அது மண்ணும் நூலுமே காரணமாகவுங் காரியமாகவுமன்றி வேறில்லையென்பது விளக்கநின்றதுபோல, ஞானமுந் தன்னையன்றித் திருசியம் வேறில்லையென்பதனுல் ஞானமே காரண காரிய மென்பதாயிற்றெனவறிக.

ஞா-வினு:—இங்ஙனங் கூறுவது சுருதிசம்மதமோ?

அ-விடை:—தத்துவமசியென்னும் வேதமுடிவாயுள்ள மகாவாக்கியங் காரணமாகவாம்.

ஞா-வினு:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—தத்துவமசி யென்பதைத் தத்-துவம்-அசி எனப் பிரித்துத் தத்-அது, துவம்-நீ, அசி-ஆனுய் எனப்பொருள்கொண்டு, அதுவே-நீ. நீயே-அது. எனத்தொக்கு நின்ற ஏகாரத்தை விரித்துத் தேற்றப்பொருளாக்கற் கிடமானதாலெனக்காட்ட அசி ஆனுய் என நின்றதெனவறிக.

ஞா-வினு:—துவிதம் விசிட்டாத்துவிதமென்னு மிரண்டுவிதக் கட்சியாக்கியதற்கு மாருகத்தானே தத்வமசி மகாவாக்கியத்தை யிவ்வாறு பிரித் திங்ஙனம் பொருள் கொண்டது?

அ-விடை:—அல்ல; இங்ஙனம் பொருள்கோடற்குத்தியுனுபவம் பூரணமாயிருத்தலினென்க.

ஞா-வி:—யுக்தி; ஆன்மாக்கள் தேக போக கன்ம அபிமானத்தாற் பற்பல கோடிபேதமாயிருக்க, ஏகமெனச் சாதித்தல் கூடாதே, எங்ஙனஞ் சீவேசுவரர்களுக் கேகத்துவஞ் சாதிக்கக் கூடும்?

அ-விடை:—உபாதித்திரய மான்வாவல்லவே; உபாதித் திரயமாகக் கருதி இலக்குவைக்கில் ஆன்மா பலவாகவும், அங்ஙனங் கருதாது ஆன்ம இலக்குவைக்கில் ஏகமாகவும் விளங்குமன்றோ? ஈதறியாதொத்தனை சாதித்தாலும் யாதுபயனுளதாம். அதுபோல, ஆன்மாவும் ஞானமே. பரமும் ஞானமே. அன்றேல், சமஷ்டிவியஷ்டி காரணகாரிய உபாதித்திரயமாகவேண்டும். ஆகுமெனின், என்னுடல் என்மனம் என்னறியாமை என்றிருக்கவேண்டும்; இல்லையெனின், ஆன்மா இவையல்ல வாகவேண்டும். இவையல்லவாகவே ஆன்மாவும் பரமும் ஞானமாகவேண்டும். தம்மை யுணர்தற் பாலதன்றேயெனின், அஞ்ஞானமாகவேண்டும் ஞானத்திற்கு வேறெனின், அறிவையன்றி யறியாமைக்குச் சொரூபம் வேறிருக்கவேண்டும். இருக்கின்றதென்பமேயெனின், திரிகாலஞானத்தாலும் கல்விஞானத்தாலும் தன்னை யறியமுயலாது அன்னியத்தை யறியமுயலில் அவை அஞ்ஞானமெனவும், தன்னை யறியமுயலில் ஞானமெனவும் பெயர் பெறும். ஆதலின்,ஞானமொன்றே யஞ்ஞானமெனப்படுமன்றி வேறாகாது. சிற்றறிவும் பேரறிவு மெனப்படுவது சமஷ்டி வியஷ்டி யுபாதித்திரயத்தாலன்றி வேறெனற்கு யாதொரு காரணமேயில்லை. இதனால் பரசீவருக் கைக்கியஞ் சாதிக்கக்கூடுமென வறிக.

ஞா-வி:—பரசீவ ரேகமானாற் சீவர்கள் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடுடையவரா யிருப்பானேன்?

அ-விடை:—விசாரியாவிடத்தெனவறிக.

ஞா-வி:—விசாரியாவிடத்துள்ள விப்பேதங்கள், விசாரித்தவிடத் தெவ்வா றகன்றனவோ?

அ-விடை:— பழுதையினிடத்துப்பாம்பும் கட்டையிற்கள்ளனும் விசாரித்தவிடத் தெங்கே? இதனைச் சொல்லில் அதனைச் சொல்லுவன்.

ஞா-வி:—ஆனலிருப்பதுதான் யாதோ?

அ-விடை:—பிரமமாத்திரம்.

ஞா-வி:—எதனைப் பிரமமென்றது?

அ-விடை:—சுத்த சைதன்யத்தை.

ஞா-வினு:—எதனைச் சைதன்யமென்பது?

அ-விடை:—அறிவை.

ஞா-வினு:—எழுவகைத் தோற்றவுயிரு முணர்வன்றோ? அது கிஞ்சிக்ஞ முடையதாகலின் பரவஸ்து வாகுமா?

அ-விடை:—உபாதித்திரயத்தைத்தள்ளி யுணர்வை மாத்திர மெடுத்துத் தனியே சிந்திக்கிற் றிரிபுடியின்றித் தான்மாத்திரம் விளங்கும். இங்ஙனஞ் சிந்திப்பாரில்லாமையால் வேறெனப்பட்டது. வேறெனினுஞ் சோதனை முடிவில் ஞானமாகவே முடியும். இதுபற்றி யன்றோ, சான்றோர் பலரும் சரியை- கிரியை- யோகமெனக் கூறி அந்தத்தில் ஞானமென முடித்தார். இதனால் ஞானத்தை யன்றிப் பரமெனவில்லையென்பதற்குதாரணம். வாசிட்டம்; "தீவினையெலாமு கற்றி மங்கலமெலாமுதவுந் தேவபூசை" என்பதனானும், "தேகமுதற் சிறியனவாம்" என்பதனானும், இக்கருத்து ஞாயத்தாற் கனவுவேனு மாறுயதன்றெனனும் யுத்தியானும், இந்த யுத்தி சைதன்ய விலக்கணவிலக்கிய பரிட்சைக் கியைந்ததென்னு மனுபவத்தானும், உயிர் பரமாகுமெனவுணர்க.

ஞா-வினு:—யுத்தியாவதியாது?

அ-விடை:—அத்தியாரோபமெனவும், அபவாதமெனவும் கூறப்படுவனவாகிய இவ்விரண்டுமே யுத்தியெனப்படும்.

ஞா-வினு:—இவ்விரண்டிற்கு மருத்தமென்னை?

அ-விடை:—பந்தமெனவும் வீடெனவுமாம்.

ஞா-வினு:—அப்படியென்றால் கருத்தென்னை?

அ-விடை:—பொருளல்லாததைப் பொருளெனவும், பொருளைப் பொருளெனவுங் கோடலெனவறிக.

ஞா-வினு:—இவ்விரண்டு கொள்கையில் வேதாந்திக்கு யாது சம்மதம்? ஏனையமதத்தருக்கு யாது சம்மதம்?

அ-விடை:—"திரிபைச் சுயம்பென்னுஞ் சிந்தைத் திடத்தை, யொருவுதல் வேதாந்தத் துண்மை - யொருவாமை, யேனை மதத் துண்மை யெதுகடியு முக்குற்றம், சோனைபோற் பேசினுமென் சொல்."

(இ-ள்.) கல்-தீது-கஃறீது, முள்-தீது-முஃடீது என்றற்போலத் திரியாத திரிபதார்த்தங்களில்லை; இல்லாதனவாயிருக்க இவற்றைத் திரிபென்றறனுவேனு முணராமல் சுயம்பெனக்கொண்ட சிந்தனையின்றிடத்தை யையந்திரிபற வகற்றல் வேதாந்தத்தி னுண்மை

நிலையாம். அதனை யிறையளவு மகற்றலமை மற்றமதங்களி னுண்மை நிலையாம். இங்ஙனமிருக்க; முக்குற்றங்களையு மாற்றத்தகுவு திவ் விரண்டனுள் யாது? இதனை யறியாது சோனாமாரிபோல் பயனின் மொழிகளை விடாதுபேசினும் யாதுபயன்? நீயே சொல்லுதி,(எ-று.) எனவே, வேதாந்தம்போ லுண்மைநிலை யெம்மதத்து மில்லையெனக் குறிப்பித்ததேன வறிக.

ஞா-வி:—ஏனையமதத்தர் மெய்போற் காட்டும் புரளியைத் தெரிந்தவளவு சொல்லவேண்டும்?

அ-விடை:—"சுயம்புலகா மென்பர் சுயம்பிதெனக் காட்டார், சுயம்புபர மென்பதெவன் சொல்லே - யியம்பறியார், வேதாந்தம் போலெதையு மேலாங் குருவென்பர், நாதாந்தங் கண்டவர்போ லன்று."

(இ-ள்.) பெரும்பாலு மெங்கணும் பெரும்புரளிசெய்யு மேனை யமதங்களினிலையை விரித்துச்சொல்லுதும். அஃதாவது உலகமநாதி நித்தியமாதலிற் சுயம்பென்பர்; சுயம்பெனவிஃதெனச் சுட்டிக்காட்ட வறியார். இவர்கள் பரவஸ்து சுயம்புபதார்த்தமெனக் கூறுவதென்ன மடமை. இங்ஙனங் கூறுவது வெறுஞ்சொல்லே, வேதாந்தம்போல் எப்பொருளினையும் ஐயந்திரிபற விளக்கத் தெரியார். இவரோ தம் மைத்தாமே மேலான குருபீடமென நன்குமதித் தகங்கரிப்பர். ஆரைப்போலெனின், பிருதிவி தத்துவமுதல் நாததத்துவ மீறாகச் சொல்லப்பட்ட தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களில் முடிபாயுள்ள நாதாந்தங் கண்டுள்ள மகான்களைப்போல,—(எ-று.) இதனால் யாது பயனுமில்லை யெனவறிக.

ஞா-வி;—"திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி" என வருமை யிற் கூறுவானேன், யாதுபற்றி?

அ-விடை:—அறிவென்றும், அறிபடுபொருளென்றும் பொரு ளிரண்டாம். இவற்றுள்,ஞானேந்திரியமைந்து, கர்மேந்திரியமைந்து, கரணநான்கு, சீவன், ஈசுவரன், சாட்சி ஆகிய இவையனைத்தையு மறி வென்றும், பூதாதி பௌதிகங்களும் பற்பல அண்டாண்டகோடி நிரைகளுமாகிய இவை யனைத்தையும் அறிபடு பொருளென்றும் அறிஞர் கூறுவர். சகசீவபரங்க ளொவ்வொன்று மளவில்லை. அவற் றையெல்லாஞ் சுருக்கிச் சகசீவபர மூன்றெனவும், அம் மூன்றையுஞ் சுருக்கி யறிவு அறிபடுபொருளென விரண்டெனவும், அறிபடுபொரு ளறியாமையன்றி யின்றாமாதலின், அறிவு அறியாமையெனவுமாக்கி அறிவன்றியறியாமைக்கு வேறுபொருளின்மையின், அறிவொன்றே

பென்வும், அவ்வறிவுந் தன்னையன்றி யின்மையின் தானே தானெனவும், சுருதிகுரு சுவானுபவத்தாலையந்திரிபறத் தெளிதல் அருமையாதலின், திரிவிதவுலகத் தரிதொருஞானியெனவும் பொருள்மையப் பெற்றும். ஞானமும் அஞ்ஞானமும் தன்னையன்றி யில்லையென்பது கருத்தெனவறிக.

ஞா-வினா:—அறியாமையையே அண்டாண்டபிண்டங்களென்ற தெங்ஙன மேற்கப்படும்?

அ-விடை:—அண்டாண்ட பிண்டங்க ளனைத்தும், அணுக்குழுசையோக விகாரமெனத் தெளியாது சுயம்பெனக் கோடல் அறியாமையன்றோ; அன்றெனின், எவ்வளவு நுட்பமும் எவ்வளவு மகத்தும் ஆராய்ச்சியில் தமக்கெனச் சொருபமின்றிப் போவானேன்? போதலா லவ்வவ் விகாரப்பொருள் சுயம்புபோற் றோற்றினுந் தோற்றமென வறியாது மெய்ப்பொருளெனக் கருதி நான் நீ அவன் அது அவையென்றும், தந்தை தாய் மகன் மகள் அண்ணன் தம்பி மாமன் மச்சான் பேரன் பாட்டன் உறவினன் அயலான் இன்ன வருணத்தான் இன்ன ஆசிரமத்தான் சத்துருமித்துருவென்றும், மயங்குவது பிராந்தியன்றோ; இந்தப் பிராந்தியறிவின் விகற்பமாதலா லறியாமையே திருசியமெனப் பட்டதெனவறிக.

ஞா-வினா:—அறிவே யறியாமையென்ற தெங்ஙனமாம்?

அ-விடை:—அறிவானது அகம்புறத்தி னின்றுதானே சின்னமாகவும் அவிச்சின்னமாகவும் பரிணமித்து அவற்றையன்னியமாகக் கருதி யிச்சாஞானக்கிரியை புரிந் தவலமுறுவதாதலால், அந்த அவசரத்திற் றனக்கறியாமையெனவும், இவையெல்லாந் தன்னைத் தவிர வில்லையென் றையந்திரிபறத் தெளிந்த வவசரத்தில் தனக்கறிவெனவும், அனுபவம் வரலால் அறிவே யறியாமை யென்றதற் கையமில்லையென வறிக.

ஞா-வினா:—தானின்துவாக விளங்குவது முடிவோ?

அ-விடை:—தானறிவாக விளங்குவதே தீர்ந்தநிலை.

ஞா-வினா:—தானென்பது யாதோ?

அ-விடை:—தானென்ப தறிவறியாமையாகவும், அல்லாததாகவும் விளங்கித் தான்மாத்திரமா யிருப்பது.

ஞா-வினா:—தானே தானாக வென்னாது அறிவாக விளங்குவது முடிவென்பானேன்?

அ-விடை:—தானறிவாகவிளங்காவிடின், தானே தானாதல் கூடா தெனவறிக.

ஞா-வினா:—தானறிவாக விளங்க முயலுவானேன்?

அ-விடை:—அறியாமையாக விளங்கி நின்றதைப்பற்றியென வறிக.

ஞா-வினா:—அறிவறியாமைக்குப் பேதமென்னை?

அ-விடை:—அறிவாவது தன்னையன்றிக் காரணகாரியமின்றாக வும், தானன்றாகவும் விளங்குவதெனவறிக.

ஞா-வினா:—அறியாமை யென்பதேதோ?

அ-விடை:—அளவிறந்த சிவபேதங்களாகவும், அளவிறந்த அண்டபிண்ட கோடி பேதங்களாகவும், அநேகேசுவர பேதங்களாக வும், ஸ்தூல சூக்கும காரண மகாகாரணபேதங்களாகவும், எடுக்குந் துறையும் முடிக்குந்துறையும் ஒன்றுபடற் கிடமின்றாகவும், அநர்த் தத்திற்கும் மோகாதிவினைவுக்கும் வித்தாகவும் நிற்பதெனவறிக.

ஞா-வினா:—அறிவாகவும் அறியாமையாகவும் நிற்கு மவசரத்தி லொன்றிலொன் றில்லாமையாகிய அன்னியோன்னியா பாவத்தைத் யேலாதது யாதோ?

அ-விடை:—இவ்விரண்டற்கும் விலட்சண சலட்சணமாயிருப் பதுதானெனவறிக.

ஞா-வினா:—தானே தானாகநிற்கு முடிவான வனுபவநிலை யின்ன தென விளக்கற்கு உவமானம் யாதோ?

அ-விடை:—களங்கமற்ற கண்ணாடிக்கு முன் களங்கமற்ற கண் ணாடி காட்டினாற் போலுமெனவறிக.

ஞா-வினா:—இங்ஙன நிற்க; என்று மிருந்தபடி யிருப்பதியல்பே யென ஞானநூல்கள கூறுவானேன்?

அ-விடை:—விகற்பித்ததுபோலவும், நிர்விகற்ப மானதுபோல வுந் தோற்றுவதேயன்றி யதார்த்தமா யின்றெனவறிக.

ஞா-வினா:—கானலில் நீரும் பழுதயிற் பாம்பும் உண்டானது மில்லை யழிந்தது மில்லையென்னும் திருட்டாந்தம் வஸ்துவினிருப் பைக் காட்டுதற்கென்பது மெய்யே; இங்ஙனமாய பிராந்தி வருவ தற்கே தென்னையோ?

அ-விடை:—காணுமறதியினுலெனவறிக.

ஞா-வினு:—மறதிவருவானேன்?

அ-விடை:—பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென்னு மிரண்டு (கற்பனு) சத்திகள் பிரமத்திற் கியல்பாதலின் வந்ததெனவுணர்க.

ஞா-வினு:—இயல்பாயினீங்குமாறுதா னெங்ஙனே?

அ-விடை:—"வாயுஸ் தம்பனஞ் சலஸ்தம் பனமணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுஸ் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா னந்தமாய் வேறென்று நினைந்திடா திருப் பாயேல், மாயைச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணுமே" என்றவா றிருக்கிற் பிரவிர்த்திக் கிடமின்றெனவறிக.

ஞா-வினு:—மாயையென்பது தோற்றன்மாத்திரமோ? யதார்த் தமோ?

அ-விடை:—தோற்றன் மாத்திரமெனவறிக.

ஞா-வினு:—எதுபோல?

அ-விடை:—பளிங்குக் கண்ணுடியிற் றேற்றும் பலவித நிறம் போலவெனவறிக.

ஞா-வினு:—இவ்வுவமானங் கூறவந்தது பிரமத்தில் யாது குறி பற்றி?

அ-விடை:—பிரம்மம், சச்சிதானந்தமாகையால் அச் சச்சிதா னந்தமே யநர்த சடதுக்கமாகத் தோற்றுகின்றது. இத்தோற்றம் யாதெனின், சகசிவபரமெனவறிக.

ஞா-வினு:—இந்தச் சகசீவபரம் அநாதிநித்தியமாயிருக்க, அநர்த்த சட துக்க மென்னலாமா?

அ-விடை:—யதார்த்த சோதனையில் அல்லவல்லவெனப்போய் இம்மூன்று மறிவாய் முடிதலால் சொல்லலாமெனவறிக.

ஞா-வினு:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—பிருதிவியாதி தத்துவங்களி லொரு மண்ணை விசா ரிக்குமிடத்துக் காரியங்களை யெல்லாந் தத்தமக்குரிய காரணங்களி லொடுக்கிக்கொண்டுபோக முடிவி லறிவாய் முடிதலின், சத்தே யசத் தெனப்படுமெனவறிக.

ஞா-வி:—காரண காரியவாத முதலிய அபேதவாத மைந்தானும் வருந்திப் பொருள்கொண்டு அத்துவிதஞ் சாதிப்பானேன்? அஃது இருந்தபடி யிருக்கத் துவிதஞ் சாதிக்கலாகாதா?

அ-விடை:—சுயம்பானல் சாதிக்கலாம்.

ஞா-வி:—அதைக்குறித்து நமக்கென்ன?

அ-விடை:—விசாரமற்ற பாமரநிலையே சிறப்புற் றிருக்கவேண்டும். அங்ஙன மில்லையே. ஈதென்ன மதி?

ஞா-வி:—திரிபதார்த்த விசாரத்திலோ? கல்விவிசாரத்திலோ? திரிபதார்த்த விசாரத்திலெனின், சற்குருவாகிய யதார்த்த ஞானி சன்னிதானத்தில் விசாரித்துத் தெளியவேண்டும்; தெளியினும், அவனது பூரண கிருபையின்றேல் ஞானோதயமின்றாம்; பூரணகிருபை யுண்டாயினும் புண்ணியகர்ம பரிபாகமின்றேல் அக்கினியில்வாழைக் கட்டைபோல் ஞானோதயமின்றாம். காடாக்கினியில் வாழை முதலிய அபக்குவ விருட்சங்களும், பெரும்பாறை முதலிய மகாபர்வதங்களும், வெந்து நீறு யுருகியோடும்; அதுபோல ஞானாசிரியன்பால் ஞானக்கினி மேலிட்டவிடத்து அந்தச் சன்னிதியி லெதிரிட்ட அபக்குவவுயிருக்கும் ஞானோதயமாம். கல்விவிசாரத்திலோ பாஷையையந்திரிபற விளங்கும். திரிகாலஞானத்திலோ காணாத திருசியங்களெல்லாம் விளங்கும். இங்ஙனமிருக்க, நீர் விசாரமென்றது எதனையோ?

அ-விடை:—ஆத்மஞான விசாரம்.

ஞா-வி:—ஆத்மஞானவிசாரம் யாதோ?

அ-விடை:—நானார்? என்போன்ற உயிர்களார்? எனக்கு வியதிருத்தமாயுள்ள சடபேதம் யாது? என விசாரிப்பதெனவறிக.

ஞா-வி:—இதனால் யாது பயன்?

அ-விடை:—எங்குந் தானேதானாக இருத்தல்.

ஞா-வி:—இதனினும் வேறு பயனின்றோ?

அ-விடை:—உண்டாயிற் சொல்லுக.

ஞா-வி:—மற்ற விசிட்டாத்துவிதிக்கும், துவிதிக்கும், இத்தகையபேறு இல்லாததற் கேதென்னை?

அ-விடை:—மூன்றிலக்கணவாக்கிய வனுசந்தான மில்லாமையாலென்க.

ஞா-வி:—"எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டி" எனக் கூறுவானேன்?

அ-விடை:—அவர்களனையி னிற்காமையாலென்க.

ஞா-வி:—அவர்க ளணையாவதென்ன?

அ-விடை:—திரிபதார்த்தமு மென்று மநாதி நித்தியமெனக் கோடல்.

ஞா-வி:—சமுத்திரத்தை யெங்குஞ் சலமய மென்றாற்போலச் சமஸ்தத்தையு மெங்குஞ் சிவமயமென்றதென்னை?

அ-விடை:—சிவத்தின் வியாபகத்திலன்றிச் சமஸ்தமு முற்பத்தி, ஸ்திதி, லய மாதற்கு வேறிடமின்மையின், அங்ஙனங் கூறப்பட்டதென்க.

ஞா-வி:—சிவமாகுமா?

அ-விடை:—சிவத்தின் சங்கற்பத்தாலாயதாதலின், சிவமே யெனக்கொள்க.

ஞா-வி:—சேணியனாலாய வஸ்திரங்களைச் சேணிய னென்னலாமா?

அ-விடை:—அங்ஙனமன்றே; சிவத்தை யன்றிப் படைப்புக்கு முன் துணைக்காரணமும் முதற்காரணமு மின்றாதலால் சிவமே மூன்றுகாரணமுமா மென்பது பெறாம். பெறவே, சிவத்தையன்றி யொன்றுமில்லை யென்பதாயிற்று.

ஞா-வி:—இஃது அத்துவிதமன்றோ, திரிபதார்த்த மெங்கே?

அ-விடை:—இல்லையெனவறிக.

ஞா-வி:—முன்ன ருண்டாயிருந்த திரிபதார்த்தமு மிப்போதெங்கே?

அ-விடை:—முன்ன ருண்டாயிருந்தாலன்றோ, பின்ன ரில்லாதிருக்கலாம். பழுதையிற் பாம்புபோலும், கானலினீர்போலும், நான்குகாலத்திலு மில்லையெனவறிக.

ஞா-வி:—நான்குகாலத்திலு மில்லாதிருந்தால் அத்தியாரோபம் அபவாதம் யாதுக்காம்?

அ-விடை:—உள்ளதுபோற் றோற்றலினாலென்க.

ஞா-வி:—உள்ளதன்றாயின் கர்மமும், பத்தியுமெனக் காண்டமிரண்டாக்குவானேன்?

அ-விடை:—பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்பவர்க்கென்க.

ஞா-வினா:—ஆயின், பொருளாவதியாது?

அ-விடை:—தானே சகல காரண காரியங்களா நின்று மல்லா திருப்பதெனவுணர்க.

ஞா-வினா:—தனக்குக் காரணமொன்று மின்றுய்த் தான்காரியப் படாதிருப்ப தொன்றுமின்றே, இங்ஙனம் பார்க்கின் அநவத்தா தோடமாமுடியுமே, இதற்கு யாது கூறுதி?

அ-விடை:—சொல்லடுக்காலோ,வஸ்துசோதனையாலோ? சொல்லடுக்காலெனின், பயனின்றி முடியும். சோதனையாலெனின், ஐயந் திரிபின்றி முடியும். எங்ஙனமெனின், (சொல்லடுக்காவது:) அண்ட பிண்டங்கள் சுயம்போ விகாரமோ? சுயம்பெனின், அணுக்குழுச் சையோகமின்றி யிருக்கவேண்டும். விகாரமெனின், படைப்பென்று திருக்கவேண்டும். விகாரமெனக்கொள்வதே துணிபெனின், காரண காரியமேற்க வமையும். காரணமோ, ஐம்பூதமென வரும்; வரின், அண்டபிண்டங்கள் காரியமெனச்சொல்லாதமையும். பூதமிருவகைப் படும். அவை; ஸ்தூலம் சூக்குமம் என்பன. சூக்குமத்தை யன்றித் தூலபூத மிருக்கவேண்டும்; இல்லாமையால், தூலபூதம் காரியமென வும், சூக்குமபூதம் காரணமெனவுமாம்; சூக்குமபூதத்திற்குக் காரணம் அவித்தை. அவித்தைக்குக் காரணம் மாயை, மாயைக்குக் காரணம் அறியாமை, அறியாமைக்குக் காரணம் அறிவு. அறிவுக்குக்காரணம் பேரறிவு. பேரறிவுக்குக்காரணம் இல்லையெனின், நமக்குத்தோன்றுமையா லில்லையென்னலாமா? இருக்கின்றதெனின், இப்படியே போயின், எல்லையின்றிக் குறிபாவங்களுக்கிடமின்றி விவர்த்தமா முடியும். (வஸ்து சோதனையாவது:) பிண்டமாவது தேகமென்பது யாது? யானெனப்படுவதெனின், என்று லறியப்படாதிருக்கவேண்டும். இதையன்றி யானெனற்குப்பொருளாயுள்ள கர்த்தத்துவமெவ் வுயிர்க்குமில்லையேயெனின், மலவுடலாதலால் மலம்நானெனப்படுமா; படாதெனின், அதற்குப் பாத்திரமாயுள்ள உடலும் நானென்னக் கூடுமா; கூடாதெனின், தேகவளவு நானென்னும் பாவம் வரவேண்டுவதின்றே; வந்திருக்கின்றதேயெனின், அது தேகத்தின் தர்மமா; தேகம் பாவிக்காது; சடமெனின், அறிவினதாகவேண்டும். அறிவு மூன்றவத்தையினும் விசுவன் தைசதன் பிராஞ்ஞன் என்னும் அபிமானநாமத்தையேற்று அந்தந்த அவஸ்தைக்குத் தக்கவாறிருந்து வியவகரிக்கும்; இங்ஙனமிருக்கினும், அறிவின் ஸ்புரிப்பாகிய ஸ்மரணை

யுண்டாயினதனது பரிணமிப்பின் அவசரநிலேயே ஸ்தூலசூக்குமகாரணவடிவாகத்தோற்றமேலயன்றி வேறின்றெனத்தெளிதல். இவ்விரண்டில்,நிரதிசயானந்தத்தைத் தரத்தக்கதுவஸ்துசோதனையெனவறிக.

ஞா-வினு:—காரணகாரியமாயும், அல்லாததாயுமிருப்பதெதுவோ அதுவெனக் கூறின், குருடர் குறியொக்கும். இதுவெனக் கூறின், வஸ்துவி னிலக்கணங்களை யொத்துப்பார்க்கவியையில் இதுதான் பரவஸ்துவெனப்படுவதென்றும், இலக்கணங்கட்கு முரணின் அல்லவெனப்படுவதென்றும், கொள்ளவுந் தள்ளவுங்கூடும். ஆதலி னிதுவெனக் கூறவேண்டும்?

அ-விடை:—மெய்யுணர்வு.

ஞா-வினு:—பொய்யுணர் வுண்டோ?

அ-விடை:—உண்டு.

ஞா-வினு:—அஃதியாது?

அ-விடை:—விகாரத்தைச் சுயம்பென வுணர்தல்.

ஞா-வினு:—இவ்விருவகை யுணர்வையும் விளங்கச் சொல்லவேண்டும்?

அ-விடை: தன்னைத்தானறிவது மெய்யுணர்வென்றும், தன்னில் வேறாயறிவது பொய்யுணர்வென்றுஞ் சொல்வதெனவறிக.

ஞா-வினு:—உணர்வு இரண்டெனப்படுமே?

அ-விடை:—சூரியனொன்றே, சலத்தில் பிரதிபலித்திரண்டாகக் காண்டலேயன்றி வேறின்றாதல்போல மெய்யுணர்வே, புத்தி விகற்பத்தா லயலுணர்வாகக் காண்டலே யன்றி வேறின்றென வுணர்க.

ஞா-வினு:—இங்ஙனமெல்லாங்கூறவேண்டியதியாதுக்கு?

அ-விடை:—ஐயந்திரிபின்றி யேக சைதன்யமாக விளங்குதற்கென்க.

ஞா-வினு:—எழுவகைத்தோற்றமாயுள்ள சித்துப்பேதங்களனைத்துஞ்சைதனயப்பிரதிபலனமென்பது யுக்திக்குமாறாகுதிற்பலின்,

ஏகசைதன்யமா விளங்குமென்பதைக் கிஞ்சித்துந் தடுப்போமல்லம். பூதபௌதிகங்களும், அண்டாண்ட பிண்டங்களும், சடமன்றோ, சித்துக்குவிசாதிகமன்றோ? இவைகளெங்ஙன மேகசைதன்யமாக விளங்கும்? இவ்வையந் தவிர்க்கவேண்டும்?

அ-விடை:—அரசன் கொலுமண்டபத்துச்சென்றானென்புழி, ஆடையாபரண விருதுகளோடெனச் சொல்லவேண்டுமோ, அதுபோலச் சகல கற்பனைகளின் வயத்ததாகாது தன்வயத்ததாகித்தனித்ததெனச் சொல்லவேண்டுமோ? வேண்டுவ தின்றெனவறிக.

ஞா-வி:—அகம்புறத்திற் றோற்றுகின்ற தேகாதி சடபேதங்களை யெங்ஙனஞ் சின்மாத்திரமாக்குவதோ?

அ-விடை:—சைதன்யத்தையன்றி யொன்றுமில்லையெனக் கற்றுக் கேட்டவாறு சாட்சாத்காரமாக்கியக்கண் அந்நாட்டத்தினின்று கணமு மகலாதுநின்று எதிர்த்த விடயங்களனைத்தையு மதுவாகத் தரிசிக்கி லக்கணமே பிறிதாகாது சின்மாத்திரமாக அப்பி லுப்புப் போற்கரைந் திரண்டுபடாது விளங்குமெனவறிக.

ஞா-வி:—சைதன்யம் விகாரிப்பதுந் தவிர்வது மதற் கியல்போ?

அ-விடை:—வேறிட மில்லாமையா லிவ்விரண்டு மத்தியாசமெனவறிக.

ஞா-வி:—எங்ஙனந் தானறிந்து நிற்பதோ?

அ-விடை:—அதுவாகி லதுவே சொல்லுமெனவறிக.

கஉ-வது அத்துவிதம்

முற்றிற்று.

௰௩-வது

இம்மூன்றின்

அவசரநிலை.

ஞா-வினா:—மூன்றாவது யாது?

அ-விடை.:—துவிதம்,விசிட்டாத்துவிதம்,அத்துவிதமென்பன.

ஞா-வினா:—இம்மூன்று மவசரநிலையென லெங்ஙனமாம்?

அ-விடை:—தேகபோகத்தில் யாதோ ரேதுவாலன்றி யுண்மையாகவே சலிப்பு நேரிட்டவிடத்துப் பகவத்தியான முண்டாய்ச் சரியை கிரியை செய்வானொருவன் பதிபசுபாசமுண்டெனவும், அவை மூன்றெனவும், வெவ்வேறிடத்தனவெனவும் பெயர் உபாதி உடல் உணர்வு என்பவற்றால் மேல் கீழெனவுங்கொண்டு ஆண்டானடிமைத் திறம் பூண்டொழுகல் துவிதமாதலா லிந்த வவசரநிலையைத் துவிதமென்பர். மற்றோரன்பன் பதியைப் பரமாத்மாவெனக்கொண்டு அந்தப் பரமாத்மா வியாபகத்திற் பசுவும் பாசமும் வியாப்பியமெனவும், தனித்தனி இலக்கண மூன்றற்கும் வெவ்வேறெனவும், பின்னு பின்னமெனவும், இங்ஙனநிற்ற லநாதியெனவும், எங்கே பூசிக்கினு மன்னோனுக்கேயெனவும் திடமுற் றாண்டானடிமை பூண்டொழுகு மவசரத்தை விசிட்டாத்துவிதமென்பர். இவ்விரண்டவசர நிலையுங் கடந்த நிட்காமியொருவன் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெனல் மூன்றோ? ஒன்றோ? மூன்றெனின், உபாதிகுணந்தொழில் முதலன்றாகையாலும், முதலாயின் பூர்வபட்சப்படாதிருக்க வேண்டுமாதலாலும்,மூன்றன்று. ஒன்றெனின் மூன்றெனக்கொள்ளு மபக்கம் வராதிருக்கவேண்டும். வருவதால் ஒன்றன்று எனச் சுருதி யுத்தி யனுபவத்துக்கொத்து விசாரித்துத் தெளிதலென்னு மவசரத்தை யத்துவிதமென்பர். இம்மூன் றவசரநிலையு மொன்றிலொன்று மிசிரிம்பிக்கிற் பயன்படாதெனவறிக.

ஞா-வினா:—விடயத்தில் பிரியமோதப் பிரமோத முடையவனுக்கு மேலாயதைப் போதிக்கினும் அவன் தன்னடையே மேற்கொடல்போன்று இம்மூன்றவசரநிலையினரும் நிற்பரோ? நிற்பரெனின், சிலர் மேலானதாயின் சிரவணமனனாதிகள் செய்தும பயன்பட்டிலர். சிலர் தத்தம் நிலைக்கு மேலானதெனக் கண்டு கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலால் அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீதங்களைக் களைந்து துக்க நிவிர்த்தி தடையற்ற வானந்தமுற்றனர். இங்ஙனமிருக்க, மிசிரிம்பிக்கிற் பயன்படாதென்பதென்னை?

அ-விடை:—உத்தமருக்கே யன்றி யேனையோருக் கன்றென வுணர்க.

ஞா-வினா:—இம்மூன் றவசரநிலையினுள் யாது சிறந்தது?

அ-விடை: அத்துவிதமே; சிறந்ததென்க.

ஞா-வினா:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—உபக்கிரம வுபசங்காரத்தினாலென்க.

ஞா-வினா:—கடபடாதிக ளுற்பத்திக்குமுன் மண்ணுலாதிகளா நின்றவாறுபோன்று, சகசீவபரங்க ளுற்பத்திக்குமுன் சத்தாமாத் திரமாகின்ற தென்பதையும், அங்ஙனம் நின்ற சத்து சுசாதிக விசாதிக சுகதபேத மற்றதென்பதையு முணர்த்துவது உபக்கிரமமெனவும், இச்சத்தே கூடஸ்த பிரமமன்றி உபயமின்றெனக் கனேகதேகமாக விளங்குதலே யுபசங்காரமெனவு முன்னமே வுணர்த்தினீர். இதனால் யாமுணரற்பாலதியாது?

அ-விடை:—சத்தா சாமானியமான ஞானத்தையன்றி அன்னியமில்லை யென்பதும், அன்னிய முண்டாகத் தோற்றின் சோதனையிற் சின்மாத்திர மாகாதிருக்கவேண்டும். சின்மாத்திர மாதலின், இந்தச் சத்தைபபோல வேறின்றென்பதும் யாமுணரக்கிடந்த தெனவறிக.

ஞா-வினா:—இதனை யாதினாலறியலாம்?

அ-விடை:—எங்கெங்கே ஸ்மரணையுண்டோ அங்கங்கே சகமுளதாயும், எங்கெங்கே ஸ்மரணை யில்லையோ அங்கங்கே யிலதாயுமிருப்பது யாவர்க்குமனுபவமன்றோ? இதுவே தக்க பிரமாணமெனவறிக.

ஞா-வினா:—ஆயின், ஸ்மரணை ரூபமோ சகத்து?

அ-விடை:—ஆம்.

ஞா-வினா:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—சோதனையி லனைத்தும் ஸ்மரணையாக முடிதலினென்க.

ஞா-வினா:—இங்ஙன முணர்தலினாயபய னெமக்கு யாது?

அ-விடை:—கிருதகிர்த்தியம், துக்காபாவம், சர்வகாமாப்திகம், பிராப்தி பிராப்பிய முறுவதே பயனெனவுணர்க.

ஞா-வினு:—இப்பயனை ஏனையதுவிதம் விசிட்டாத்துவிதம்உரு மைக்கேதென்னை?

அ-விடை:—உபாதிரகிதக் கருத்தும் அஃதுறுதற் கியைந்த சாதனமு மில்லாமையா லென்க.

ஞா-வினு:—ஆனல்,சகசீவபரமாகத்தோற்றுவதிருந்தல்லவோ?

அ-விடை:—இருந்ததாயி னாராய்ச்சியிற் சிற்பிரகாசமாக முடியு மா? முடிதலின்,சிற்பிரகாசமே யிங்ஙனமாகத் தோற்றுதலெனவறிக.

ஞா-வினு:—இதற்குப் பிரமாணமுண்டோ?

அ-விடை:—வாசிட்டத்தில் "தானுரு மிகநொய்தா மாகா யத் திற் சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானே கோட்டும், ஆனுத வுலக மெல்லாந் தனதுசோதி யாதலினுற் றனக்குவே றயலொன் றில்லை." என்றிருப்பதறிக.

ஞா-வினு:—இங்ஙனமாகத் தீர்ந்த நிலையினையும் அவசர நிலை யென்பதென்னை?

அ-விடை:—நிர்க்குணத்திற்கு இது சகுணமாதலினென்க.

ஞா-வினு:—சகுணம் நிர்க்குணம் இனையவெனச் சிறிது தெரி விக்கவேண்டும்?

அ-விடை:—நித்தியம் - பூரணம் - ஏகம்-பரமார்த்தம்-பரப்பிர மம்-நிதானம்-சாந்தம்-சத்தியம்-கேவலம்- துரியம் - சமம் - திருக்கு- கூடஸ்தன்-சாட்சி-போதம்முதலிய எண்ணிறந்தனவற்றைச் சகுண மெனவும், அசலம் - நிரஞ்சனம்-அமிர்தம் - அப்பிரமேயம்-விமலம்- வசனுதீதம்-அசடம்-அநாமயம் - அசங்கம் - அதுலம் - நிரந்தரம் - அகணு-நிருபம்-அகண்டம் முதலியஎண்ணிறந்தனவற்றை நிர்க்குண மெனவும் கூறுப.

ஞா-வினு:—நிர்க்குணவஸ்துவைச்சகுணமாகக்கூறுவதென்னை?

அ-விடை:—வஸ்துநிலை யினையதென விளக்குவிப்பதற்கென்க.

ஞா-வினு:—இங்ஙனமிருக்கத் துவிதமும் விசிட்டாத்துவிதமும் அத்துவிதமும் திரநிலையென அந்தந்தக் கொள்கையார்பிரதிவாதிப்ப தென்னை?

அ-விடை:—அப்பா ளுேக்கும்வகை வேண்டாமையா லென்க.

ஞா-வினு:—இம் மூன்றிலுஞ் சிறந்தது யாது ?

அ-விடை:—சகலத்தையும் ஞானுகாரமாகக் கரைக்கும் அத்துவிதமே சிறந்ததென்க.

ஞா-வினு:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—சகசீவபரமாகிய அனைத்தும் அறிவின் ஸ்புரிப்பாதலானும், அவ்வறிவாகவே மீண்டுமோதலானும் ஞானமே சிறந்ததென்க.

ஞா-வினு:—பரத்தினுஞ் சிறந்ததோ ஞானம்?

அ-விடை:—பரமும் அறிபடுபொருளாதலின்,ஞானமே சிறந்ததென்க.

ஞா-வினு:—அறிவுக்கும் அறிபடுபொருளுக்கும்பேதமென்னை?

அ-விடை:—அறிவு, சத்துச் சித்தானந்தத்தையும், அறிபடுபொருள், அநர்தசடதுக்கத்தையு மேற்றற்பாலனவென முன்னரேயுணர்த்தியதால் அதுவே பேதமெனவுணர்க.

ஞா-வினு:—பரமும் அறிபடுபொருளாமென்றதெங்ஙன மேற்றற்பாலது?

அ-விடை:—இது பரமென வெட்டி யறியப்புகும் அறிவினுக்கெல்லையும், தன்மைநிலை யினையதெனக் காணுந் திறமுந் தக்கோர்பாலுணரற்பாலதின்மையினுனும், முன்னிலை நிலையதெனத் தன்மைநிலைத்துறை யனைத்தையுங் கருதிச்சேறலினுனும் ஒன்றையொன்ருயனுபவித்தலினுனும் அறிபடுபொருளே யெனவறிக.

ஞா-வினு:—ஆயின், அறிபடுபொருளின்ருே?

அ-விடை:—சூரியப் பிரகாசமே கானற்சலமாகத் தோற்றுதல்போன்று ஞானப்பிரகாசமே சகஜீவ பரமாகத் தோன்றுத லன்றிவேறின்ருதலின், அன்னியமில்லை யென்றறிக.

ஞா-வினு:—இருப்பதை யில்லையென்னலாமா?

அ-விடை—இருந்தாற் சோதனையி லில்லாமற் போவானேன்; போதலால், இல்லையெனவறிக.

ஞா-வினு:—இல்லையெனின்,வியவகரித்திடலு மில்லாமற்போகவேண்டுப; போகவில்லையே, எங்ஙனம் அசத்தெனபபடும்?

அ-விடை:—கடபட.மென்னுமிடத்து இவ்விரண்டு முண்மையெனல்பற்றி யிவற்றிற் குபாதானகாரணமு முண்மை யெனப்படும். மண்ணு நூலுமன்றிக் கடபட முண்மையாகுமா? ஆகுமெனின், மண்நூல் என்னு மிவற்றின் விகாரமாகவன்றி யிருக்கவேண்டும். இல்லை

பெனின்,வியவகாரிக்குநிமித்தந் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ள கடபடங் களை யுண்டெனக் கொள்வதன்றி யதார்த்தவகையா லெங்ஙன முண் டெனக் கொள்ளப்படும். காரியமித்தையாயின், காரணமு மித்தை யாகாதோவெனின், காரணமன்றிக் காரியமில்லை யாதலாலும், காரிய மாக விகாரித்து விளங்குவது காரணமாதலாலும், மண்ணுநூலு மன்றிக்காரியமுண்டாகில்மண்ணுநூலுமன்றிக் காரணமுமுண்டாக லாம். இல்லையெனின், இவ்விரண்டுமாக விளங்குவதும் அன்றாக விளங்குவதும் மண்ணும் நூலுமாதலால் ஒன்றேயென விளக்கப், "படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கிற், கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய காரணங்கள்" எனவும், "எல் லையில் திசைகள் காலம் புறம்பெனு மிவற்றிற் கேற்பப், பல்லுரு வாயெங் கெவ்வா றெழுந்ததப் படியங் காகும், செல்லுமிந் நெறியா லிந்தச் செகமெனும் பிரம கற்பம், புல்லுகா ரணமி லாத பொரு ளெனப் புந்தி செய்க" எனவும் சான்றோர் வசனமிருப்பதைக் காண்க.

ஞா-வி:—இம்மூன்றவசரநிலையு முக்கியமாக வேண்டற்பாலன வெனவும், இம்முறை யியற்றிற் சேறற்பாலன துக்காபாவம் கிருத கிர்த்தியம் சர்வகாமாப்திகம பிராப்திப்ராப்யமெனவும், ஐயந்திரி பின்றி யுணர்ந்தேன். இனி யான் கேட்கவேண்டிய தொன்றுண்டு. அஃதியாதெனின், அறிவு அறிபடு பொருளென்னு மிரண்டி லடங் காதனவோ ரணுவேனுங் கண்டிலன். நீர் கூறுமொழிகளி லொன் றினு மையமில்லை. அதது அவரவர் கொள்கையன்றோ? இவற்றுள், எது உமது பட்சம்?

அ-விடை:—ஞாயத்துக்குஞ் சோதனைக்கும் வழுவின்றியது. (என்றனன்).

கஉ-வது அவசரநிலை

முற்றிற்று.

௧௩-வது

ஞாயவாதியபிப்பிராயவிளக்கம்,

அவஸ்தாத்திரய நிலை.

வெண்பா.

எந்நிலையுங் கண்டுணர்ந்தீ ரேதோ வுமதுநிலை
யந்நிலையைச் சற்றிங் கறையுமெனி - னின்னதென
ஞாயவா தப்புலவ னாட்டப் புகுந்தனன்காண்
ஞாயமய மேமயமா நன்கு.

ஞா-வினா:—அஃதியாது?

அ-விடை:—அவஸ்தைகள் பல; அவற்றைச் சுருக்கிச் சத்தாவத்தையெனவும், அவற்றைச் சுருக்கிப் பஞ்சாவத்தை யெனவும், அவற்றைச் சுருக்கி யவத்தாத்திரயமெனவும், அவற்றைச் சுருக்கிச் சகல கேவலமெனவும், சத்துக்கள் விதியாநின்றனர். இங்ஙனமிருக்க; என தபிப்பிராயம் விளக்க அவத்தாத்திரயநிலை காரணமாகக் கூறுகின்றனன்.

ஞா-வினா:—அவ்வபிப்பிராயம் யாது ?

அ-விடை:—பிரமா விஷ்ணு முதலிய பஞ்சமூர்த்திகளும், தேவர் முதலிய சராசரமாயுள்ள எழுவகைத் தோற்றவுயிர்களும் யாதுக்காக வியங்குதலும், அவத்தாத்திரய மெய்துதலும்; சுகமடைதற்பொருட்டன்றோ? அங்ஙனஞ் சுகம் நுகர்தற்பாலது பஞ்சகோசமன்றே. பஞ்சகோசமெனின், தன்னைத்தான் உணர்தற்குரிமையுடையதாகவேண்டும். ஆகுமெனின், தூலதேகமும், பிராணாதி தசவாயுவும், ஆனந்தமயமும், தம்மையும், தமக்கயலையுஞ் சற்றுமுணர்தற்பாலனவன்று. மனோமயமும், விஞ்ஞானமயமும், தம்மையுணர்தற்பாலனவன்று. ஆதலின்,மெய்யுணர்வதாகவேண்டும். பொய்யுணர் வுண்டோவெனின், மனோமயமும், விஞ்ஞானமயமு மாதலினுண்டு. உண்டாயினும், மெய்யுணர்வின் பிரதிபலனமே யன்றி வேறன்றாதலின், சுகத்தை யவாவத்தக்கது அறிவாயிற்று. ஆகவே,

எவ்வுயிரும் அறிவெனற் கையமில்லை. இல்லையென்றவிடத்தால் அறிவு ஆனந்தம் என்றவிரண்டுமே பூர்வபட்சப்படுத்தற்கிடமின்றி நிலைநிறுத்தற் கிடமாயிற்று. இவ்வறிவானந்தமில்லாத அவஸ்தைகளில்லை. அவஸ்தாத்திரயம் அறிவு அந்தந்த அவஸ்தையின் கோலமாநின்று சுகத்தையனுபவித்தற் கிடமாதலின், அறிவும் ஆனந்தமுமே சேடித்து நிற்குமெனவறிக.

ஞா-வினு:—சீவன் ஈசுவரன் சகத்து என்னுந் திரிபதார்த்தங்கட்குங் கதியென்னை?

அ-விடை:—அறிவன்றி யில்லையெனவறிக.

ஞா-வினு:—அறிவன்றிச் சீவேசரில்லையென்பது இவ்விரண்டுஞ் சித்தினது பிரதிபலன மாதலால் ஏற்றனம். தேகாதிப் பிரபஞ்சமுதலிய சகல அண்டபேதங்களும் சடமாயிருக்க, எங்ஙனமறிவன்றி யில்லையெனப்படும்?

அ-விடை:—விசாரிக்கு மிடத்துப் பாரமார்த்திக சத்தாகிய ஸ்ஞப்தி மாத்திரமா முடியாதிருக்கவேண்டும்; முடிதலின், ஸ்ஞப்தியினது பிரதிபலன மென வறிக.

ஞா-வினு:—எதனை ஸ்ஞப்தி யென்பது?

அ-விடை:—அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குஞ் சைதன்னியத்தின் ஸ்புரிப்பை யென வறிக.

ஞா-வினு:—இதனை யுவமானத்தால் விளக்கவேண்டும்?

அ-விடை:—சமுத்திரத்தின் திவலைபோலுமென வறிக.

ஞா-வினு:—பிரமமென்னுது சைதன்னிய மென்றதென்னை?

அ-விடை:—ஞானத்தை யன்றிப் பிரமமெனற்குப் பொருள் வேறின் றாதலி னென்க.

ஞா-வினு:—சமஸ்தமும் பிரமத்தின் ஸ்புரிப்பாயின், அந்த ஸ்புரிப்புப் பிரமத்தின் விகாரமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, நிர்விகாரப்பிரமமென்பானேன்?

அ-விடை:—திரிகாலத்தும் விகாரமுண்டானாலன்றோ நிர்விகாரமேற்கப்படும். இவ்விரண்டும் அவசரநிலையாலன்றி யதற்குண்மையாயில்லை யெனவறிக.

ஞா-வினு:—அஃது எங்ஙனந் தெரிந்துகொள்ளப்படும்?

அ-விடை:—கடபடமென்பவற்றுள், கடமென்பது காரியமாதலின், அதனை நோக்குமிடத்து அதுவே விளங்கும்; விளங்கினும்,

மண்ணாகிய வுபாதானத்தை யன்றிக் கடமாகிய வுபாதேயமொரு முதலாக விருக்கவேண்டும்; இல்லாமையால் மண்ணினது விகார ரூபமாகவேண்டும். அவ்விகாரம் மண்ணை யன்றி யில்லாமையால் அப்போது மண் விகார தர்மத்தை யேற்கும். இந்தக்கடவிகாரம் மண்ணினிடத்துண்டா வென்று அம்மண்ணை யுற்று நோக்கு மிடத்து அந்த மண்ணே விளங்குமன்றிக் கடமில்லாமையால் அப்போது மண் நிர்விகார தர்மத்தை யேற்கும். இவ்விரு நோக்காலன்றி மண் இவ்விரு தர்மத்தையு மேற்குமா? ஏலாதே? ஏற்றதாகக் காண்டல் நமது நோக்கின் பிறழ்வேயன்றி மண்ணின் பிறழ்வல்லவே யல்ல. அஃது எக்காலத்து மிருந்தபடி யிருக்கின்றது. இதுபோலப் பிரமத்திற்கும் இவ்விருதர்மமும் வந்தனவெனவறிக. இதற்குதாரணம், "கடநோக்கின் மண்டிரிபாக் காணுமே மண்ணை, விடாநோக்கி லெங்கே விகாரம் - உடையதுபோற், காணு மிருவகையுங் கற்பனையே நாட்டபிழை, கோணனிமிர் வெங்கே கொளல்." என்பதனாற் காண்க.

ஞா-வினா:—இந்த நாட்டபேதமும் யாதின் விகற்பம்?

அ-விடை:—புத்தி விகற்பமென வறிக.

ஞா-வினா:—புத்தியாவ தியாது?

அ-விடை:—சைதன்னியத்தின் ஸ்புரிப்பென வறிக.

ஞா-வினா:—அந்தப் புத்திக்கு நாட்டபேதம் வருவானேன்?

அ-விடை:—விஸ்மரணை தஸ்மரணையாலென வறிக.

ஞா-வினா:—விஸ்மரணையென்பதை யாதினா லறியலாம்?

அ-விடை:—அசுத்த அவஸ்தாத்திரயத்தா லறியலாம்.

ஞா-வினா:—தஸ்மரணையை யாதினாலறியலாம்?

அ-விடை:—சுத்த அவஸ்தாத்திரயத்தா லறியலாம். ஆனால், அசுத்த மென்பது விடய மயமெனவும், சுத்த மென்பது ஞானமய மெனவுமாம்.

ஞா-வினா:—புத்தியென்பது ஏகமாவ தென்றோ?

அ-விடை:—இங்ஙனம் விசாரித்துத்தெளிந்தவளவி லென்க.

ஞா-வினா:—(அவஸ்தைகளினிலை யுணர்ந்தேன்) எல்லா அவஸ்தைகளு மிருக்க, சாக்ரா வஸ்தை சிறந்ததென்பானேன்?

அ-விடை:—பந்தமுத்திக் கேதுவாதலி னென்க.

ஞா-வினா:—எங்ஙனம்?

அ-விடை:—சகசிவபர முண்மையெனக் கோடலும், கொண்டவா றவை யுண்மையாகத் தோற்றலும், ஆகிய விவ் வேதுக்களாற் கற்பிதத்தை யானெனதெனக் கோடற்கும், மோகித் தவ்வாறு பிறந்திறத்தற்கு மியைந்த நிலையாதலா லிதனைப் பந்தமெனவும், இவ்வாறு நின்று பல்லூழிகால மனுபவிக்கினும், நித்தியதிருப்தி கணமுமில்லாமையால் இவற்றி லெப்புவரும். வரவே, இந்த நித்தியதிருப்தியைத் தரற்பால தியாதெனவரும். வரவே, சிரவணாதிகள் செய்யவரும். வரவே பொய் மெய் சோதனை வரும்; வரவே, எது தானெனத் தெளிவுறுகின்றதோ அதுவே மெய்யெனவும், அல்லவை பொய்யெனவும் தேறும். இங்ஙனம் தேறுவதே முத்தியெனவும் கோடற்கியைந்ததுபற்றியென்க.

ஞா-வினா:—மற்ற அவத்தைகளி லறிவின்றோ?

அ-விடை:—இல்லையெனின், சாக்ராவத்தைக்காட்சிகள் தனது சுயப்பிரதிபலனமும்,சொப்பனாவத்தைக் காட்சிகள் தனது கற்பிதப் பிரதிபலனமும்,சுழுத்தியவத்தைக்காட்சிகள்தனதுகற்பனாவசதியிற் றோற்றும் பிரதிபலனமுமாதலின்,இவை யறிவையன்றிநிகழா?நிகழுமாயின், அங்கங்கே யிருந்தறிவது தன்னையன்றி யிருக்கவேண்டும். இருக்குமெனின், சாக்கிரத்திலுஞ் சொப்பனத்திலும் போனேன் வந்தேன், சுகித்தேன், துக்கித்தேன் என்றும், சுழுத்தியில் பாழானேன், தோற்றரவற்றேன், சும்மாவிருந்தேன், நன்றாயுறங்கியாறுதலானேன் என்றும், கொள்ளாதிருக்கவேண்டும். கொள்ளுத லனுபவமாதலி னெங்கணு மறிவன்றி யில்லையென வறிக. இதற்குதாரணம்: “அறிவன்றி யெப்பொருளு மாங்காங் குளதே, லறிவன்றிப் போவதெவ னுயி—லறிவொன்றே, யுண்மையெனக் கொண்டா முடன்படார் வேறெதுவோ, நுண்மையறி வெங்கே நுமக்கு.”

ஞா-வினா:—மற்ற வவத்தைகளிலுந் தான்விகாரித்துநிற்கச்சாக்ராவத்தையில் மாத்திரம் பந்தமுத்தி விளைதற் கேதென்னை?

அ-விடை:—சுயப்பிரதிபலனமாதல் பற்றியென்க.

ஞா-வினா:—அதனிற் பந்த முறுவானேன்?

அ-விடை:—உண்மையெனக் கருதியதாலென்க.

ஞா-வினா:—விடுதியென லேன்வரும்?

அ-விடை:—அந்தத்தில் பயனின்மை யுண்மையாகத் தோற்றுவதைப்பற்றியென்க.

ஞா-வினு:—இதுநிற்க; பந்த முறுவதும், விடுதி பெறுவதுஞ் சகசமாகக் காணுகின்றதேயன்றி முடிவின்றோ? முடிவுண்டெனின், காலவரையறை யில்லாமற்போகவேண்டும். போயிற்றெனின், முத்தி பெற்றாரென்னும் வசனமில்லாமற் போகவேண்டும். போகவில்லையே, பந்தத்துக்குமுன் காலமிருக்கவேண்டும். இல்லையெனின், முத்திக்குப்பின் காலமில்லாமற் போயிற்றோ? இல்லையே; பந்தத்துக்கு ஆதியில்லையென்பது கூடாது; கூடாமைபற்றி முத்திக்கு முடிவுண்டென்பது கூடாது. பந்தமுத்திக்கு முன்னும்பின்னும் காலமிருப்பதால் இவ்விரண்டிற்கும் வரையறை யில்லையென்பது அருத்தாபத்தியாற் காணப்படுகின்றதே ? எங்ஙனம் விஸ்ராந்தி யடைந்திருப்பது?

அ-விடை:—இங்ஙன முன்னுவதெல்லா மறிவினது விலாசத்திலாதலின், அறிவுநாட்டமகலாதிருப்பதே விஸ்ராந்திநிலையெனவறிக.

ஞா-வினு:—அப்போது பந்தமுத்தி யென்பதின்றோ?

அ-விடை:—யாவுஞ் சின்மாத்திரமா விளங்கலின், அவ்விகற்பமின்றெனவறிக.

ஞா-வினு:—பிரமாணமுண்டோ?

அ-விடை:—"இந்த நிச்சய முத்தரு ளனுபவ மிருப்பதெப்படியென்றாற், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலினகையாவர், அந்த ரத்தைபுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொதுகெனு மவர்களை நகையாரோ" எனவும், "என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்றதேதுமிலை, என்னைநான் பெற்றிருந்த தெப்போதும் - என்னையன்றிப், பந்தமுத்தி யில்லையால் பார்க்கிலிவை யாராயுஞ், சிந்தனையு மில்லாததே" எனவுங் கண்டுதெளிக.

கரு-வது ஞாயவாதியபிப்பிராயவிளக்கம்

முற்றிற்று.

௰ச-வது

சுவாநுபூதிவிநோதவிளக்கம்.

நான்மணிமாலை.

வெண்பா.

வெளிநாட்டத் தெங்கே விபரீதம் போல
வொளிநாட்டத் தெங்கே யுலக—மொளித்ததெனி
லாதார நாட்டத் தவலமாப் போவதெவ
ளுதேய மெல்லா மகன்று. (க)

கட்டளைக்கலித்துறை.

அகன்றன வாகி லகலாது காண்பதென் னக்கணத்தி
லகன்றவ ணிற்றலு மில்லாமை யாலன் றகன்றதெதா
மகன்றது நம்மய லல்ல வுலகம தலைதெங்ஙன
மகன்ற மயலன்றி யெங்கே யுலகுள தாயுமினே. (உ)

விருத்தம்.

ஆய்ந்திடி லுலக மணுக்குழு வாக வஃதொரு முதலெனக் கொளவெ
ளுய்ந்திடா முனரே லாய்ந்திடி லெங்கே யவ்விரு தர்மமு மெதன்பாற்
றேய்ந்திடல் கடமேற் றேற்றமதாகுஞ்சுயம்பெனின் மண்ணன்றி யெங்கே
யோய்ந்தது வாதம் நம்மயலன்றி யுலகுள தெனலெவ ணிலையே. (ங)

அகவல்.

இலையுல கென்னி லிருப்ப தறிவே
பலகலை சம்மதம் பார்த்து மறியா
ரெவரெவர் நாட்ட மெவ்வண மவ்வண
மவரவர்க் கிலகு மதுவது வாகத்
தெரிவெனல் பொய்யோ தேர்ந்த வறிஞர்
முரணிதி லென்கொலோ முழுது முணர்ந்து
மேலா திருத்த லெவரு மறிகிலம்
மாலா யுழல மகிழ்ந்தனர் பலருஞ்
சமய நிச்சயந் தலைகா லொருங்கெங்
கமையக் கண்டன ராரு மிலையே

பலபல வாகப் படித்தீர்
கலக மிலாநிலை கண்டவெந் நிலையே. (ச)

வெண்பா.

நிலையெது வென்னி னிறைந்த வறிவே
யிலையொன்றும் வேறு யிருந்து—மிலையென்னும்
பட்டமே கோடலெவன் பார்த்துணர்ந்திங் காயுங்கால்
விட்டிதனைக் கொண்மின் விரைந்து. (ரு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

விரைந்துடல் வீழ்முன் விசாரந் தலைக்கொளல் வேண்டுமென்றே
நிரந்தரங் கொள்ளி லறிவொன்று மேமிஞ்சி நிற்குமெனல்
தெரிந்தது வாக விளங்கத் தெரிந்தனந் தேசிகனுன்
மருந்தொன் றிலமயன் மாற்ற விதுவே மருந்துய்ம்மினே. (சு)

விருத்தம்.

உய்வதற் கநேக வுறுதிகளிருந்து மூளதுல கென்பதை யகற்றுப் [ன்றே
பொய்யைப்பொய்யென்றும் மெய்யைமெய்யென்றும் புகலும்வேதாந்தமதொ
மெய்யெது வென்னி லறிவென லொன்றே வேறெலா மன்றெனும் வேத
மய்யமொன் றுளதே லாய்ந்திட வம்மி னகற்றுது மன்னதிக் கணமே. (எ)

அகவல்.

இக்கண மக்கண மிலையறி வன்றி
யெக்கண மேனு மிலாதெவ னென்றிலொன்
றந்தந் தவசரத் தறிவென லின்றே
வெங்தெந்த வாறங் கிலகு மதுவது
அறிவினைத் தள்ளி யணுவினைத் தெரிக்கில்
பிறிதே கால பேத மனைத்துங்
காட்ட வகையிலீர் கற்றுமென் னனைத்தும்
நாட்டச் சமய நன்குணர்ந் தீரோ
பேதைமை பேதைமை பெரிது
மீதறிந் துய்ம்மி னிரும்புல வோரே. (அ)

வெண்பா.

புலமையாம் வேண்டிடுதல் போதமே தானு
யிலகிடுதற் கன்றி யிலையா—மலவென்னிற்
றுனலதைத் தானெனறகாஞ் சற்றுந் துயரகலா
மானிடரென் றெங்கே வகை. (கூ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வகையறிந் தென்பய னேட்டா லறிவின் மலமறுமோ
சுகமே யறிவிங் கறிவே சுகமெனல் சொல்லளவா
மிகமுத் திரமென லெங்கே யறுநினைப் பின்மையொடு
புகவிருண் ஞானத் தினகரன் றேன்றிடிற் போய்விடுமே. (கo)

விருத்தம்.

போய்விடு மெனலும் வந்ததிங் கெனலும் புகன்மொழி மாத்திர மன்றி
யாய்ந்திடின் மயலோர் முதலலா மையினு லன்னது வேறெனு மறிஞ
ரோய்ந்திடக் கனவு விழித்திடி லெங்கே யுலகுயிர் பரமெனு மூன்றுந்
தோய்ந்த சின்மயத்தி லிஃதெனக்காணுத் துணிபினைச் சொலவறிந் திலனே.

அகவல்.

அறிந்தில னெவையு மனுபவத் தென்று
லறிந்திலா முனமு மறிவன்றி யில்லை
யென்ன வேண்டுமோ வெதன்பிழை யென்னி
லுன்னிடாக் குற்றமே யுறுதிவே றின்றிப்
பகுதி விகுதி பார்க்கி லிரண்டாம்
பகுதி மறதி பகருடல் விகுதி
யிங்ஙன மாத லிலகு மறிவே
யெங்ஙன மென்னி லிவ்விரண் டாக
வன்னிய முளதே லவையிலா தெவன்கொ
லன்னியோன் னியத்தி லறிவன்றி யங்தோ
யெந்த வகையினு மில்லை
யிந்த நிலையை யெடுத்திடும் பகுப்பே. (கஉ)

வெண்பா.

பகுதி மறதியெனல் பாங்கா விளக்கில்
விகுதி யுடலென்னல் வேண்டா—சகத்துடன்கா
ணென்னில் விகார மெவையுமஃ தின்றென்னி
லன்னதே யாதியென லாம். (கந)

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆமென் றலவென் றறிவ தறிவன்றி யாதியுண்டோ
வாமென் றலவென்று தன்னைக் கணிக்கவு மாகுமன்றே
வாமென்ற தேதிங் கலவென்ற தேதிவ் வறிவையன்றி
யாமென்ற தேயல வாக முடிதலி னுயுமினே. (கச)

விருத்தம்.

மின்னெனக் காணு முடலினை யெவரு மெய்யெனக் கண்டுநா னென்ப
ரன்னிய மன்றே லெனதெனப் படுமோ வழியுமோ வனர்த்தம தாமோ
வின்னதென் றுறக்கத் திலாவகை யாமோ வெவர்மா ணந்தனை யகன்று
முன்னிடிற் பிறப்பு மிறப்புமே துணர்வுக் குடற்கென லூகம தாமே. (கரு)

அகவல்.

ஊகமிருந்து முணர்ந்திடா தென்னே
தேக மிதுவெனத் தேகி யிதுவென
மானிட ராகிபு மயக்கெங் ககன்று
மீன மிருக மிவரெனற் கிடரென்
தன்னை யுணர்ந்தோர் தாமே மானிட
ரன்னிய மெல்லா மறிவுரு வாக
வென்ன தனுபவ மிதுவே
யென்னவென் றுரைப்பே னிதன்மகி மையையே. (கசா)

வெண்பா.

மகிமை யுருவத்தின் மாற்றி மினுக்கி
யகமகிழ்ந் திந்நா ளழிந்தேன்—சுகநிலையைக்
கண்டேன் குருவருளாற் காணே னயலொன்று
மண்டா துறைமனமு மாங்கு. (கஎ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஆங்கே யறிவொன்று மிஞ்சி விளங்கலென் னுச்சரிய
மீங்கே விகார வடிவே மயமா யிருப்பதென்னே
வோங்கிய தானெங் ஙனமங் ஙனமென வோதினன்காண்
பாங்கறிந் தேன்மரு ளேன்வெரு ளேனினிப் பார்த்துய்ம்மினே.

விருத்தம்.

பார்வை தனக்குல கன்றி யெவர்க்கும் பகரு மிலக்குளதோ
தீர்விது வென்னி லிலாவகை யென்னே திரியு முறக்கமதில்
பார்வைய தின்றெனி லங்குள காட்சி பகல்போற் றெரிவானே
னோர்த லிறந்தீ ருணர்வே மயமென லுன்னுமி னுத்தமரே. (கக)

அகவல்.

உத்தம மத்திம மொழிந்த ததம
முத்தமர்க் குலக முணர்வா விளங்கும்
மத்திமர்க் கைய மயமா முலகஞ்
சத்தெனக் காணும் தகைய ததமர்க்

கிப்படி காணி லெதுவோ வுலக
மப்படி யப்படி யாகு மென்னி
லெங்ஙன மிலக்கி லிருப்ப தென்னி
லங்ஙன மங்ஙன மாகியு மாகா
திருப்ப தியல்பே யெமதுரு
விருப்ப தப்படி யெமது முடிவே. (உ0)

வெண்பா.

முடிவென்னின் வாதமோ மோனமோ சிந்தை
முடிவோ மறையோ முதலோ—தடையின்றிக்
கூறுக வென்னிற் குணங்குறிக ளென்றுணர்க
வீறுமுத லில்லாத தில். (உக)

கட்டளைக்கலித்துறை.

இல்லையுண் டென்பதென் னேபர மாயதை யின்னதெனச்
சொல்லவு மெண்ணவு மின்மையி னின்றெனச் சொல்வதுகா
ணில்லையென் றோர்தலு மின்றோ வுளதென் றிசைக்குமறை
யெல்லையிலிவ்வழக் கெங்கேயறிஞருக் கெண்ணுமினே. (உஉ)

விருத்தம்.

எண்ணமொன் றின்றி யுடலநா ளுக விருக்குத லோவய லாக
வுண்ணினைந் தயர்ந்து தீர்வகை யின்றி யுயர்பர மகற்றுமென் றெனலோ
தண்ணருள்சுரக்கின்முயற்சியென்செய்யுந் தடையிலையென்றகங்கொளலோ
வெண்ணிடுமுத்தி யெவையுநா ளுக விலகுத லென்னுமா மறையே. (உங)

அகவல்,

மறையென லிந்து மறையே மறையாம்
பிறமயக் ககற்றும் பிரோத மறையே
பகுதி விகுதி பகுப்பையொன் றாக்குந்
தகுதி யிலாமையிற் றவிர்ந்தன மவற்றை
யிந்து மறையிலு மிலாதென் னொருமை
யிந்த பேத மிசைத்தகற் றுதற்கே
பருவத் தளவாப் பகர்ந்தமைத் துப்போ
யிருமைய தொருமைய தாக்கித் தனிக்கச்
செயுமிதன் மகிமை செப்ப
வியையா தெவர்க்கு மிதுதிண் ணமதே. (உச)

வெண்பா.

திண்ண மிதனைத் தெரிக்கா விடிற்குரவன்
சண்முகி யாதிகுறி தாளுகு—முண்மையதேற்

ரேக வளவினதோ தேவநிலை யென்னமதி
யூகத்துக் கொன்றா துறில். (உரு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

உறுதியொன் றில்லை யுணர்வினைத் தள்ளி லொருபொழுதும்
மறதியொன் றேயனர்த் தத்துக் கிடமெனல் வாய்மையன்றோ
விறுதிமட் டாய்ந்திடி லெல்லா மறதி யெனக்குறிக்கு
மறுதற் கிடமிலை ஞானமல் லாதிதை யாயும்னே. (உசா)

விருத்தம்.

ஆயு மவர்க்கே யலதிது காணா தனந்த தவர்க்கெனினு
மீயுயர் சடகோ பப்பெரு மாடன் விமல மொழித்திறமீ
தோயுநர் யாரோ விருத்திக ளவரே யுயர்பத மடைவார்க
ணீயுநா னெனலு முபாதிகண் மட்டே நீக்கில் சிதம்பரமே. (உஎ)

அகவல்.

சிதம்பரத் தலமோ சிதம்பரக் குறியாஞ்
சிதம்பர மென்பது திரியாச் சுயம்பு
மற்றவை யெல்லா மாறா தொன்றிலை
யிற்றதென் றுணரா விரும்பொரு ளதுவே
மேல்கீ ழொப்பிவை மேவிடா ததனால்
சால்புடைத் தாகத் தயங்கா விடமிலை
கற்பித மின்றிய காட்சி
யற்புத மிதுபோ லதிசய மிலையே. (உஅ)

வெண்பா.

இலையெனலை யேலா திருப்பதா வொன்று
மலைவின்றி யாருணர்த்த வல்லா—ரிலையோ
குருவெனற்குப் பஞ்சமிலை கூறற் கறியார்
பெருவஞ்ச கங்கரந்த பேர். (உகூ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பேரா யிரங்கற் றுப் பேசியு மெட்டார் பிணக்கறுக்கார்
நேரே யிருக்கு முலகையென் றுலிவர் நின்றெவர்க்குந்
தீரா வழக்கைத் தொலைத்துப் பரத்தைத் தெரிசிப்பரோ
தோரா விவரை விடுத்துக் குருபரன் றேடுமினே. (நூ0)

விருத்தம்.

தேடிடுந் தன்னைத் தவிர்ந்தயல் பாமாத் தேடிடிற் றேற்றுமற் புதங்க
ளூடிடிற் றனது சுத்தகற் பிதமே நண்ணுமூன் னசுத்தகற் பிதங்கள்

கூடுமேற் றனது மயல்புறம் பென்னக் கூடுமே யவைதெளி வயலாக்
கூடிடா தெனிற்று ஞானத் தேடிக் குறைவற விருப்பர்ஞா னியரே. (௯க)

அகவல்.

ஞான மெனலை நாடிடுங் காலை
தானே காரணந் தானே காரிய
மாகுத லெதுவோ வதுவே ஞான
மேக மேவாத் துவித மென்பம்
ஞான மலதஞ் ஞான முளதே
லீன மேக மேவாத் துவித
மென்ன வருமே லினியொன் றுசொல்லுது
மன்னதுண் டிலையென் றறைதரு தகைமை
யேலா தொருபொரு ளின்னதென் றிசைக்கின்
றேலாது நும்மொழி சொல்வா தத்தால்
யாது பயனோ விலையே
யோதி யுணர்மி னுண்மை நிலையே. (௯உ)

வெண்பா.

உண்மை யலவே யுயர்ஞானம் போல்பவைக
ளுண்மையென் றேனையவை யுற்றாலும்—கண்புதைந்த
மாந்த ருவப்பர் மதியா ருயர்ஞானி
சாந்தனையுங் கண்டிடினுந் தான். (௯௩)

கட்டளைக்கலித்துறை.

தானென வில்லாத் திணையிலை யுண்டேற் சதுமறைக
டானென்ப தேமுக் கியமென்னு மோவிதைச் சாற்றுமுன்னீர்
தானெனன் மூவிட மைம்பா லிருதிணைச் சார்ந்துமல
தானெனல் கண்டவ ரன்றோ வெவற்றினுஞ் சத்தியரே. (௯௪)

விருத்தம்.

சத்திய மென்பர் சகபர முயிரைத் தன்சுய வடிவினைக் காணார்
மெத்தவா சித்து மென்பயன் செருக்கே மேவிடற் கிடமலா துண்டோ
வெத்தனை பிறப்பி லிஃதொரு பிறப்பா மிதனைநா னென்னுமவ் வளவு
முத்தியேயில்லை யுளதெனின்மயக்க முடிந்ததன்றென்பர்ஞா னிகளே (௯௫)

அகவல்.

ஞான முதிக்கி னசிக்கு மயக்க
மேனைய வற்று லெங்ஙன மசையும்
மயக்க மென்னன் மதிமயக் கேனைய
மயகக மன்று மதிமயக் காவதின்

கொன்றையொன் றாக வுன்னி லதுவே
யொன்றுவொன் றாக வுறுமே யெதிரி
லின்னதென் றைய மிகந்து
தன்னுரு கண்டு தான்விளங் குவரே. (௬௬)

வெண்பா.

விளக்க மிரண்டாம் விடயமொடு ஞானந்
துளக்கறுத்தன் மெய்ஞ்ஞானச் சோதி—யளக்கலிலா
மெய்ப்பரம நீதே மிகப்படித்தும் வேறென்பர்
பொய்ச்சகத்தை மெய்யென்பர் போய். (௬௭)

கட்டளைக்கலித்துறை.

போய்நெடுந் தூரமும் பாழன்றிக் காணார் புவியனைத்துஞ்
சேய்மனை யாதிய சுற்றமு மெய்யெனச் சிந்தைசெய்தே
யோய்விலதாகச் சுகதுக்க மெய்தி யுழலுவதென்
போய்நற் குருபரன் றாள்பற்றி வாழுமின் போதகரே. (௬௮)

விருத்தம்.

போதக ரென்பீர் போதமீ தென்னப் புகலவுங் கேட்டுநீ ரறியீர்
யாதுமெவ் வணுவி னிதமுதித் தொடுங்கும் யானெனல் யாதுயிர் பலவு
மோதிநன் குணரி லறிவலா தின்றென் றுணர்த்துவ தன்றியென் னுணர்த்தும்
நீதிசோதனையாற் றீர்விதுவாகு நிலையெனச்சொல்வர் ஞானிகளே. (௬௯)

அகவல்.

ஞானமே சரியை ஞானமே கிரியை
ஞானமே யோகம் ஞானமே ஞானம்
வேறெனின் ஞாயம் வேறெனற் கென்னை
வேறுவே றாதலின் வேறெனப் படுமெனி
னறிவினைத் தள்ளி னவைநான் கெங்கே
யறிவவை யாயி னயலாத் தோற்றலென்
கானலி னீர்போற் காணுமென் றுணர்த்தற்
கீனமில் சுருதி யிருப்ப தறியீ
ரெடுக்குந் துறையி லிணக்கங் காட்டி
முடித்தொன் றாக்கின் முடிவிதென் றனர்காண்
அதாஅன்று—ஒன்றெனப் படுதலு மன்றெனப் படுதலும்
நன்றெனத் தீதென நாட்டப் படுதலும்
இன்ன தென்று மீதல தென்றும்
பன்னப் படுவதும் பன்னப் படாததும்

உண்டென் றிலையென் றுணர்த்தப் படுதலும்
பண்டையு தென்றும் பழையதன் றென்றும்
இன்னவா றெல்லா மிசைக்கப் படுதலும்
அன்னிய முன்னிய மாக்கப் படுதனும்
ஏற்றற் குரிய திரும்பொரு ளொன்றுண்
டேற்ற மிலார்தார்க் குரிய தன்று
தக்க சிரவணந் தக்க மனனம்
மிக்க விடத்தே மிகுமே தெளிவு
இதுமிகத் தனிக்க வியையு மக்கணம்
இதுவது வென்று விரும்பொரு டோன்றும்
இம்முறை யில்லார்க் கிலகா திலகா
தம்ம வம்ம வதிசய மிதுபோல்
இல்லை யில்லை யிதனை யுணர்ந்தார்
நல்லரே யல்லார் நல்லர்போற் காண்பர்
ஆரவர் நிலைநெறி லறிந்த வளவு
நேரச் சொல்லுதுஞ் சிறந்த சங்கரா
சாரிய ரவர்தஞ் சரண மடைந்தோர்
ஓரியல் பாக வொளிர்சட கோபர்
அன்னவர் தம்மடி யகலா வடிப்வர்
முன்னுமை யவள்பால் முகந்திருந் தியச்சம்
பந்தரொடு நால்வர் மலரடி யகலார்
இந்தப் பாரம்பரைக் குரியர் கல்லால்
நிழற்கட் டெளிந்தார் நினைவுசின் மாத்திர
நிழலை யகலா நிமல தேசிகர்
முதலியோர் பதத்தை முடிமிசை தரித்து
மதமெலா முறிய மாற்றிய முனிவர்
சரணே யெமது தலைக்குப்
பெருமுடி வேறே பெறுமுடி யிலையே. (சo)

சுவாநுபூதி விநோதவிளக்கம் முற்றிற்று.

சர்வமதசித்தாந்தவிளக்க வினாவிடை
முற்றிற்று.

புஸ்தக விளம்பரம்.

[தபாற்கூலி பிரத்தியேகம்.]

பிரபுலிங்கலீலை உரையுடன்	2	8	0
கைவல்லிய நவநீதவிருத்தியுரை	1	4	
வேதாந்த சூளாமணி விருத்தியுரை	1	4	0
ஷை திக் பேபர்	1	8	0
தத்துவநிஜானுபோகசாரம்	1	0	0
உத்தமவாதம்	0	10	0
ஷை காலிகோ	0	12	0
வாசுதேவமநநம்	0	14	0
பிரத்தியட்சானுபூதிவிளக்கம்	0	8	0
வேதாந்த இலக்கணம்	0	8	0
சசிவன்னபோதம் உரையுடன்	0	8	0
தசகாரியமகாவாக்கியம் உரையுடன்	0	8	0
ஜீவகாருண்யவிளக்கம் சுவாநுபூதிவிளக்கம்	0	6	0
சொரூபசாரம் உரையுடன்	0	6	0
சத்தப்பிரகரணம்	0	6	
உபநிடத விருத்தியுரை	0	5	
எதார்த்தவாதம்	0	4	
ஞானவாசிட்டத்திரட்டு	0	3	0
சுகர் கைவல்லியம்	0	2	0
திருக்குதிருசிய விவேகம் உரையுடன் (தின்)	0	14	0
ஷை (திக்)	1	4	0

ஷை புஸ்தகங்கள் வேண்டுவோர் அடியிற்குறிப்பிட்ட இடங்களில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

1. ரிப்பன் புஸ்தகசாலை,
87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

2. ஊ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு கம்பேனி,
~~283,~~ தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.